

Jamsai

伊人難為

ยอดสตรี
เป็นยากยิ่ง

3

ทดลองอ่าน

อินเซียนอวี๋ 銀千羽 เขียน
นางฟ้าปีกเขียว แปล

อันซีนอว์ 黎千羽 เขียน
นางฟ้าภัทเทธ แปล

ยอดสตรี
เป็นยากยิ่ง

3

ทดลองอ่าน

伊人
難為

ยอดสตรี
เป็นยากยิ่ง

3

www.jamsai.com

Jamsai

ทดลองอ่าน

伊人
難為

ยอดสตรี
เป็นยากยิ่ง

3

www.jamsai.com

Jamsai

คือทุกสิ่งที่ใช้มอบใจไปด้วยกัน

"ข้าต้องการเพียงเจ้า"

"..."

"เจ้าเป็นของข้า"

"เอ่อ..." นางอยากโต้ตอบเขา แต่ก็รู้สึกจนด้วยคำพูดอย่างยิ่ง

"ข้าก็เป็นของเจ้า"

"อืม..." นี่ยัง... นับถือว่ายุติธรรม...

ข้าก่อน! ยามนี้ไม่ใช่เวลามาพูดถึงความยุติธรรมกระมัง

"ข้ายอมรับเพียงเจ้ามาเป็นคู่ครองของข้า"

"ข้า..."

"เจ้าอยากต่อต้าน?"

มากกว่ารัก ยอดสตรีเป็นยากยิ่ง 3

อันเซียนอวี๋ เซียน นางฟ้าปีกเขียว แปล

伊人難為 (Yi Ren Nan Wei) Volume 3

Copyright © 2019 King-In Publishing Co., Ltd.

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged with King-In Publishing Co., Ltd.

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2690-8

ภาพประกอบ 容境 (Rong Jing)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 249 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ในเล่ม 2 ที่ผ่านมาโมอีเทรินของเราได้เดินทางออกมาเผชิญกับโลกกว้าง ทั้งยังเจอบุรุษที่พร้อมจะเดินเคียงข้างนางแล้วอีกด้วย ทว่าในตอนจบเล่มนั้นก็กลับเกิดเรื่องไม่คาดคิดขึ้นกับนาง และทำให้เราต้องลุ้นตามว่าใต้ทะเลสาบเสียวังที่ ลึกเกินหยั่งถึงนั้นมีอะไรอนางอยู่บ้าง และนางจะอยู่รอดปลอดภัยหรือไม่ ขอเฉลย ก่อนเลยนะคะว่าโมอีเทรินยังมีชีวิตอยู่ดีแน่นอนคะ อีกทั้งตอนนี้นางรู้ซึ้งแล้วว่า บนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้นางจะไม่ประมาทอีกต่อไปและไม่ละเว้นใครหน้าไหนที่จะเข้ามา ทำร้ายนางอีกเป็นอันขาด

สำหรับในเล่ม 3 นี้ได้เกิดภัยพิบัติขึ้นอย่างที่ว่าพวกโมอีเทรินไม่ทันได้ตั้งตัว ส่วนไปหาลี้จิงหงก็ยังคงเป็นคนที่ใช้ตนเองปกป้องโมอีเทรินไว้อีกครา นางซาบซึ้งใจ ต่อการช่วยเหลือทุกครั้งของเขาอย่างยิ่งยวด แต่ก็ไม่มีทางคิดเชื่อมโยงเรื่องนี้ไปถึง การแต่งงานตอบแทนแน่นอน ทว่าเขายืนยันเข้าไปเข้ามาอยู่นั้นว่าจะแต่งงานแน่ๆ อีกทั้งเสียวทุนยัง 'ถูกหลอก' ให้เรียกขานเขาว่า 'ท่านพ่อ' อย่างง่ายดายอีกด้วย น้ำใจในการให้ความช่วยเหลือก็ส่วนน้ำใจ แม้ลี้จิงหง จะชมชอบเขาก็ยังไม่คิด จะแต่งงานแน่ เพียงแต่นางจะปฏิเสธเขาสำเร็จหรือไม่ อีกทั้งในเล่มนี้นางจะได้พบเจอกับท่านตาหรือเปล่า ส่วนภัยพิบัตินั้นเหตุใดจึงเป็นเรื่องที่หัวหน้าสมาคมใหญ่ทั้งหลาย ตื่นตัวกันยี่งนัก หรือว่าจะมีสิ่งใดที่ลี้จิงหงซ่อนอยู่เบื้องหลังกันแน่ ติดตามได้ในเล่มนี้ พร้อมกันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * โมอีเทริน หลานเพียงคนเดียวที่ไม่ซึ้งเงินสั่งสอนอย่างใกล้ชิด ไม่เกรงกลัวผู้ใด อดทนพ่ายแพ้ทั้งห้าบนหน้าประณีตราวบันแต่ขื่นอย่างตั้งใจ
- * ไปหลี่จิงหง มาจากตระกูลเร่ร่อนที่ค่อนข้างพิเศษ มีความสูงศักดิ์อย่างชัดเจนในทุกท่วงที่ ตั้งใจติดตามดูแลปกป้อง โมอีเทรินด้วยตนเอง
- * เฟิงเจ้อ หัวหน้าสมาคมหมอบุ๋นฮอสถ ตาแก่ที่ทำตัวเหมือนเด็ก และมีอารมณ์ขัน เป็นพี่ชายแท้ ๆ ของเฟิงเหยียน
- * เซียวซิน หัวหน้าสมาคมผู้ครองสิทธิ์วิเศษ เป็นคนคร่ำครึ แต่จัดการงานอย่างเป็นธรรมชาติ เข้าข้างฝ่ายเดียวกันอยู่บ้าง แต่ไม่ถึงขั้นไม่รู้อะไรถูกอะไรผิด
- * มู่หลิน หัวหน้าสมาคมช่างหลอม ฝีมือชั้นฟ้าระดับเก้า เป็นยอดฝีมือที่จัดว่ามีชื่อเสียงโด่งดังในดินแดนเทพยุทธ์

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

21

แรงกดดันจากนักยุทธผู้อาจหาญออกไปหลี่จิ้งหง นึกไม่ถึงว่าจะทำให้มู่หลิน เฟิงเจ้อ และเซียวชินที่เป็นถึงยอดฝีมือชั้นเลิศชั้นฟ้าระดับเก้าและผู้บัญชาสัตว์พิเศษระดับเก้า รู้สึกถึงอันตรายอย่างหนึ่งและรู้สึกว่าถูกบีบคั้นได้

โดยเฉพาะมู่หลินผู้เป็นนักยุทธ ยิ่งบังเกิดความคิดที่เขาไม่อาจต่อต้านได้โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

ความรู้สึกเช่นนี้...เสมือนเขายืนอยู่ต่อหน้าอาจารย์กระนั้น...

มู่หลินทั้งประหลาดใจและงุนงง

นอกจากหัวหน้าสมาคมทั้งสามแล้ว คนอื่นๆ ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างได้รับบาดเจ็บภายในกันแทบทุกคน

ยามนี้เองเฟิงเจ้อและเซียวชินสบตากันโดยพลัน เป็นไปตามที่พวกเขาคาดการณ์ไว้ ไปหลี่จิ้งหงไม่ใช่บุคคลธรรมดาจริงๆ เขาคงเป็น

คนของ 'ที่นั่น'!

แต่ในเมื่อเป็นคนของ 'ที่นั่น' ไยจึงปรากฏตัวบนแผ่นดินใหญ่
ในยามนี้

หรือว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น!

แม้พวกเขาจะมีความแน่ใจในฐานะของไปหลี่จิ่งหงครั้งหนึ่ง แต่ก็
ยังกังวลใจอยู่บ้าง ทว่ายามนี้พวกเขาทั้งสองเป็นห่วงความเป็นตายของ
โมอีเหรินมากกว่า

แม้ไม่ซิงเจินจะไม่เคยแสดงออกว่ารักหลานสาวผู้นี้มากเพียงใด
ทว่าอีเหรินน้อยต้องเป็นแก้วตาดวงใจของเขาแน่ หากเกิดเหตุร้าย
ขึ้นมาจริง โมซิงเจินจะต้องระเบิดห่อซื่อมิ่งทิ้งอย่างแน่นอน

ทว่าก่อนหน้านั้นเขาคงจะระเบิดสมาคมทั้งสามก่อน...เพิงเจ้อ
คิดเพียงเท่านี้ก็รู้สึกเหง่อกแล้ว

เซียวซินบอกเป็นนัยให้ผู้ครองสัตว์วิเศษคนหนึ่งที่อยู่ด้านหลังค่อยๆ
ปล่อยสัตว์วิเศษธาตุน้ำของเขาลงไป...ให้เต่านิลระดับห้าลงไปตามหา
โมอีเหรินที่ได้ทะเลสาบ

ซินเวยที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งลูบหน้าอกอันเจ็บปวดรวดราวของตน นาง
ลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้าขาวซีด

"คุณชายไปหลี่ ท่านต้องการทำลายมิตรภาพอันดีงามระหว่าง
ท่านและห่อซื่อมิ่งเพียงเพราะสตรีที่ไม่เกี่ยวข้องด้วยนะหรือ"

"คนอย่างท่านไม่มีสิทธิ์มาเอ่ยประโยคนี้นักกับข้า" ไปหลี่จิ่งหงไม่
มองนางสักแวบหนึ่ง เมื่อกล่าวจบด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ เขาก็หมุนกาย
จะพุ่งลงไปทะเลสาบ

"ไหมดำ" ซินเวยร้อนใจ นางจึงออกคำสั่งให้ปลาไหลดำที่กำลังพักผ่อนในห้วงสัตว์พิเศษนั้นออกมาขัดขวางไปหาลี้จิงหงทันที นางไม่มีทางปล่อยให้เขามีโอกาสไปช่วยชีวิตสตรีนางนั้นเด็ดขาด

ปลาไหลดำรีบพุ่งตัวออกมาทันใด มันแหวกว่ายไปทางไปหาลี้จิงหงอย่างว่องไว

ไปหาลี้จิงหงยื่นมือออกไปคว้าตัวปลาไหลดำในชั่วขณะที่มันขวางอยู่เบื้องหน้าเขา ฝ่ามือออกแรงบีบรัด

"จื่อ...จื่อ..." ปลาไหลดำโดนบีบใต้ขากรรไกร ครวญครางอย่างทรมาน

"ไหมดำ!" ซินเวยเบิกตาโพลง

ไหมดำเป็นสัตว์พิเศษระดับแปด ถ้าตัวมีความหนาเท่ากับคนสองคน มีความยาวสิบหมี่ ไปหาลี้จิงหงก็ยังจับตัวมันได้อย่างง่ายดาย

ไหมดำเจ็บปวดทรมานยิ่งนัก ซินเวยผู้เป็นนายซึ่งทำพันธสัญญากับไหมดำจึงรับรู้ความทรมานของมันได้ ยังส่งผลให้นางเจ็บปวดรวดร้าวตามไปด้วยจนแทบหายใจไม่ออก ร่างกายโคลงเคลงทันใด

"ปล่อย ปล่อย...แค่ๆ" เจ็บเหลือเกิน!

"ผู้ช่วยพิธีการหญิงซินเวย!" มุ่หลินมือไวตาไว รีบเข้าไปพุงนางไว้ จากนั้นเขาก็ถลึงตาใส่ไปหาลี้จิงหง "เจ้ารีบปล่อยปลาไหลดำตัวนั้นเสีย"

การทำพันธสัญญาระหว่างมนุษย์และสัตว์พิเศษเป็นดังเช่นเจ้านายกับลูกน้อง แม้สัตว์พิเศษจะตายไป ผู้เป็นนายจะไม่ตายตาม ทว่าเพราะจิตใจสื่อถึงกัน ก่อนที่สัตว์พิเศษจะสิ้นชีวิตลง มันสามารถเลือกที่จะส่งความรู้สึกทุกข์ทรมานเช่นนั้นไปให้ผู้เป็นนายได้ แม้ผู้เป็นนายจะไม่ได้

รับบาดเจ็บจริงก็ตาม แต่ความทรมานขณะใกล้ตายนั้นจะทำให้ผู้เป็นนาย
แทบทนไม่ไหว และทุกข์ทรมานราวกับบาดเจ็บสาหัสได้

"ความตายนั้นง่ายเกินไปสำหรับท่าน" ดวงตาไปหาลี้จิงหงจับจ้อง
ปลาไหลดำพลาทงขยับข้อมือ

"จื่ออา!" ปลาไหลดำร้องครวญครางเสียงหนึ่ง

"อา!" ขณะเดียวกันชินเวยกก็ตะโกนเสียงหนึ่ง ร่างนางอ่อนระทวย
ล้มลง

มูหลินต้องใช้แรงมากขึ้นในการพยุงนางไว้

ไปหาลี้จิงหงคลายมือออก ปลาไหลดำตัวมูมนุ่มน้มตกลงบนพื้น มันยัง
ขยับตัวได้ แต่ส่วนหางกลับแข็งเสียแล้ว

"จื่ออา...จื่ออา..." ราวกับปลาไหลดำไม่มีพลังหลงเหลืออยู่แล้ว
พลังที่จะขยับและแหวกว่ายของมันน้อยลงเรื่อยๆ ส่วนที่ขยับได้ก็น้อยลง
ทุกที ชั่วประเดี๋ยวลำตัวครึ่งท่อนหลังก็ขยับไม่ได้ เลือดเริ่มไหลออกจากปาก

"จื่อ...อา...จื่อ...อา..."

เฟิงเจ้อและเซียวชินมองปลาไหลดำตัวนั้นแล้วสบตากันอีกครั้ง

ร่องรอยบาดแผลบนลำตัวปลาไหลดำเหมือนกับถูกกระบวนท่า
ที่หายสาบสูญไปแล้วของ 'ใครบางคน' ที่พวกเขาเคยพบเห็นเมื่อ
ยี่สิบกว่าปีก่อน

สภาพเนื้อตัวสะบักสะบอม...

ผู้ที่โดนโจมตีด้วยกระบวนท่านี้จะไม่ตายในทันที แต่จะรู้สึกว่
กระดูกในร่างกายของตนแหลกสลายไปที่ละชนิด ไม่เพียงต้องทนทรมาน
เท่านั้น ขณะเดียวกันก็ต้องทนรับความกดดันในจิตใจที่ตระหนักได้ว่า

ตนเองกำลังเยื้องย่างเข้าสู่ความตายที่ละก้าว รอจนกระดูกทั่วร่าง
แหลกสลายจนหมด นั่นก็คือชั่วขณะที่ชีวิตดับสูญ

ทุกคนเบิกตามองสัตว์วิเศษระดับแปดที่มุ่งหน้าเข้าสู่ความตาย
อย่างทุกข์ทรมาน แล้วค่อยมองไปยังแนวตาของไปหลี่จิงหง พลันรู้สึก
หวาดหวั่นขึ้นอีกเล็กน้อยในทันใด

เฟิงเจ้อและเซียวชินยิ่งครุ่นคิดมากขึ้น

เท่าที่พวกเขาเข้ามา จนถึงขณะนี้คนที่สามารถใช้กระบวรทำนี้ได้
มีเพียงตระกูลเดียว ไม่มีตระกูลอื่นใดอีก

ในเวลานั้นคนผู้นั้นใช้กระบวรทำนี้ต่อกรกับศัตรูในเหตุการณ์ที่ถูก
ยั่วโทสะ เขาจึงตอบโต้ศัตรูอย่างโหดเหี้ยมไร้ความปราณี

ยามนี้ใครบางคนก็กำลังถูกยั่วโทสะ แม้จะเผชิญหน้ากับคนจาก
หอชื่อมิงก็ไม่ปราณีแม้แต่บ่อย

ดังนั้นเฟิงเจ้อจึงแสดงสีหน้าว่าวุ่นใจเล็กน้อย คล้ายกับคาดหวัง
อยู่ส่วนหนึ่ง แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่อยากคาดหวัง อารมณ์เช่นนั้น
อธิบายได้ยากยิ่ง

"อาชิน"

"อืม คงเป็นกระบวรทำนั้นกระมัง" สีหน้าเซียวชินว่าวุ่นใจเช่นกัน

"เช่นนั้นคงเป็นสกุลไปหลี่นั้นตามที่คาดไว้"

"น่าจะเป็นเช่นนั้น"

"ดูท่าสถานการณ์บนแผ่นดินใหญ่ครั้งนี้คงแก้ไขได้ยากแล้วละ"

สีหน้าเฟิงเจ้อเปลี่ยนเป็นไตร่ตรองอย่างหนัก

เล่ากันว่าถ้าไม่เกี่ยวกับความอยู่รอดของแผ่นดินใหญ่ สกุลไปหลี่

จะไม่ยอมปรากฏตัวเด็ดขาด ดังนั้นเหตุที่เขามายังดินแดนเทพยุทธ์คงเป็นเพราะ 'เรื่องนั้น' เป็นแน่

"ถึงจะแก้ไขได้ยาก อย่างไรก็ตามก็ต้องแก้ไขให้ได้ แต่ว่า...หากมีคนที่ มีเจตนาอื่นดังดูเขาให้ปรากฏตัว เช่นนั้นคงแย่แล้ว" เขียวชินลอบ เหลือบมองมู่หลินแวบหนึ่ง

"แค่เขาคงเดี่ยวยังไม่มีฝีมือพอที่จะทำให้พวกเราารู้สึกว่าเป็นปัญหา หรอก" เฟิงเจ้อร้องฮือเสียงหนึ่งก่อนกล่าวอย่างดูแคลน

เกรงว่าแม้แต่มู่หลินก็คงไม่รู้ว่าสกุลไปลืออยู่ที่ใดด้วยซ้ำ

"หากเขาแค่ตัวคนเดียว ซ้ำไม่กลัวหรอก กลัวเขาจะมี 'สหาย' อื่น มานะสิ" เขียวชินลอบเหลือบมองอีกครั้ง

ไม่เห็นหรือว่ามู่หลินห่วงใยใกล้ชิดผู้ช่วยพิธีการหญิงเพียงไร จนกระทั่งขณะนี้เขายังคอยพุง ยังคอยโอบกอดนางไม่เลิกกรา!

ผู้ช่วยพิธีการหญิงเป็นบุคคลสำคัญในหอชื่อมิ่ง พฤติกรรมของนาง เป็นไปได้มากกว่าจะบังชี้ถึงทิศทางการเคลื่อนไหวของหอชื่อมิ่ง

แน่นอนว่าเฟิงเจ้อก็เข้าใจในเรื่องนี้

หากไม่ใช่เพราะสถานการณ์ในยามนี้ไม่เหมาะสม เขาอยากถาม ตาแก่มู่หลินนักกว่าอยากเป็นไม้แก่ออกดอกสะพรั่ง* หรือไร

ขณะที่เขียวชินและเฟิงเจ้อ 'มองกันไปมา' สีหน้าของชินเวยก ก็ทรمانขึ้นเรื่อยๆ พละกำลังในการเคลื่อนไหวขยับตัวของปลาไหลดำ ตัวนั้นก็อ่อนแรงลงทุกที เสียงควรวุธครางทุกซทรมานก็เบาลง เวลานี้ เหลือเพียงเสียงร้องเบาหวิว

* ไม้แก่ออกดอกสะพรั่ง เป็นสำนวน หมายถึงคนแก่ที่ชอบทำตัวเหมือนวัยรุ่น

"คุณชาย...ไปหลี่ ข้าขอ...ขอร้องให้ท่านจงหยุดเดี๋ยวนี้ใหม่คำเพียง
เชื่อฟังคำสั่งของข้าเท่านั้น..." ซินเวยหอบหายใจเอ๋อ

"ดังนั้นมันก็กำลังซัดใช้ให้กับความโง่เขลาของท่านอย่างไรเล่า"

น้ำเสียงไปหลี่จึงหงเรียบเฉย ทว่าทุกคนกลับรู้สึกประหนึ่งลมหนาว
พัดผ่าน อีกทั้งยังพัดตรงเข้าสู่หัวใจ หลายคนร่างกายสั่นเทาด้วย
ความหนาวยะเยือก ครั้นมองแววตาของไปหลี่จึงหง ยิ่งเพิ่มความ
น่าสะพรึงกลัวเข้าไปใหญ่

ซินเวยเบิกตาโพล่งอย่างไม่เชื่อ เขาถึงกับเอ่ยว่านาง 'โง่เขลา'

"เจ้ามันอวดดีเกินไปแล้ว" มู่หลินก่นด่า

ไปหลี่จึงหงไม่แยแสมู่หลินสักนิด เขาหันไปมอง เห็นเต่านิลแหวกว่าย
ขึ้นมาจากทะเลสาบเสี่ยวชิง

เต่านิลตัวนั้นคืบคลานไปทางคนด้านหลังเซียวซิน หลังจากที่มีมัน
ร้องบอกต่อเจ้านายไม่กี่เสียง มันก็กลับเข้าไปในห้วงลึกลับวิเศษ

คนผู้นั้นรายงานเซียวซินทันทีว่า "ท่านหัวหน้าสมาคม เสี่ยวกฤษ
แจ้งว่าไม่เห็นแม่นางผู้นั้นที่ตกลงไปได้ทะเลสาบขอรับ"

"ไม่พบ?!" เซียวซินเพิ่งเอ่ยออกไป ก็ได้ยินเสียงจ่อมโดยพลัน

ครั้นเซียวซินหันหน้าไปก็ไม่เห็นไปหลี่จึงหงแล้ว

"เขาห่วงใยอิหรินน้อยจริงๆ" จู่ๆ เฟิงเจ้อก็ฉวยรอยยิ้มปลิ้นปล้อน
เล็กน้อยออกมา

"ท่านกำลังคิดอะไรอยู่" เซียวซินผู้เป็นสหายเก่าฟังเจตนาร้าย
ของเฟิงเจ้อออกในทันที "เขาเป็นคนที่ไม่ควรไปหาเรื่อง ท่านอย่ารบกวนหาที่
เสียเองล่ะ"

ทำร้ายอีเหรินน้อย ชดใช้ด้วยสัตว์วิเศษตัวหนึ่ง... ซ้ำยังเป็น สัตว์วิเศษล้ำค่าระดับแปด การชดใช้นี้หนักหนาเอากการ ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ช่วยพิธีการหญิงชินเวยกก็ไม่ใช่บุคคลธรรมดา นางเป็นตัวแทนของ หอชื่อมิ่งที่สำนักพรรคและตระกูลใหญ่แต่ละฝ่ายทั่วทั้งแผ่นดินใหญ่ ต้องให้ความเคารพ แต่ถึงแม้นางจะเป็นผู้ช่วยพิธีการหญิงของหอชื่อมิ่ง เขาก็ยังลงมือหนักอย่างไร้ความปราณี พลละกำลังเช่นนี้ กอปรกับฐานะ ของเขา...

เชี่ยวชาญตระหนักรู้ว่าหากยังไม่ถึงยามสุกวิสัยหรือมีเหตุจำเป็นอย่าง ยิ่งยวด ทางที่ดีที่สุดอย่าคิดมีเรื่องกับเขาจะดีกว่า

"วางใจได้ ข้ารู้จักความพอดีนะ" เฟิงเจ้อคลี่ยิ้มอย่างยินดีปรีดายิ่งขึ้น "เช่นนั้นหรือ" เชี่ยวชินหวาดระแวงสหายยิ่งนัก

"แน่นอน" เฟิงเจ้อเอ่ยเสียงก้องกังวาน "แต่เรื่องของน้องชายข้าทางนั้น ท่านต้องคอยจับตาดูให้มาก พร้อมเข้าควบคุมสถานการณ์ทุกเมื่อ"

"ข้าเข้าใจแล้ว" เชี่ยวชินผงกศีรษะ จากนั้นนึกถึงตำแหน่งแห่งหน ของอีเหรินน้อยที่ยังไม่แน่ชัด เขาเอ่ยอย่างกังวลเล็กน้อย "ข้าอยากส่งคน ลงไปค้นหาในใต้ทะเลสาบอีก"

"เรื่องนี้ต้องทำแน่นอน" แม้เฟิงเจ้อจะไม่กังวลเท่าไร ทว่าเขาก็ เห็นด้วยว่าควรออกตามหานาง

อีเหรินน้อยไม่ใช่เพียงสาวน้อยที่น้องเหียนรักอย่างสุดใจเท่านั้น แต่ยังเป็นหลานสาวเพียงคนเดียวของตาแก่ไม่ หากเกิดเรื่องขึ้นจริง แ่ตาแก่ไม่คนเดียวก็พอที่จะทำให้เขาและเชียวชินปวดเศียรเวียนเกล้า แล้ว

พอเชียวชินได้ฟังจึงรีบสั่งผู้ครองสัตว์วิเศษที่มีสัตว์วิเศษธาตุน้ำ อีกครั้งทันที สองคนและสัตว์สองตัวลงน้ำไปค้นหา จากนั้นเชียวชิน ค่อยสั่งให้คนอื่นกลับเข้าเมืองไปก่อน แล้วเขากับเพิงแจ๋ก็มุ่งไปทาง มู่หลิน

ชินเวยในเวลาเดินโซซัดโซเซไปอยู่ข้างกายสัตว์วิเศษที่ทำ พันธสัญญาด้วย นางย่อตัวข้างกายใหม่ดำพลงเบิกตามองมันขยับตัว ซ้ำลงทุกที ใหม่ดำอ่อนแรงลงเรื่อยๆ ทำยที่สุดก็แน่นิ่งไม่ไหวดิ้ง ครั้น อารมณ์ชินเวยถูกระทบกระเทือนเช่นนี้ จึงยังมีผลกระทบต่อบาดแผล ภายใน นางเลือดไหลออกทางมูมปากในทันใด

"ผู้ช่วยพิธีการหญิง" ผู้ติดตามที่เป็นสาวใช้ข้างกายชินเวยเดินขึ้น หน้ามาทันที นางหยิบผ้าเช็ดหน้าช่วยซับเลือดให้ จากนั้นก็พุงชินเวย ขึ้นมา

"แค่กๆ" ชินเวยกระแอมกระไอเบาๆ เสียงหนึ่ง เลือดไหลออกทาง มูมปากอีกครา มือทาบอกที่เจ็บปวดรวดร้าวพลงเอ๋อด้วยสีหน้าซีดเซียว "พาใหม่ดำ...แค่กๆ พวกเรากลับกันเถิด"

นางคิดไม่ถึงว่าไปหลี่จิงหงจะไม่ปราณีแม้แต่น้อย

ฝ่ามือที่เขาชดมาก่อนหน้านั้นกอบปรักกระดูกที่แหลกสลายของ ใหม่ดำเพียงพอจะทำให้นางบาดเจ็บแล้วบาดเจ็บเล่า หากไร้ซึ่งยาวิเศษ ถึงนางจะพักฟื้นหนึ่งเดือนเต็มก็ไม่มีวันหาย

"เจ้าคะ" สาวใช้อีกนางหนึ่งรับคำสั่งพร้อมประคองร่างใหม่ดำขึ้น ทันที แล้วเดินตามหลังผู้ช่วยพิธีการหญิง

"ผู้ช่วยพิธีการหญิงบาดเจ็บมิเบา มิสู้ไปรักษาที่สมาคมช่างหลอมก่อน

ดีหรือไม่" มู่หลินเอ่ยขึ้นทันที

ชินเวยตระหนกว่ายามนี้ตนเองบาดเจ็บสาหัส จะต้องหาสถานที่ปลอดภัยรักษาอาการบาดเจ็บโดยเร็ว สมาคมช่างหลอมเป็นสถานที่ที่เหมาะสมยิ่ง ดังนั้นนางจึงพยักหน้าตอบตกลง

"เช่นนั้นก็รบกวนหัวหนามู่ด้วย"

"ผู้ช่วยพิธีการหญิงไม่ต้องเกรงใจ" มู่หลินตอบอย่างเป็นมิตร

ก่อนจากไป มู่หลินเหลือบมองเฟิงเจ้อและเซียวชินแวบหนึ่ง ทั้งยังแอบขยิบตาให้ผู้อาวุโสชื่อหมาที่เป็นคนของสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษด้วย จากนั้นค่อยนำเจ้าหน้าที่สมาคมช่างหลอมจากไป

"วันนี้พวกเรานั่งดูตูด มู่หลินอาจจะเจ็บใจ" เซียวชินแลมองพวกเขาจากไปพร้อมกันแล้วถอนใจเสียดายหนึ่ง

"คนใจแคบอย่างเขา ถึงไม่มีเรื่องอะไรก็คิดแค้นได้ไม่เห็นจะมีอะไรน่าแปลกใจ" เฟิงเจ้อไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย

อย่างไรเสียสมาคมช่างหลอมก็เป็นปฏิบัติกับสมาคมหมอสถอยู่แล้ว โดยปกติแม้จะไม่มี ความขัดแย้งรุนแรง แต่ความขัดแย้งเล็กน้อยๆ มักปรากฏขึ้นอยู่บ่อยครั้ง แก่งแย่งของดีกันเป็นเรื่องปกติ เจ็บใจเป็นเรื่องธรรมดา หัวหน้าสมาคมอย่างเขาไม่เห็นเป็นเรื่องแปลกอะไร

หากวันใดมู่หลินเปลี่ยนเป็นใจกว้างเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ แสดงท่าทีอ่อนโยน ยิ้มน้อยๆ ต่อเจ้าหน้าที่สมาคมหมอสถ นั่นต่างหากคือสิ่งที่จะทำให้เฟิงเจ้อตื่นตะลึง แล้วจะต้องตะโกนเสียดายดังลั่นว่า 'เจอดีแล้ว!'

"อาเจ้อ ท่านจริงจังสักหน่อยได้หรือไม่" เซียวชินเอ่ยอย่างไม่รู้ว่า จะร้องไห้หรือหัวเราะดี ยามนี้เขากำลังปรึกษาหารือเกี่ยวกับสถานการณ์

ในขณะที่กับเฟิงเจ้ออยู่อย่างเคร่งเครียด!

"ข้าก็จริงจังมากแล้วนะ" เฟิงเจ้อตีหน้าขมริ่มร่วมด้วย เสียหายที่น้ำเสียงของเขาฟังอย่างไร้ก็ทำให้เคร่งขรึมไม่ลง

"ความเคลื่อนไหวทางหอชื่อมิ่ง ข้าจะส่งคนไปจับตาดู ส่วนอาเหี้ยนหนางนั้นขอมอบให้เป็นหน้าที่ท่านแล้วกัน งานประลองผู้ครองสัตว์วิเศษและนักยุทธในครั้งนี ทางที่ดีที่สุดท่านต้องเตรียมคนคอยคุ้มกันไว้มากสักหน่อย ป้องกันเหตุไม่คาดฝันที่อาจจะเกิดขึ้นได้"

การตัดสินใจขาดในงานประลองผู้ครองสัตว์วิเศษและนักยุทธมีตัวแทนจากสี่สมาคมใหญ่ นอกจากนี้ยังเชิญตัวแทนจากหอชื่อมิ่งและเชื้อพระวงศ์จากสองแคว้นมาเป็นแขกพิเศษ ขณะเดียวกันยังมีคนจากเผ่าใหญ่ต่างๆ เข้าร่วมงานประลองด้วย บัดนี้ในสถานการณที่สมาคมใหญ่ทั้งสี่ไม่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จึงต้องป้องกันปัญหาเรื่องความปลอดภัยเอาไว้ให้มาก

"การรักษาบาดแผลภายนอก การรักษาบาดแผลภายใน ยาแก้พิษ ท่านก็ต้องเตรียมเอาไว้ให้ขาด" เซียวซินเอ่ยเตือน

"เรื่องนั้นข้ารู้ดีนะ" มีงานประลองผู้ครองสัตว์วิเศษและนักยุทธครั้งใดที่เขาไม่อุทิศยาให้บ้าง เขาสละยาจำนวนมากเสียจนรู้สึกปวดใจทุกครั้ง
 ทว่าเมื่อกล่าวถึงเรื่องนี้ สิ่งที่ทำให้เฟิงเจ้อประหลาดใจยิ่งขึ้นคือ...

"ไม่ว่าอ้อเหรินน้อยมีฝีมือหลอมโอสถถึงขั้นใดแล้ว หากสามารถดึงตัวนางเข้าร่วมสมาคมได้จะยอดเยี่ยมมาก"

ยาสลบที่ไม่อ้อเหรินทิ้งขว้างตามใจชอบก็สามารถวางยาผู้อาวุโสสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษได้ หากนางตั้งใจทิ้งขว้างอีกสักหน่อย ไม่ว่านาง

จะเป็นโสดระดับใดอีก...

แค่นี้ถึงเรื่องนี้ เฟิงเจ้อก็รู้สึกวโลहितเดือดพล่านทั่วร่าง!

เรื่องที่ทำให้เขาโลहितเดือดพล่านได้ในชีวิตนี้ก็คือการหลอมโสด

แล้วเรื่องที่ทำให้เขาโลहितเดือดพล่านยิ่งขึ้นไปอีกก็คือเรื่องที่เกี่ยวข้อง

กับโสด ซึ่งจะทำให้เขาเฝ้าฝันรอคอย

และยามนี้เรื่องที่เขารอคอยที่สุดก็คือการได้รู้ว่าเมื่อไหร่หลอมโสด
ได้แก่่งกาจเพียงใด!

ครั้นเซียวซินมองท่าทางเช่นนี้ของเขาก็แสดงสีหน้าเอาจริงเอาจัง
มองสหายเก่าโดยแฝงการโน้มน้าวเล็กน้อย

"อาเจ้อ เกิดเป็นคนควรอยู่กับโลกแห่งความเป็นจริงสักหน่อย
จะดีกว่านะ"

"ซำรู้ล่ะ ทำไมหรือ" เฟิงเจ้อแปลกใจเล็กน้อย

"อีเหรินน้อยเป็นใคร นางเป็นหลานสาวเพียงคนเดียวของโมซังเจิน
อีกทั้งยังเป็นทายาทเพียงผู้เดียวที่โมซังเจินพร่ำสอนมาทั้งมือ ท่านคิดว่า
เขาจะยอมปล่อยให้หลานสาวตนเองมาเข้าร่วมสมาคมหรือ"

เซียวซินเพียงไม่ได้กล่าวตามตรงว่า 'อาเจ้อ ท่านกำลังฝันลมๆ แล้งๆ
อยู่ล่ะ'

"เอ่อ..." เฟิงเจ้อลู่บวมก "ความฝันก็เป็นเรื่องดีนะ ไม่แน่วันใดวันหนึ่ง
อาจจะกลายเป็นความจริงขึ้นมาก็ได้" อย่างไรก็ตามเขาก็ขบถิ่เหรินน้อยจริงๆ นี่!

กลายเป็นความจริง? ฮีๆ

เซียวซินชี้้เกี่ยจพูดแหวะให้เสียเวลา

นั่นคือความฝันเท่านั้น เป็นความฝันอันจริงแท้แน่นอนมากกว่า

กระมัง!

ใต้ทะเลสาบเขียวซึ่ง แรดนอเดียวแหวกว่ายอย่างว่องไว

"ฮือ...ฮือ..."

ครั้นโมอีเหรินตกลงไปในทะเลสาบ มันก็ดำดิ่งตามลงไปด้วย แต่มันคิดไม่ถึงว่านางจะขยับเขยื้อนในน้ำได้ว่องไวว่ามันเสียอีก ทำให้มันเกือบตามไม่ทัน

นี่คงหลอกกันกระมัง...มันเป็นถึงสัตว์วิเศษระดับแปดนะ แหวกว่ายอยู่ในน้ำยังแพ้มนุษย์...เป็นไปไม่ได้แน่นอน!

แรदनอเดียวชะงักไปโดยพลัน ไยมนุษย์ที่ 'สลบไสล' จึงเคลื่อนไหวเองได้

เพื่อพิสูจน์ว่าตัวมันเองไม่มีทางยอมขายหน้าให้มนุษย์ได้แน่นอน แรดนอเดียวจึงรวมพลัง ไล่ตามเงาร่างน้อยๆ สีฟ้าที่อยู่เบื้องหน้า

จนกระทั่งมันตามเข้าไปใกล้จึงพบว่าเงาร่างสีฟ้าที่มันไล่ตามอยู่นั้น ถูกขูเขี้ยวยักษ์รัดเอาไว้

แรदनอเดียวตะลึงงันทันที มันมีความรู้สึกอยากเข้าโจมตีขูเขี้ยวยักษ์ตามสัญชาตญาณ

ทว่าขูเขี้ยวยักษ์ตัวนั้นกลับหันหน้ามาทันใด ดวงตาสีเขียวลึกล้ำจ้องมองมันเขม็ง แรดนอเดียวเคลื่อนไหวเชิงซ้าลงโดยพลัน ร่างกายสั่นเทาอย่างควบคุมไม่อยู่

"ฮือๆ...ฮือๆ..."

เสียงร้องครั้งนี้เบาและนุ่มนวลกว่าเมื่อครู่มากนัก ไม่ดูร้าย

แม้แต่บ่อย กลับมีท่าทีคล้ายจะแสดงความเป็นมิตรด้วยซ้ำ

จูเซียวยักษ์จึงเบนดวงตาเขี้ยวลึกล้ำนั้น แล้วเกี่ยวรัดเงาร่างสีฟ้า
แหวกว่ายลงไปใต้น้ำต่อ

แรดนอเด็ยวตามอยู่ด้านหลังอย่างว่าง่าย ไม่มีแม้แต่ความคิด
ที่อยากจจะจู่โจมหรือต่อต้าน

แต่ทิศทางนี้คล้ายกับยิ่งว่าง่ายไปยังคืบเคย

เพียงชั่วประเดี๋ยวงแรดนอเด็ยวก็พบว่าทิศทางนี้ว่าง่ายไปทางรัง
ของมัน!

พวกสัตว์วิเศษล้วนมีสัญชาตญาณถึงอาณาเขตของตน พวกมัน
จะไม่อนุญาตให้มนุษย์คนใดหรือสัตว์ชนิดใดรุกล้ำเข้าไปได้ อีกทั้ง
รังของพวกมันยิ่งไม่อาจให้ใครหน้าไหนล่วงรู้ได้โดยง่าย นั่นคือ 'บ้าน'
ที่มันเลือกไว้เป็นอาณาเขตส่วนตน

พวกสัตว์วิเศษย่อมมีสมบัติ ของล้ำค่า หรือสิ่งของที่ยึดมาได้
พวกมันจะเก็บไว้ในรัง อีกทั้งที่ตรงนั้นเหมาะแก่เป็นสถานที่ฝึกวิชา
ของมันมากที่สุด

โดยปกติแรดนอเด็ยวไม่มีทางให้ใครล่วงรู้ถึงรังของมันได้

ทว่าแรดนอเด็ยวรู้สึกว่าจะต่อให้ไม่อิเหรินไปถึงรังของมันก็น่าจะ
ไม่เป็นไร แต่ถ้าให้คนอื่นล่วงรู้ถึงรังของตนก็อาจจะเป็นเรื่องอันตราย
สำหรับมันได้...

จูเซียวยักษ์...ดูทว่ายาเกรงยิ่งนัก เป็นความหวาดกลัวตาม
สัญชาตญาณของมัน

ส่วนแม่นางน้อยผู้นี้...มันรู้สึกดีกับนางอย่างยิ่ง รู้สึกไม่ค่อยอยาก

ทำร้ายนาง อีกทั้งยังลับสนว่าจะเข้าขัดขวางนางดีหรือไม่...

เสี่ยวทวนที่แหวกว่ายอยู่เบื้องหน้าไม่สนใจว่าในยามนี้แรदनอเดียว จะว่าวุ่นใจเพียงใด มันแหวกว่ายไปยังสถานที่ที่ดีตามกลางสังหรณ์ เพียงชั่วครู่ก็ว่ายมาถึงหน้าประตูรั้วของแรदनอเดียว

เสี่ยวทวนหยุดชะงัก หันไปเอ่ยโดยใช้สายตาออกคำสั่งบงการ แรदनอเดียว "เจ้าจงไปปิดกวาดด้านในให้สะอาด"

"ฮือ..." เพียงได้ยินคำสั่ง ยังไม่ทันคิดให้ถ่วนทั่ว แรदनอเดียว ก็ไปทำตามอย่างว่าง่ายแล้ว มันลืมไปเสียสิ้นว่าตนเองลับสนอยู่เมื่อครู่ รู้แต่เพียงว่าจะต้องเชื่อฟังคำสั่งของงูเขียวยักษ์เท่านั้น

ชั่วคิดใจต่อมา มันก็ว่ายออกมาจากรังที่สะอาดสะอ้าน จากนั้น เสิมูเขียวยักษ์เข้าไปด้านในอย่างนอบน้อม

หลังจากเสี่ยวทวนว่ายเข้าไปก็รู้สึกพึงพอใจกับสภาพด้านในที่สะอาด สะอ้าน

ทว่ามันยังเป่าฟองอากาศยักษ์ จากนั้นพุงไม่อิเหรินให้เคลื่อนตัว เข้าไปด้านใน

ฟองอากาศยักษ์กลายเป็นช่องว่างซึ่งตัดขาดจากน้ำและความดัน ใต้น้ำภายนอก

พอเข้าไปในฟองอากาศยักษ์ มันก็ปล่อยตัวโมอิเหรินบนพื้นอย่าง ระมัดระวัง

จากนั้นมันก็หดร่างเหลือขนาดเท่านิ้วมือ ซุกเข้ากับแก้มของโมอิเหริน อย่างใกล้ชิดพลางร้องเรียก

"ท่านแม่ ท่านแม่..."

แรตนอเดียวตกใจยิ่งนัก งูเขียวในยามนี้มีสภาพน่ารักน่าชัง ตัวเล็ก
ซี้อ่อน ไหนเลยจะมีกลิ่นอาย 'ราชาผู้โหดเหี้ยม' เช่นในครั้งแรก
มันตื่นตระหนกเพราะงูเขียวตัวเล็ก เล็ก เล็ก เล็ก เล็กอย่างยิ่ง...

"เสี่ยวทუნ?"

พอโมอีเหรินฟื้นขึ้นมาก็มองเห็นเสี่ยวทუნอยู่ข้างแก้ม นางจึงยก
มือขวาขึ้นสูงตามความเคยชินเพราะอยากลูบตัวเสี่ยวทუნ

ใครจะคิดว่าพอนางเริ่มยกมือขึ้น แฝนหลังด้านขวาก็เจ็บจี๊ด

ขณะนี้โมอีเหรินจึงจำเรื่องราวทุกอย่างได้

มีปลาไหลดำตัวนั้น ข้ายังมีสตรีท่าทางสูงส่งและคูบริสุทธ์ศักดิ์สิทธิ์
นางนั้นอีก

"ท่านแม่เจ็บหรือไม่" เสี่ยวทუნว้ายไปยังไหลดำด้านขวาของโมอีเหริน
พลางถามอย่างเป็นกังวล

"ข้าไม่เจ็บ ไม่เป็นไรหรอก" โมอีเหรินลูบตัวเสี่ยวทუნ

นางสวมชุดปักสรวรรค์ที่ท่านตาเหยียนหลอมให้เป็นพิเศษ หากยัง
ป้องกันไม่ได้แม้เพียงการสะบัดหางของปลาไหลดำตัวเดียว ชุดปักสรวรรค์
ก็ไม่คู่ควรเป็นเสื้อผ้าล้ำค่าหนึ่งในลิบของดินแดนเทพยุทธ์แล้ว

นางสลบไปเพียงเพราะถูกจู่โจมโดยการสะบัดหางใส่ แล้วที่หาง
มันยังมี...พิษ

หนามที่หางปลาไหลดำกลับแฝงไปด้วยพิษร้าย นี่เกินความ
คาดหมายของโมอีเหรินยิ่งนัก แม้พิษนั้นจะไม่มีผลต่อนาง ทว่า
กลิ่นคาวนั้นน่าเหม็นอย่างรุนแรง ทำให้นางสลบไป

"ท่านแม่" เสี่ยวทუნเอ่ยด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

"หืม?"

"ท่านไม่มีสมาธิเอาเสียเลย" เสี่ยวทუნตำหนินาง

"อืม" โมอีเหรินไม่ได้สนใจ นางยังคงนึกถึงปลาไหลดำตัวนั้น

ถูกใส่ร้ายไม่แฉลง มีแค่นไม้ชำระ ก็ไม่ใช่คนสกุลโมแล้ว!

คิดไม่ถึงว่ามันกล้า 'สะบัดหาง' ใส่นาง คงไม่ยอมให้มีชีวิตอยู่แล้ว กระจก นางจะต้องจับตัวมันกลับไปต้มน้ำแกง ทอดน้ำมัน บั้ง... ทว่านางไม่ชอบกินปลาไหลดำ นางควรจะแล่เป็นชิ้นๆ ทำเป็นปลาไหลแห้ง ให้ท่านตาและท่านตาเหยียนใช้เป็นกับแกล้มกินกับสุราเสีย!

"ท่านแม่!" เสี่ยวทუნเศร้าใจยิ่งนักที่ถูกมองข้าม มันลอยไปตรงหน้า โมอีเหรินทันที ใช้หัวกลมมนของมันดันนิ้วมือของนางเพื่อประท้วง ทั้งยังไม่ได้ลืมเรียกนางอย่างอ่อนโยนด้วยน้ำเสียงเศร้าใจและตำหนิ "ท่านแม่ ท่านแม่ ท่านแม่..."

การร้องเรียกเช่นนี้ ถึงวิญญาณจะล่องลอยจากไปก็จะถูกเรียกกลับมาในทันใด

"เสี่ยวทუნ?" โมอีเหรินตึงสติกลับมาอย่างอ่อนใจ

"ท่านแม่ ข้าจะพูดเรื่องสำคัญมากนะ" ในที่สุดท่านแม่ก็สนใจมันสักที ดังนั้นเสี่ยวทუნจึงขดตัว แสดงท่าทางเอาจริงเอาจัง

"ได้" โมอีเหรินทำท่าจริงจังตามไปด้วย

"ท่านแม่ ท่านไม่ระวังเอาเสียเลย" เสี่ยวทუნไม่พอใจเป็นอย่างมาก "ปลาไหลดำไม่เอาไหนตัวนั้น เพียงท่านแม่สะบัดมือไปตามใจก็กำจัดมันได้แล้ว แต่ท่านแม่กลับโดนมันสะบัดหางใส่ เห็นชัดว่าท่านแม่ไม่มี

สมาธิเลยเวลาต่อสู้"

ยามนั้นเองเสียงหายใจอันหวาดผวาเสียงหนึ่งดังมาจากด้านข้าง ลูกตาสีเขียวลึกล้ำสองดวงของเสี่ยวทุนเหลือบมองไปทันที

"เข้าไม่ได้ตั้งใจ..." สัตว์วิเศษคล้ายลูกสุนัขขนาดเท่าฝ่ามือ ขนสีเงิน อร่ามทั่วตัว ก้มหน้าก้มตาอย่างละอายใจ

หลังจากที่เขี้ยวเงินคูดไอวิเศษจากหินผิวอ่อนไป มันก็นอนหลับ อยู่ในแหวนพู่สวรรค์ของโมอีเหรินมาตลอด

พอมันฟื้นขึ้นมาก็คพบว่าตนเองอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นตา มันจึง ตะโกนเรียกทันที

ใครจะรู้ว่าเวลานั้นโมอีเหรินกำลังประมือกับศัตรู

หากมันรู้ว่าโมอีเหรินกำลังต่อสู้กับคนอื่นอยู่ในเวลานั้น มันจะไม่ส่งเสียงรบกวนแน่

"ท่านแม่ มันรบกวนท่าน ทำให้ท่านเสียสมาธิหรือ"

น้ำเสียงของเสี่ยวทุนราวกับจับกุม 'ซาตกร' ได้ ขอเพียงโมอีเหริน พักหน้ามันก็จะเตรียมสั่งสอน 'ลูกหมาป่า' ตัวนี้ทันที!

"เขี้ยวเงินไม่รู้ จะโทษมันไม่ได้นะ"

แม้นางจะเสียสมาธิไปบ้าง แต่ที่โดนปลาไหลดำสะบัดหางใส่ เป็นเพราะนางประมาทเดินเล่อเกินไป

ยามที่ทั้งสองฝ่ายประมือกัน ห้ามประมาทเด็ดขาด เพราะความ ประมาทเพียงนิดเดี๋ยวก็จะกลายเป็นจุดอ่อนถึงชีวิตได้

แม้นางจะมีประสบการณ์ในการต่อสู้กับคนอื่นไม่มาก ทว่านาง ไม่ระมัดระวังศัตรูเท่าที่ควรก็เป็นความจริง จะโทษเขี้ยวเงินฝ่ายเดียว

ไม่ได้

เสี่ยวทูนมองนางด้วยสายตา 'แค้นใจเหลือที่ไม่อาจหลอมเป็น เหล็กกล้า'

ท่านแม่เก่งกาจโดยแท้ เพียงแต่ไม่รู้จักปรับใช้ในสถานการณ์จริง แม้แต่น้อย นำเสียดายฝีมือที่ร่ำเรียนมา เสียดายจริงๆ เลย

เมื่อนึกถึงเรื่องนี้ เสี่ยวทูนก็เหลือเฟียไม่ได้ตอกชกหัว แล้วตะโกน ร้องเสียงลั่นว่า 'ท่านแม่ไม่เอาไหนเลย!' เท่านั้น

แน่นอนว่าเสี่ยวทูนไม่ด่าออกมาจริงๆ รอคอก เริ่มตั้งแต่มันยอมรับ นางเป็นท่านแม่ มันก็คิดเผื่อนางอย่างเป็นทางการเป็นเหตุเป็นผลและช่วยเหลือนาง ตลอด ไม่ว่าจะเป็นคนเช่นไร เป็นยอดฝีมือหรือคนไม่เอาไหน อย่างไร นางก็ยังเป็น 'ท่านแม่' ของมัน

นี่คือความภาคภูมิใจและความจงรักภักดีของสัตว์วิเศษ ครั้นยอมรับ ผู้เป็นนาย มันจะไม่มีวันทรยศจนกระทั่งตายจากกัน

ทว่า 'การสั่งสอน' ท่านแม่บ้างก็จำเป็น

"ท่านแม่ พวกเราอยู่ในดินแดนเทพยุทธ์นะ"

"ข้ารู้"

"ท่านแม่ การดำรงชีวิตอยู่ที่นี้ ทางหนึ่งต้องสงบเสงี่ยมไว้ หากจะต่อสู้ก็ต้องชนะเท่านั้น" วาจาของเสี่ยวทูนสั้นกะทัดรัดและทรงพลังยิ่ง

"เอ่อ...เป็นเช่นนี้หรือ" โมอีเหรินเหงื่อตก

"แน่นอน!" น้ำเสียงของเสี่ยวทูนเฉียบขาด ไม่อนุญาตให้สงสัยเด็ดขาด

"ท่านแม่ ต่อไปท่านจะเล่นเล่ไม่ได้อีกเป็นอันขาด เข้าใจหรือไม่"

"เอ่อ...เข้าใจ"

นี่... สลับบทบาทกันอยู่ใช่หรือไม่มีแม่ที่ใดเชื่อฟัง 'ลูกชาย' เช่นนี้หรือ
"เช่นนั้น... ท่านแม่ ต่อไปให้ข้าช่วยท่านแม่ต่อสู้อันใดหรือไม่" น้ำเสียง
เข้มงวดเปลี่ยนไปโดยพลัน เสี่ยวทุนเอียงหัวกลมๆ ออดอ้อนนางด้วย
เสียงเด็กน้อยย่นมนุ่มน่ารัก

"เสี่ยวทุนอยากต่อสู้?"

"ข้าจะช่วยท่านแม่กำจัดคนเลว" เสี่ยวทุนตอบ

ปลาไหลดำตัวนั้นกล้าทำร้ายท่านแม่ หากไม่ใช่เพราะท่านแม่
ห้ามไม่ให้มันปรากฏตัวตามอำเภอใจ มันจะต้องสั่งสอนปลาไหลดำ
ตัวนั้นสักตั้งแน่!

แล้วปลาไหลดำตัวนั้นก็ช่างไม่รู้เรื่องราวเอาเสียเลย กล้ากำเริบ
เลียบสานต่อหน้ามัน นี่ช่างขัดใจเสี่ยวทุนยิ่งนัก!

เพียงชั่วประเดี๋ยวปลาไหลดำตัวนั้นก็ละเมิดข้อห้ามสำคัญของ
เสี่ยวทุนไปแล้ว ดังนั้นไม่ว่ามันจะรู้ถึงความผิดของตนเองหรือไม่ เสี่ยวทุน
ก็ผูกใจเจ็บอย่างยิ่ง

"เจ้าแยกคนดีคนเลวได้หรือ" โมอีเหรินเอ่ยถามด้วยความสงสัย

"คนที่ไม่ติดกับท่านแม่ รังแกท่านแม่ และคนที่ท่านแม่ไม่ชอบล้วนเป็น
คนเลว" "ไม่ต้องใคร่ครวญอะไรทั้งนั้น" เสี่ยวทุนตอบยาวเป็นพรวนด้วย
เสียงเด็กน้อยอ่อนนุ่มทันที

มันไม่ต้องพักหายใจเลย เอ่ยออกมาอย่างราบรื่นยิ่งนัก!

โมอีเหรินฟังจนอยากหัวเราะพรวด

"เสี่ยวทุน เจ้าน่ารักน่าเอ็นดูเหลือเกิน!" นางลูบหัวมัน

"ท่านแม่เยี่ยมยอดที่สุด" เสี่ยวทุนคลอเคลียกับนิ้วมือของโมอีเหริน

อย่างตี๋มดำ

"เสี่ยวทูนก็เยี่ยมเช่นกัน" โมอีเหรินเอ่ยยิ้มๆ "วางใจเถอะ ข้าจะไม่ยอมโดนรังแกอีกแน่ ครั้งนี้ข้าประมาทเกินไป ต่อไปจะไม่อีกแล้ว"

"อ้อ..." ดังนั้นเสี่ยวทูนก็ยังไม่ได้ช่วยท่านแม่กำจัดคนเลวนะสิ มันผิดหวังเล็กน้อย

"หากมีที่ข้าไม่มั่นใจ ก็จะปล่อยให้เป็นที่ของเจ้านะ อีกทั้งเจ้ายังเป็นไฟโบสำคัญซึ่งเป็นความลับของข้า แน่นอนว่าไม่อาจปรากฏตัวได้ตามใจ ค่อยเผล่ออกมาในยามคับขัน จึงจะสร้างความตื่นตระหนกขึ้นได้ ทำเช่นนั้นถึงจะสนุกใช่หรือไม่เล่า" โมอีเหรินยิ้มตาหยี

ท่านดาสนอนางว่าการเก็บไฟโบสำคัญไว้เป็นหลักการหนึ่งในการเอาชีวิตรอด โดยเฉพาะในดินแดนซึ่งเคารพผู้เลิศล้ำ ยามเกิดเรื่องผู้คนมักไม่เจรจากันด้วยเหตุผล ผู้ที่มีพลังแก่นแท้เท่านั้นที่เป็นผู้ได้เปรียบ

เสี่ยวทูนเอียงคอครุ่นคิด ก่อนจะออกแรงพยักหน้า

"อืม ใช่!"

สิ่งที่ท่านแม่เอ่ยมาล้วนมีหลักการ มันต้องฟังและจดจำเอาไว้

โมอีเหรินจิบหัวมันอย่างยินดี

จากนั้นร่างน้อยๆ ของเสี่ยวทูนก็เลื้อยไปพันข้อมือด้านขวาของนางอย่างรวดเร็วด้วยความดีใจ แล้วไม่ขยับเขยื้อนอีก

ด้านเขี้ยวเงินก็ลอยไปเกาะบนไหล่ของโมอีเหรินอย่างว่าง่าย

โมอีเหรินจึงค่อยเงยหน้ามองสถานที่ที่ตนเองอยู่... ฟองอากาศยักษ์

ฟองอากาศยักษ์นี้เป็นช่องว่างใต้ทะเลสาบซึ่งแบ่งแยกออกจากน้ำ

หากยืนอยู่ในนี้ก็คล้ายกับยืนอยู่บนพื้นดินกระนั้น เคลื่อนไหวไปมา

สะดวงสบายยิ่งนัก

นี่เป็นพื้นที่ที่เสียลงทุนสร้างขึ้นและเป็นหนึ่งในความสามารถของเสียลงทุน

หลังจากที่โมอีเหรินเดินออกจากฟองอากาศยักษ์ มันก็หายวับไปทันที ทว่านางเคลื่อนไหวในใต้น้ำได้ไม่ต่างอะไรกับยามอยู่บนพื้นดินอยู่แต่เดิมแล้ว

โมอีเหรินเดินไปเบื้องหน้าแรदनอเดียว

แรदनอเดียวจ้องมองนางอย่างตื่นตะลึง

แม้นางจะเป็นมนุษย์ แต่มองดูเป็นกันเองยิ่งนัก มันไม่กลัวนางแม้แต่น้อย ไม่รู้สึกถึงความอันตราย ในทางกลับกันมันรู้สึกอยากเข้าไปใกล้นาง

ทว่าเมื่อครู่ผู้เชี่ยวชาญน้ำเกรงกลัวตัวมันเพื่อพึ่งนางยิ่งนัก นางจะไม่น่าหวาดกลัวจริงๆ หรือ

แรदनอเดียววุ่นวายใจ

"เจ้าก้มหัวลงมาหน่อย" โมอีเหรินทำสัญญาณมือกับแรदनอเดียวพลางเอ่ย

"ฮือ..." แรदनอเดียวก้มหัวลงอย่างว่าง่าย

โมอีเหรินป้อนยาลูกกลอนเม็ดหนึ่งเข้าปากมัน พอเข้าปากก็ละลายทันที

"ฮือ?"

"มันจะช่วยขจัดสิ่งของที่ทำให้เจ้าปวดท้องออกมา เจ้าก็จะไม่ทรมานแล้ว"

แรตนอเดียวกะพริบตาปริบๆ ไม่ค่อยเข้าใจนัก ทว่าเพียงชั่วประเดี๋ยว
สีหน้ามันก็เปลี่ยนไป มันปวดท้องเล็กน้อย รู้สึกอยากไป 'ทำธุระส่วนตัว'

แรตนอเดียวยรีบหมุนตัว ก่อนจะวิ่งจ้ำจ๋อไปทันที

"พรีด..." โมอีเหรินอดหัวเราะไม่ได้ นางน่าจะเตือนมันก่อนสักหน่อย
ผลสุดท้ายดันลืมนและป้อนยาลูกกลอนเข้าปากมันทันที ทำให้มันทำอะไร
ไม่ถูก นางจึงแลบลิ้น ทำท่าที่ทะเล้นออกมาด้วยความรู้สึกผิดเล็กๆ

แรตนอเดียว ขออภัยด้วยนะ ข้าไม่ได้ตั้งใจ...

ขณะที่โมอีเหรินกำลังขออภัยแรตนอเดียวยอยู่ในใจ จู่ๆ เขี้ยวเงิน
ก็เอ่ยปาก

"มีสัตว์วิเศษมา"

"คือเต่าน้ำตัวหนึ่ง" เสี่ยวทุนเอ่ยต่อจากเขี้ยวเงิน

พอโมอีเหรินเพียงนึก ตัวนางกับเขี้ยวเงินก็พลันหายวับไปทันที

ชั่วประเดี๋ยวเต่านิลระดับห้าก็มาถึงที่นี่ มันดมกลิ่นไปทุกที่ ทั่วทุกแห่ง
ล้วนมีเพียงกลิ่นอายของแรตนอเดียวยระดับแปด ซึ่งชวนให้เต่านิลนึก
หวาดกลัวเล็กน้อย มันจึงไม่กล้าไปสืบเสาะอย่างโจ่งแจ้ง

ที่นี้ น่าจะไม่มีใครกระมัง!

ทว่ายิ่งเข้าไปใกล้ แรงกดดันจากแรตนอเดียวยก็ยิ่งรุนแรงมากขึ้น

เต่านิลอยากรีบผ่านไปทันที ทว่าก็นึกถึงคำสั่งของผู้เป็นนาย
ด้วยความกดดันจากคำสั่งของเจ้านายนั้นทำให้มันยังคงพยายามค้นหา
ต่อไป

ไม่มีใครจริงๆ

ครั้นมันหันหลังกลับ ก็รีบใช้ขาทั้งสี่จ้ำจ๋อจากไปอย่างรวดเร็วที่สุด

เท่าที่จะทำได้

พอมันจากไป แรดนอเดียวก็กลับมาพอดี มันหันมองซ้ายขวาด้วย
แววตาดูร้าย

นี่มัน...มันอยู่ที่ใด!

แรदनอเดียวเพิ่งรู้สึกถึงกลิ่นอายของเต่านิลระดับห้า ไยมันจึง
หายไปแล้วล่ะ!

ถือว่ามันว่องไวอยู่นะ มีเช่นนั้น...ก็จะจับมาทำเป็นอาหารเย็น ฮี!

แรदनอเดียวร้องฮึในใจ พอคิดเสร์จก็รีบเข้าไปด้านในรังของตนเอง

ยามนี้ไม้อีหรินจึงปรากฏตัวขึ้นพร้อมเขี้ยวเงิน

"ฮือๆ"

ครั้นแรदनอเดียวมองเห็นนางก็รีบวิ่งไปตรงหน้านางทันที มันนั่งลง
อย่างรู่้งาน สองขาหน้ายังประคองสิ่งของระยิบระยับไว้

นั่นคือก้อนหินที่มีขนาดราวหนึ่งฉีก สองแสงสีเขียวประกาย
ระยิบระยับเกือบไปร่วงแสง

"นี่คือ...ผลึกวิเศษ?!" ดวงตาไม้อีหรินเป็นประกายเจิดจ้า

"ของอระอัย!" ดวงตาเสี่ยวทุนเป็นประกายระยิบระยับ

"ของดี" เขี้ยวเงินก็ตาเป็นประกายเช่นกัน ทว่ากลับผงะถอยหลัง
เล็กน้อย มันเพิ่งพ้นจากโอวิเศษของหินผิวอ่อน ยามนี้ไม่ยอมกลับไป
อีกคราด้วยของสิ่งนี้!

"ฮือๆ" แรดนอเดียวมองนางที่ตาเป็นประกายและรีบมอบผลึก
สีเขียวมันให้นาง พร้อมแสดงท่าทางอยากเอาใจ

"ท่านแม่ รีบรับมาเร็วเข้า!" เสี่ยวทุนตะโกนขึ้นเป็นรายแรก

"ฮือๆ" แรดนอเดียวคล้อยตามทันที

"อี่เหริน รีบบามาเร็ว!" เขี้ยวเงินก็กระโดดโลดเต้นอยู่ไม่ไกลด้วยความตื่นเต้น

ครานั้นพอเขี้ยวเงินสัมผัสผืนผิวอ่อนก็ถูกไอวิเศษภาโถมเข้าใส่จนสลบไป หากไม่ใช่เพราะกลัวว่าจะเป็นอย่างต่อนั้น มันคงจะกระโจนเข้าไปแต่แรกเพื่อรับผลึกวิเศษนั้นมาให้โมอี่เหรินด้วยตนเองแล้ว

"ก็ได้ ขอขอบคุณนะ" โมอี่เหรินส่งสัญญาณให้แรदनอเดียววางก้อนหินลง จากนั้นนางก็หยิบขวดขนมที่นางหลอมขึ้นเป็นพิเศษเพื่อให้เหล่าสัตว์วิเศษกินออกมา...นั่นก็คือลูกกลอนเสี้ยวหยวน

นางเทออกมาเม็ดหนึ่ง แล้วป้อนใส่ปากแรदनอเดียว "เป็นอย่างไร เจ้าชอบหรือไม่"

"ฮือ! ฮือ!" แรดนอเดียวเพิ่งกินลงไปก็ตอบทันที มันมองนางด้วยสีหน้ารอคอย

"อันนี้ให้เจ้า แต่กินได้ที่ละเม็ดนะ ย่อยเสร็จแล้วค่อยกินอีก" โมอี่เหรินกำชับ

'ลูกกลอนเสี้ยวหยวน' นี้นางเป็นคนตั้งชื่อเอง แม้จะเป็น 'ขนม' ทว่าที่จริงแล้วแฝงไปด้วยไอวิเศษมากมาย พอสัตว์วิเศษกินลงไป ขอเพียงเปลี่ยนฤทธิ์ยาให้เป็นไอวิเศษก็สามารถใช้เป็นตัวช่วยในการฝึกวิชาได้

จากประสบการณ์ที่ผ่านมาของโมอี่เหริน ไม่มีสัตว์วิเศษตัวใดไม่ชอบลูกกลอนเสี้ยวหยวน

แรदनอเดียวก็ชื่นชอบตามคาด

โมอี่เหรินมอบให้มันทั้งขวด แรดนอเดียวรีบเก็บเข้าไปในช่องเก็บของ

ที่ซ่อนอยู่ใต้คางของมัน

"ฮือๆ" แรตนอเดียวเอ่ยขอบคุณอย่างดีใจ พอมันเก็บของเสร็จ ก็วิ่งไปว่ายมารอบตัวนาง เล่นอยู่ตัวเดียวอย่างเบิกบานใจ

ไม่อิหรินย่อตัวลงศึกษาผลึกวิเศษ

ตามที่ท่านตาเคยกล่าวไว้ ผลึกวิเศษคือก้อนผลึกที่มีไอวิเศษ ไอวิเศษที่แฝงไว้ไม่เพียงเข้มข้นเท่านั้น ซ้ำยังบริสุทธิ์อย่างยิ่ง เป็นสิ่งที่ผู้ฝึกวิชาชั้นชอบเป็นที่สุด

การเพิ่มระดับฝีมือนั้นต้องพึ่งพาพลังภายในและการดูดซึมไอวิเศษ จากฟ้าดิน สัตว์วิเศษจะดูดซึมไว้ ใช้ได้เท่าไรนั้นก็ขึ้นอยู่กับพรสวรรค์ที่แตกต่างกันของแต่ละตัว

สำหรับผู้ครองสัตว์วิเศษทุกคนที่อยากเพิ่มระดับพลังวิเศษ ผลึกวิเศษ ก็เป็นตัวช่วยในการฝึกวิชาที่ดียิ่งกว่าโอสถเสียอีก ผู้ครองสัตว์วิเศษ สามารถใช้ผลึกวิเศษครั้งก่อนซึ่งมีขนาดเท่าครึ่งฝ่ามือในการฝึกวิชาได้ถึงหนึ่งปี

สำหรับนักยุทธ์ ผลึกวิเศษมิได้ช่วยเพียงเรื่องฝึกวิชาเท่านั้น มันยังเป็นวัสดุชั้นยอดในการหลอมอาวุธอีกด้วย

อย่างน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับอาวุธชนิดเดียวกันแล้ว อาวุธที่มีผลึกวิเศษหลอมรวมอยู่ด้วยนั้นจะเพิ่มพลังอีกเท่าหนึ่งขึ้นไป

เพียงแต่ผลึกวิเศษหายากเหลือเกิน คล้ายกับเห็ดหลังจื่อพันปี น้ำนมวิเศษหมื่นปี นั่นคือของวิเศษที่ฟ้าดินบ่มเพาะด้วยเวลาอันแสนยาวนาน ไม่เพียงล้ำค่าเหลือเกิน ทั้งยังมีอาจพบเจอได้ตั้งใจหมายอีกด้วย

ได้ยิวว่าหลายปีก่อนในงานประมุขของเชื้อพระวงศ์ก็เคยปรากฏ

ผลึกวิเศษขึ้น

เพียงแต่ผลึกวิเศษนั้นขนาดเล็กกว่าฝ่ามือเล็กน้อย ซึ่งนั้นยังแทบส่งผลให้เกิดความวุ่นวายในงานประมุข ท้ายที่สุดยังถูกประมุขไปด้วยราคาสูงลิบลิ่ว ทำให้ทุกคนตะลึงพรึงเพริดยิ่ง

ส่วนผลึกวิเศษก้อนนี้...มีขนาดใหญ่กว่ากำปั้นหลายเท่า ขนาดใหญ่โตเช่นนี้เหตุใดจึงไม่มีผู้พบเห็นและยังไม่ถูกขโมยไป แต่กลับถูกแรดนอเดียวกลิ้นลงไปงับได้

"ท่านแม่ รีบเก็บเร็วเข้า!" จู่ๆ เสี่ยวทุนก็ตะโกนขึ้น

"มีคนมา" เขี้ยวเงินเอ่ยต่อทันที

"ฮือๆ" เดิมทีแรดนอเดียวกว้าวอย่างมีความสุข ทันใดนั้นมันรีบมาหลบข้างกายนาง ทั้งทั้งร่างตื่นตัวระแวดระวัง ครั้นเมื่ออิเฮอร์นโบกมือผลึกวิเศษก็หายวับไปในทันใด จากนั้นนางก็ลุกขึ้นยืน

ฟองอากาศน้อยๆ สีขาวเบื่องหน้ามากมายกระเพื่อมไหวอยู่พักหนึ่ง ฉลามสีครามตัวหนึ่งและปูหกก้ามสีแดงเข้มก็ทยอยมาถึง

ฉลามสีครามสะบัดหัวไปยังอิเฮอร์นและแรดนอเดียวก มันแสดงท่าวางมาดอยู่เหนือผู้อื่น

มีคนสองคนยืนอยู่บนหลังสัตว์แต่ละตัว เป็นบุรุษผู้หนึ่งและสตรีผู้หนึ่งเช่นเดียวกัน

ครั้นสตรีที่ยืนอยู่บนหลังฉลามสีครามแลเห็นแรดนอเดียวกก็เอ่ยขึ้นทันที

"แรดนอเดียวกตัวนี้ล่ะ!"

22

"ของล้ำค่านั้นอยู่ในห้องของมัน! น้องเพิง!"

สตรีที่ยืนอยู่บนหลังปูหกกำมริบตามมาทันที ตะโกนเสียงดังเอะอะ ขณะเดียวกันนางก็เหลือบมองบุรุษด้านข้าง ฝากความหวังไว้ที่เข้าทั้งหมด!

"มู๋หรงรู่ยฉี ท่านเลิกคิดได้แล้วว่าจะสามารถแย่งชิงของที่ข้าปรารถนาไปได้! น้องรองจัดการ!" ครั้นสตรีผู้ยืนอยู่บนหลังฉลามสี่ครามได้ฟัง จึงเรียกผู้ช่วยทันที

"ฉินจิ้งอวีน นั่นไม่ใช่ของท่าน ถ้าท่านอยากได้ พวกเราแต่ละฝ่าย คงต้องแสดงฝีมือกันแล้วล่ะ" มู๋หรงรู่ยฉียืนอยู่บนหลังปูหกกำมพลาง แสดงท่าทางดูดี

"ข้าเห็นด้วยที่จะให้แต่ละฝ่ายแสดงฝีมือ แต่ว่าเงื่อนไขข้อแรกคือ อย่าให้ใครทำตัวเป็นผู้เผ่าหาปลาได้ประโยชน์* ไป" ฉินจิ้งอวีนมองไปทาง

* มาจากสำนวน 'นกปากซ่อมกับหอยกาบอื้อแย่งกัน' ผู้เผ่าหาปลาได้ประโยชน์ เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึง สองฝ่ายมีวัตถุประสงค์ไม่ยอมลงให้กันจนฝ่ายที่สามออกช่วยผลประโยชน์โดยไม่ต้องลงแรง มีเรื่องเล่าว่า หอยกาบเข้าเปลือกออกฝั่งแคต นกปากซ่อมเข้ามาหวังจิกกินเป็นอาหาร หอยจึงจับเปลือกเข้ามาหนีปากนกเอาไว้ ทั้งสองต่างไม่ยอมอ่อนข้อให้กัน ชาวประมงผ่านมาเห็นจึงจับไปเป็นอาหารทั้งคู่

โมอีเหรินที่อยู่ด้านข้าง

"เจ้าเป็นใคร" มู่หรงรู่ยฉีก็เห็นนางเช่นกัน

เป็นเด็กสาวนางหนึ่ง...ดูธรรมดาและไร้เดียงสายิ่ง...

ไม่ใช่สิ หากนางเป็นคนธรรมดาจริง ไยนางจึงยืนอยู่ที่นี้ได้ แล้วยังคงเคลื่อนไหวได้ตามใจชอบเช่นนี้

ที่นี้คือใต้ทะเลสาบเสี่ยวชิง ยังไม่ต้องพูดถึงความดันใต้น้ำ แต่การหายใจก็เป็นปัญหาใหญ่แล้ว หากฝีมือไม่ถึงขั้นฟ้า ทั้งยังไม่มีสัตว์วิเศษธาตุน้ำอยู่ข้างกาย ไม่มีทางอยู่ที่นี้ได้แน่นอน

หรือว่า...

"เจ้าทำพันธสัญญากับแรदनอเดียวตัวนี้แล้ว?!" มู่หรงรู่ยฉีหน้าถอดสีทันใด

เห็นนางอายุแค่นี้บอกว่าขอบ จะอย่างไรก็ไม่อาจเป็นยอดฝีมือขั้นฟ้าได้ ที่นางสามารถอยู่ตรงนี้ได้ ความเป็นไปได้อย่างเดียวคือนางกลายเป็นเจ้านายของแรदनอเดียวตัวนี้ และพึ่งพลังจากการทำพันธสัญญากับสัตว์วิเศษ นางจึงสามารถเคลื่อนไหวใต้น้ำได้อย่างอิสระ

"พบกันอีกแล้ว แม่นางไม่"

บุรุษข้างกายมู่หรงรู่ยฉีรูปงามหล่อเหลาอายุราวยี่สิบปี เขาแสดงความตื่นเต้น แยมยิ้มอย่างประหลาดใจระคนดีใจ ซึ่งต่างจากพี่สาวเขามากนัก

หลังจากที่เจอเหตุการณ์ปลาหมึกยักษ์ เขาหลงจากเรือก่อนนางต่อมาจึงส่งคนไปสืบหา ถึงได้รู้ว่านางมีนามว่า 'โมอีเหริน' แต่กว่าเขาจะได้รู้ชื่อของนางผ่านจากปากคนที่สมาคมพ่อค้าเฟิงหลินนั้นก็ยากเย็น

แสนเซ็ญยั้งนัก

ช้านางยังมอบยาลูกกลอนคุณภาพสูงให้แก่คนในสมาคมพ่อค้า
เฟิงหลินอย่างง่ายดาย ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้มากกว่านางจะเป็น
หมอโอสถ

"เอ๊ะ? ท่าน!" ไม่เอีเหรินแลมองเขา ก่อนจะค่อยๆ นึกออก

เขาก็คือคุณชายสูงศักดิ์ผู้นั้นที่อยู่ช่วงทำยเรือกับคุณหนูสูงศักดิ์
ผู้คู่กัน แล้วยังมีองครักษ์ข้างกายกลุ่มหนึ่ง

เอ่อ...ขณะนี้ข้างกายเขายังคงมีคุณหนูสูงศักดิ์และคู่ตันอีกนางหนึ่ง
คอยติดตามอยู่ด้วย

หรือว่าเขาเคยชินที่จะพาคุณหนูผู้สูงศักดิ์คู่ตันออกจากเรือนด้วยนะ
"ข้าฆ่า่มุ่หรง นามว่าฉางเฟิง เจ้าเรียกชื่อข้าเลยก็ยอมได้" มุ่หรงฉางเฟิง
เอ่ยยิ้มๆ

ขณะอยู่บนเรือ เขาประทับใจในตัวนางยิ่งนัก โดยเฉพาะยามที่นาง
เผชิญหน้ากับการโจมตีของปลาหมึกยักษ์ นางไม่กลัวเกรงแต่อย่างใด
ไม่ตื่นตระหนก ไม่เพียงหลบหลีกการจู่โจมอย่างง่ายดาย ช้ายังคง
เอื้อระเหย นางคอยสังเกตท่าทีของผู้อื่นด้วยสีหน้าอยากรู้ อยากเห็น
ตอนนั้นมุ่หรงฉางเฟิงทั้งอารมณ์ดีและนึกขำ!

ถึงนางจะอยากรู้ อยากเห็นก็ไม่ควรเลือกตอนที่ชีวิตอยู่ในอันตราย
กระมัง

ทว่านางก็ทำเช่นนั้นจริงๆ

ดังนั้นหลังจากที่มุ่หรงฉางเฟิงจัดการเรื่องราวของพี่สาวเรียบร้อย
เขาจึงวิ่งโร่เพื่อไปอยู่ข้างกายนาง ใครจะคิดว่าเป็นเพราะการโจมตีสังเดช

ของปลาหมึกยักษ์นั้น กอปรกับต่อมาเป็นเรือยุงเหยิงวุ่นวาย ไม่เพียงเขายังไม่เห็นได้พุดจากับนาง อีกทั้งยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่านางหลบอยู่ที่ใด

หลังจากที่เขาหลงเรือไปก่อน เดิมทีนี้ก็วางยากที่จะได้พบนางอีกครั้ง คิดไม่ถึงว่ายามนี้เขากลับได้มาพบนางอีก ดังนั้นมูหรงฉางจึงตั้งใจยิ่งนัก

"น้องเฟิง เจ้ารู้จักนาง?" มูหรงรู่ฉีแปลกใจยิ่งนัก

น้องชายนางมีฐานะสูงส่ง พรสวรรค์เหนือคน นิสัยหยิ่งยโส ชมชอบแต่สิ่งที่ดีเลิศ เขาจะไม่เจรจาพากับผู้อื่นง่ายๆ คิดไม่ถึงว่าเขากลับดูใกล้ชิดกับเด็กสาวนางหนึ่งถึงเพียงนี้

มูหรงรู่ฉีหันไปมองโมอีเหรินอย่างนึกสงสัย นางเห็นว่าอีกฝ่ายตัวเล็ก ดวงหน้าสะอาดผ่องความเป็นเด็กไว้ได้อย่างชัดเจน สวมชุดกระโปรงสีฟ้าทำให้ยิ่งดูโดดเด่น แล้วยังสะพายกระเป๋าใบที่ดูแปลกชอบกลอีกด้วย

หากประเมินจากสายตาของมูหรงฉางเฟิงที่ชมชอบแต่สิ่งที่ดีเลิศแล้ว นางมองไม่ออกเลยว่าเด็กสาวนางนี้จะมีจุดเด่นดึงดูดผู้คนที่ได้ไยน้องเฟิงจึงดีกับนางถึงเพียงนี้!

โมอีเหรินก็มองพวกเขาอย่างประหลาดใจ นางเคยพบมูหรงฉางเฟิงตอนอยู่บนเรือ เขาเป็นบุรุษสูงศักดิ์ หล่อเหลาคมคาย ไม่ต้องพูดถึงองครักษ์และคนรับใช้เหล่านั้น เพียงแค่มองเขาคนนี้ก็รู้สึกได้ว่าต้องมีฐานะไม่ธรรมดาแน่นอน

เขายังคงสวมอารมณ์สีชาวมองดูสะอาดสะอาด ฝมยารวบมัดเป็นระเบียบเรียบร้อย อดคาพยพทั้งห้าราวแกะสลักออกมากระนั้น ดูโดดเด่น

ยิ่งนัก จมูกโตงเป็นสัน คิ้วเข้ม ดวงตาเป็นประกาย มุมปากโค้งขึ้นเล็กน้อย เผยให้เห็นว่าเขาเป็นคนยิ้มยาก ทว่าก็ไม่ถึงกับเคร่งขรึมเช่นนั้น เพียงแต่ ชับแน่นความสูงศักดิ์ให้ดูโดดเด่นยิ่งขึ้น

มู่หรงฉางเฟิงรูปโฉมหล่อเหลา ท่าทางสุขุมสุภาพเรียบร้อย ปอยผมพลิ้วไหวไปด้านหลัง มองอย่างไรก็เป็นบุรุษรูปร่างที่น่าดึงดูดใจยิ่งนัก

แม้เขาจะเป็นกันเองกับโม้อีเหรินมาตลอด ทว่านางก็มีลางสังหรณ์อย่างหนึ่ง บุรุษผู้นี้มีนิสัยไม่โอนอ่อนผ่อนตามแน่นอน

อีกทั้งครั้งก่อนสตรีที่อยู่กับเขาค็ลายจะเป็นพี่สาว ครั้งนี้ก็เช่นกัน

พี่สาวทั้งสองคนของเขารูปร่างหน้าตาต่างดงาม แต่ดูทำนุสัจะไม่ค่อยดีเท่าไร

ด้านบุรุษและสตรีอีกคู่หนึ่งที่ยืนอยู่บนหลังฉลามสีคราม อันที่จริงมีส่วนคล้ายพี่น้องสกุลมู่หรงอยู่บ้าง ไม่เพียงแค่รูปร่างหน้าตา แต่เป็นการวางตัวอยู่เหนือผู้อื่น

สตรีนางนั้นนามว่า 'ฉินจิ่งอวิ้น' นางสวมอาภรณ์สีส้มสดสว่าง รูปแบบเสื้อผ้าทำให้ดูคล่องแคล่ว วิธีการพูดการจาและการแสดงออกของนางก็เหมือนกับสีสันของเสื้อผ้ามีฉิดเพียง โฉ่อวดและโฝงผางตรงไปตรงมา

อีกทั้งบุรุษข้างกายนางก็...หล่อเหลาเอาการ ทว่าเขาดูแตกต่างจากมู่หรงฉางเฟิงโดยสิ้นเชิง

เขาสวมอาภรณ์สีเขียวเข้ม รูปร่างสูงใหญ่ ท่าทางสุขุม ทว่ารูปลักษณะภายนอกกลับดูหนุ่มแน่น คิ้วและดวงตาดูสดใส ท่าทางเป็นคนเก็บตัว

หากกล่าวถึงเพียงรูปลักษณะภายนอกของเขา ก็ไม่นับว่าโดดเด่นเท่ามู่หรงฉางเฟิง แต่ก็ทำให้คนเฒ่าเฒ่าได้ยาก

โมอีเหรินรู้ดีก็กลัวว่าบุรุษแต่ละคนที่นางพบเจอ ไม่มีใครหล่อเหลาเทียบเท่าไปหล่จึงหงได้อีกแล้ว

เอ่อ...โยนางจึงคิดมาถึงจุดนี้ได้

"แม่นางโม โยเจ้าจึงมาอยู่ที่นี่" มู่หรงฉางเฟิงไม่ได้ตอบคำที่สาวแต่กลับกระโดดลงมาจากหัวปุก้ามสีแดงเข้มและเดินมาหยุดอยู่เบื้องหน้านาง แต่เป็นเพราะมีเสียงร้องเตือนอื้อๆ จากแรदनอเดียวจึงยังส่งผลให้เขาไม่เดินเข้าไปใกล้นางมากนัก

"เข้ามาพร้อมกับมัน" โมอีเหรินลูบตัวแรदनอเดียวพลงถามกลับ "พวกท่านละ มาด้วยเหตุอันใด"

"มันขโมยของของข้า แนนอนว่าข้าจะต้องไล่ตามมาเอาคืน" มู่หรงรู่ฉีก็เดินมายังข้างกายน้องชาย น้ำเสียงที่นางเอ่ยเหมือนมาตามทวงหนี้ อย่างไรก็ตาม

ครั้นจินจิ่งอวินได้ฟังจึงโต้แย้งทันที ข้ายังลากน้องชายวิ่งมาด้วยโดยพลัน "มู่หรงรู่ฉี นั่นเป็นของของข้านะ"

พอฉลามสี่ครามเขียบเข้ามาใกล้ แรदनอเดียวก็รู้ดีก็ไม่สบายใจเล็กน้อย ปุก้ามสีแดงเข้มตัวนั้นยิ่งถอยไปเสียหลายก้าว

โมอีเหรินเอียงคอครุ่นคิดสักครู่ก็เข้าใจโดยพลันว่านี่คือสัญญาตญาณของสัตว์วิเศษ

สัตว์วิเศษในดินแดนเทพยุทธ์แบ่งออกเป็นสามขั้นซึ่งประกอบด้วย สัตว์วิเศษ สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ และสัตว์เทพ

ก็เหมือนกับนักยุทธ์และผู้ครองสัตว์วิเศษ แต่ละขั้นยังแบ่งออกเป็นเก้าระดับ

บรรดาสัตว์วิเศษเขรพกันตามพลังแก่นแท้ สัตว์วิเศษระดับต่ำกว่า
เมื่อพบกับสัตว์วิเศษระดับสูงกว่าตนจะยอมศิโรราบโดยธรรมชาติ

ฉลามสีครามเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ระดับห้า

แรดนอเดียวเป็นสัตว์วิเศษระดับแปด

ปูหกก้ามสีแดงเข้มเป็นสัตว์วิเศษระดับหก

มีนำละแรดนอเดียวจึงรู้สึกเกรงกลัวฉลามสีครามยิ่งนัก ส่วน
ปูหกก้ามสีแดงเข้มก็ถอยไปเสียไกล มีสัตว์วิเศษระดับสูงกว่าตนถึง
สองตัวคอยบีบบังคับอยู่ ถ้าปูหกก้ามสีแดงเข้มไม่ถอยสิแปลก

"ข้าเห็นก่อนนะ!" มู่หรงรู่ฉีเอ่ยอย่างไม่ยอมแพ้

"หากไม่ใช่เพราะท่านทำวุ่นวาย มันก็จะตกอยู่ในมือข้าตั้งนานแล้ว"
ฉินจิ่งอวินก็เอ่ยเช่นกัน

"ฉินจิ่งอวิน พอท่านเห็นของที่ชอบก็ยึดเอามาเป็นของตน การแย่งชิง
ของผู้อื่นเยี่ยงนี้เป็นสิ่งที่สกุลฉินปฏิบัติสืบทอดกันมาหรือ"

"มู่หรงรู่ฉี ยามนี้ใครทำวุ่นวายกันแน่ หรือว่าการเปลี่ยนผิดให้เป็นถูก
คือสิ่งที่สกุลมู่หรงปฏิบัติสืบทอดต่อกันมา?!"

"นั่นมันของข้า"

"ด้านบนสลักชื่อท่านไว้หรือ"

"ท่านอย่าคิดว่าข้าสู้ท่านไม่ได้นะ"

แม้มู่หรงรู่ฉีเป็นเพียงผู้ครองสัตว์วิเศษระดับหก ทว่าเมื่อมีสัตว์วิเศษ
ในครอบครอง จะต่อกรกับนักยุทธชั้นดินระดับแปด โอกาสชนะย่อมสูงกว่า
อย่างแน่นอน

"ท่านอย่าคิดว่ามีเพียงท่านที่มีสัตว์วิเศษนะ!"

แม้จินจันดอกไม้จะเป็นเพียงนักยุทธศาสตร์ชั้นดินระดับแปด ทว่าน้องชายกลับเป็นผู้บัญชาการพิเศษระดับสาม ทั้งยังครอบครองสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ไว้ด้วย

น้องชายนางเป็นถึงหนึ่งในหนุ่มยอดฝีมือผู้โด่งดังในดินแดนเทพยุทธ์ แม้จะพบนักยุทธศาสตร์ชั้นฟ้าก็ไม่ต้องกังวล

"เช่นนั้นก็ลองดู!" มู่หรงจู่ยี้ยังคงไม่คิดยอมแพ้

จินจันดอกไม้มีน้องชายเป็นผู้บัญชาการพิเศษ มู่หรงจู่ยี้ก็มีน้องชายเป็นนักยุทธศาสตร์ชั้นฟ้า แล้วน้องเฟิงก็เป็นหนึ่งในหนุ่มยอดฝีมือผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือในดินแดนเทพยุทธ์ด้วย จินจันดอกไม้ยินดีที่คิดว่าตนนางจะต้องชนะแน่

สตรีทั้งสองผู้มีรูปโฉมงดงาม รวมถึงอายุและฐานะก็พอๆ กัน เริ่มทะเลาะกันอีกแล้ว ซ้ำยังจ้องตากันอย่างไม่มีใครยอมใคร

พวกนางเอาตนเองมาเปรียบเทียบกัน อีกทั้งยังเปรียบเทียบไปถึงน้องชายของแต่ละฝ่าย ไม่ว่าเรื่องใดก็ไม่ยอมแพ้

ทว่ายามนี้การทะเลาะคล้ายกับว่าจะออกนอกประเด็นไปไกลเสียแล้ว โมอีเหรินคิดเช่นนี้ ก่อนจะได้ยินมู่หรงจางเฟิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนใจเล็กน้อย "พี่รอง องค์...แม่ นางจิน ยามนี้ไม่ใช่เวลามาได้เถียงกันนะ"

แม้มู่หรงจางเฟิงจะเปลี่ยนคำเรียกเล็กน้อย ทว่าโมอีเหรินใส่ใจเป็นพิเศษ

องค์? องค์อะไร องค์หญิงหรือ

โมอีเหรินผินหน้าเล็กน้อยมองพี่น้องสกุลจิน แล้วค่อยมองพี่น้องสกุลมู่หรง จู่ๆ ความคิดหนึ่งก็วาบขึ้นมาในหัวทันที

ข้าก่อน! ฉันทือคือแซ่ของเชื้อพระวงศ์แคว้นฉิมิไซหรือ
ส่วนมู่หรงก็คือแซ่ของเชื้อพระวงศ์แคว้นมู่กระมัง
นางไม่คิดไม่ฝันว่าตนเองจะโชคดีเช่นนี้ ประจวบเหมาะได้พบองค์ชาย
และองค์หญิงของสองแคว้นในดินแดนเทพยุทธ์แห่งนี้ในเวลาเดียวกัน
นี่ทำให้...โมอีเหรินไม่รู้จะทำเช่นไรต่อไปแล้ว

วาจางของมู่หรงนางฟังทำให้สตรีสองนางที่กำลังทะเลาะกันอยู่
ได้สติทันควัน พวกนางมองแรदनอเดียวและโมอีเหรินพร้อมกันอีกครา

"แม่นาง แรदनอเดียวไซ้สัตว์วิเศษของเจ้าหรือไม" ฉินจิ้งอวีน
เอ่ยถาม

"ไม่ใช่" โมอีเหรินส่ายหน้า

"เช่นนั้นเจ้าจงหลบไป หากเจ้าอยากอยู่ตรงนี้ต่อก็ได้ แต่เชิญเจ้า
ไปยืนด้านข้าง ไม่ต้องยุ่งอะไรทั้งสิ้น" ฉินจิ้งอวีนเอ่ยอย่างมีเหตุมีผล
ฟังดูคล้ายนางออกคำสั่งเล็กน้อย ซึ่งนี้ทำให้โมอีเหรินไม่ค่อยพอใจนัก

"หากท่านจะรังแกแรदनอเดียว ข้าต้องยุ่งแน่"

"ฮือๆ" แรदनอเดียวเบิกบานใจโดยพลันด้วยวาจางของนาง ทั้งมันยัง
ก้มหน้าซุกใช้ราวกับกำลังออดอ้อนนางอีกด้วย

ทว่าด้วยหัวของมันมีขนาดใหญ่ ต้องก้มให้เท่ากับความสูงของ
โมอีเหริน การซุกใช้ออดอ้อนเช่นนี้ ผลสุดท้ายจึงเกือบชนโมอีเหริน
ล้มคะมำ

โมอีเหรินไซ้เซไปสองก้าวกว่าจะยืนมั่นคง นางมองมันอย่างอารมณ์ดี
และนึ้กขำ

แรदनอเดียวทำหน้าที่ทำตาไร้เดียวสา ออดอ้อนนางต่อ มันจ้องมอง

นางอย่างว่าง่ายพลางก้มหัว ความหมายของภาษากายคือ 'ข้าเชื่อฟัง ข้าเป็นเด็กดีนะ'

มันทำคล้ายกับสุนัขตัวใหญ่แสนรู้โดยแท้

โมอีเหรินเห็นสัตว์วิเศษมีท่าทางเช่นนี้จนเคยชิน ทว่าอีกสี่คน กลับมองจนตะลึงพริ้งเพริด

ถึงแม้จะเป็นสัตว์วิเศษที่ทำพันธสัญญาด้วย พวกมันยังไม่เชื่อฟัง และติดคนเช่นนี้ อีกทั้งนี่ยังไม่ใช่เพียงสัตว์เลี้ยงขนาดใหญ่ แต่เป็น แรดนอเดียว!

ไม่ต้องพูดถึงว่ามันเป็นสัตว์ขนาดใหญ่และเป็นสัตว์วิเศษระดับแปด พลังการทำลายล้างและความโหดร้ายของมันคงไม่ใช่แค่นั้นนาน แน่นอน โดยเฉพาะขณะนี้มันอยู่ในน้ำซึ่งเป็นสวรรค์ของสัตว์วิเศษธาตุน้ำ กล่าวได้ว่าสัตว์วิเศษระดับแปดเป็นอาวุธในการฆ่าคนที่ทรงอำนาจมาก ถึงแม้จะเผชิญหน้ากับนักยุทธ์ชั้นฟ้า มันก็สามารถเอาชนะได้

ทว่ายามนี้อาวุธทรงอำนาจกำลังออกอ่อนเด็กสาวที่ดูอ่อนแอ ไยพวกเขามองภาพจากนี้แล้วรู้สึก...ขนลุกชัน มันดูไม่เข้ากันอย่างยิ่ง

ทว่าจินจ้งอวีนไม่แยแสเรื่องเหล่านี้ นางเอ่ยเหย้ยหยันโมอีเหริน เล็กน้อย "เจ้าแน่ใจนะว่าสามารถเอาชนะสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ระดับห้าได้"

ประโยคนั้นทำให้สัตว์สองตัวที่ซ่อนอยู่บนร่างโมอีเหรินโมโหโดยพลัน 'เป็นแค่สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ระดับห้าก็คิดจะมาข่มขู่ท่านแม่ ไม่ประมาณตน เอาเสียเลย!'

'สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ระดับห้าวิเศษนักหรือ ข้าแค่पालมส่งๆ มันก็ลี้ๆ ไปไกลเท่าที่จะไกลได้แล้ว'

ครั้นไม่ระวัง สัตว์สองตัวนั้นก็ปล่อยลมหายใจของตนออกมาเล็กน้อย ฉลามสีครามซึ่งเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ระดับห้าตัวนั้นก็ขยับตัวอย่างอึดอัด

พอสัตว์วิเศษของตนกระสับกระส่าย ฉินจิ้งเยี่ยผู้เป็นนายก็รู้สึกทันที "เสียวเทียบ มีอะไรหรือ"

'เจ้านาย มี...สัตว์เทพส่งพลังกดดันมา...' ฉลามสีครามตอบอย่างละล้าละลังพรางมองโดยรอบอย่างระแวดระวัง

"สัตว์เทพ?! มันอยู่ที่ใด"

'ข้า...ไม่รู้...'

ลมหายใจนั้นเกิดขึ้นเพียงชั่วพริบตาแล้วหายไปโดยพลัน หากไม่ใช่เพราะฉลามสีครามเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ มันจะยังไม่กล้าบอกเจ้านายแน่ เดิมทีการรับรู้ของบรรดาสัตว์ก็ว่องไวอยู่แล้ว ไม่มีทางพลาดแน่นอน

เพียงแต่ตัวมันเองก็ประหลาดใจ ยามนี้เฝ้าจึงหายไปแล้ว

ที่ฉลามสีครามไม่รู้ก็คือสัตว์สองตัวนั้นกำลังโดนตำหนิ

เขี้ยวเงิน เสียวทุน พวกเจ้าไม่เชื่อฟังข้า!

'เปล่านะ...'

'มันไม่มีสิทธิ์มารังแกท่านแม่ล่ะ!'

'มันคิดจะมาทำร้ายท่านไม่ได้ล่ะ! ข้าจะสั่งสอนมันเอง!'

'ท่านแม่ ข้าจะปกป้องท่าน กลืนฉลามสีครามลงท้องไปเลย'

'อ๊ะเหริน ข้าจะปกป้องท่าน จะตบฉลามสีครามให้แบนไปเลย'

ไม่อ๊ะเหรินฟังจนอารมณ์ดีและซาบซึ้งใจยิ่ง

สัตว์เทพทั้งสองตัวต่างเอ่ยขึ้น จิตใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันว่า
จะไม่ยอมให้นางโดนรังแกเด็ดขาด

เด็กดี มันทำอะไรซ้ำไม่ได้หรอก อย่าโมโหไปเลย แต่อย่างไรเสีย
ถ้าซ้ำไม่อนุญาต จะให้ใครเห็นพวกเจ้าไม่ได้เด็ดขาด เข้าใจหรือไม่
'เข้าใจแล้ว...'

จากนั้นทั้งสองตัวต่างก็เสียบกริบ

ตัวหนึ่งปิดหูนอนหมอบอยู่บนไหล่โมอีเหริน ทำทางเหมือนลูกสุนัข
ตัวน้อยที่ชอบปีบปักผ่น

ตัวหนึ่งซ่อนตัวอยู่รอบข้อมือโมอีเหริน มันแก้งตายทำตัวเป็นก่าไล
ต่อไป

แต่ที่จริงพวกมันทั้งสองไม่ได้ผ่นคลายลงด้วยเหตุนี้ พวกมัน
เพียงอยู่นิ่งๆ แต่ยังคงตื่นตัวระแวดระวังเหมือนที่เหล่าสัตว์วิเศษมักจะ
เป็นอยู่เสมอ

ไม่มีใครรู้ว่าโมอีเหรินกำลังยุ่งอยู่กับการส่งสอนสัตว์ทั้งสองตัว
ดูจากภายนอกแล้วนางก็แค่เหม่อลอย ทว่าคนที่อยู่ด้านข้างไม่ได้
เหม่อลอยไปด้วย

"เห็นแก่ที่น้องเฟิงรู้จักเจ้า ข้าจะไม่ทำให้เจ้าลำบากใจ แต่เจ้าต้อง
มอบแรงแดงเดียวมาให้ข้า" มูหรงรู้ยี่เอ่ยตามทันทีเมื่อได้ยินวาจาของ
ฉินจิ่งอวีน

แม้น้องเฟิงจะเป็นน้องชาย แต่พลังแก่นแท้ของเขาสูงกว่านาง
มากนัก ทั้งยังเป็นบุตรชายคนเล็กที่ท่าน...ท่านพ่อรักที่สุด นางจึงไม่กล้า
สั่งเขาจริงๆ

ในเมื่อน้องเฟิงดีต่อนาง เช่นนั้นก็ไว้หน้าน้องเฟิงสักนิดเถิด ดังนั้น มู่หรงรู่ยี้จึงคิดว่าที่ตนเองทำเช่นนี้ก็ถือว่ามีจิตใจดีงามอย่างยิ่งแล้ว ขอเพียงมอบสัตว์พิเศษให้ นางไม่มีวันทำร้ายแม่นางผู้นี้แน่นอน ข้าช่างมีน้ำใจโอบอ้อมอารียิ่งนัก! มู่หรงรู่ยี้คิดอย่างพอดอกพอใจในตนเอง

"แรตนอเดียวเป็นอิสระ แล้วมันยังเป็นสหายข้าด้วย ข้าจะไม่มอบมันให้ใครคนใดทั้งนั้น" โมอีเหรินสั่งสอนสัตว์ทั้งสองตัวเสร็จก็ปล้นไต้ยีนประโยคนี้ นางจึงเอ่ยปฏิเสธโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย

"แรตนอเดียวตัวนี้ไม่ใช่สัตว์พิเศษของเจ้า หากข้าอยากต่อสู้กับมัน เจ้าจะขัดขวางได้หรือ หากไม่ใช่เพราะน้องเฟิงรู้จักเจ้า เจ้าจะไม่มีแม้แต่สิทธิ์ที่จะมาพูดจกกับข้าตรงนี้ ข้า...ข้าให้เกียรติเจ้ามากแล้วนะ อย่าทำตัวไม่รู้จักรับบุญคุณคนสิ" มู่หรงรู่ยี้เอ่ยพลาบจ้องหน้าโมอีเหริน

"ก่อนหน้านี้อ่านบอกว่าแรตนอเดียวขโมยของของท่าน?" โมอีเหรินถาม

"ใช่" มู่หรงรู่ยี้ตอบ

"นั่นเป็นของข้าต่างหาก" ฉินจิ้งอวีนเอ่ยทันที

โมอีเหรินมองคนนี่ที่ มองคนนั่นที่ "ตกลงเป็นของใครกันแน่"

"ของข้า!" พวกนางสองคนเอ่ยพร้อมกัน

ครั้นพูดจบ สองคนก็จ้องตากันอย่างไม่มีใครยอมลงให้กันเลย

โมอีเหรินทอดถอนใจเอ่ย "พวกท่านต่างกล่าวว่านั้นเป็นของตน แต่กลับมาเอาจกแรตนอเดียว ทำเช่นนี้ดูไม่ชอบธรรมเลยกระมัง หรือจะบอกว่าของสิ่งนั้นที่จริงแล้วไม่ใช่ของพวกท่าน แต่พวกท่านทั้งสอง

คิดจะแย่งชิง?"

โมอีเหรินพูดได้ตรงกับสิ่งที่เกิดขึ้น พวกนางโดนโมอีเหรินพูด
แทงใจดำเข้าทันที

อันที่จริงฝ่ายที่พบผลึกวิเศษก่อนคือแรदनอเดียว แต่มันไม่รู้ว่า
ผลึกวิเศษนั้นล้ำค่า มันรู้สึกเพียงว่าผลึกวิเศษดูงดงาม ดมแล้วรู้สึก
สบายตัวยิ่งนัก ทั้งยังสามารถเอากลับมาตกแต่งวังของมันได้

ทว่าแรदनอเดียวยังไม่ทันเก็บผลึกวิเศษเลย ทั้งสองฝ่ายก็ลี้หนีมาถึง
เสียแล้ว เพียงแต่หมู่หรงรู่ยฉีเคลื่อนตัวเร็วกว่าฉินจิ้งอวิ้นเล็กน้อย ทั้งยังเห็น
ผลึกวิเศษก่อนนางเพียงเสี้ยวอึดใจ

โดยปกติถ้าหมู่หรงรู่ยฉีตัวคนเดียว หากนางจะต่อกรกับสัตว์วิเศษ
ระดับแปดคงแพ้ราบคาบ แต่ครั้งนี้นางออกมากับหมู่หรงฉางเฟิง ด้วย
หมู่หรงฉางเฟิงเป็นยอดฝีมือชั้นฟ้า ช้ำยังมีนางคอยช่วยเหลืออีก จะต้อง
ปราบแรदनอเดียวได้แน่

ใครจะรู้ว่าพอนางเพิงวางแผนเสร็จ ฉินจิ้งอวิ้นและฉินจิ้งเยี่ยก็
ปรากฏตัวขึ้น เป้าหมายก็คือผลึกวิเศษเช่นเดียวกัน

ขณะนั้นทั้งสี่คนไม่มีใครยอมถอยให้ใคร

หมู่หรงฉางเฟิงปะทะกับฉินจิ้งเยี่ย ทั้งสองคนล้วนเป็นหนุ่มยอดฝีมือ
ชื่อเสียงโด่งดังในดินแดนเทพยุทธ์ หากต่อสู้กันจริง ใครชนะใครแพ้
คงพูดยาก

ส่วนหมู่หรงรู่ยฉีแน่นอนว่าต้องรับหน้าที่ประมือกับฉินจิ้งอวิ้น!

ใครจะคิดว่าพอพวกเขาเริ่มลงมือ แรดนอเดียวก็กลืนผลึกวิเศษ
ลงไปเสียแล้ว จากนั้นมันก็แอบหนีจากมา

พวกเขาสี่คนตามหาแรดนอเดียวสองวันเต็ม หลงทิศทางอยู่หลายครั้ง โชคดีที่ทั้งสองฝ่ายครอบครองสัตว์วิเศษธาตุน้ำ จึงฝืนพยายามตามหา ร่องรอยต่อไป

ในที่สุดก็ว่าจะพบแรดนอเดียวได้ก็ยากเย็นแสนเข็ญนัก ข้าโมอีเหริน ยังโผล่มาอีก

แต่ไม่เป็นไร เห็นโมอีเหรินมีเครื่องหน้าทั้งห้าที่ยังดูอ่อนวัยอยู่บ้าง รูปร่างภายนอกใสซื่อไม่มีพิษมีภัย พวกนางทั้งสองจึงไม่กังวลว่าจะสู้นาง ไม่ได้

"การขโมยเป็นสิ่งไม่ดีนะ" โมอีเหรินถอนหายใจกล่าว

"สัตว์วิเศษที่ไร้เจ้านาย หากอยากได้มันมาครองก็ต้องพึ่งฝีมือของแต่ละฝ่าย นี่ไม่นับว่าขโมยหรือกระมัง" มู่หรงรู่ยฉีโต้แย้ง

นี่เรียกว่า 'ผู้มีความสามารถย่อมได้ในสิ่งที่ปรารถนา'

นางคิดว่าตนเองเป็นใคร ถึงได้คิดกล้ากระทำการเช่นนี้

"แต่ว่ายามนี้พวกท่านจะเอาของจากแรดนอเดียว นั่นก็คือกำลัง จะขโมยนะ"

"มันเป็นแค่สัตว์วิเศษตัวหนึ่ง ถึงแม้ของสิ่งนั้นจะเป็นของมัน แต่ถ้าข้าต้องการ มันก็ต้องมอบให้ข้าอย่างว่าง่าย" มู่หรงรู่ยฉีเอ่ยอวดอ้าง

"ฮือ! ฮือ!" แรดนอเดียวครางเสียงต่ำ คล้ายไม่พอใจยิ่งนัก

สตรีนางนี้กำลังพูดอะไรมันไม่รู้ ทว่ามันฟังน้ำเสียงของนางออกว่า กำลังดูแคลนมัน ดังนั้นแรดนอเดียวจึง 'อมน้ำไว้' เตรียมจะพ่นอยู่ ตลอดเวลา ตั้งใจจะทำให้เกิดมัจกรน้ำรดตัวสตรีนางนี้ไว้

โมอีเหรินตบตัวแรดนอเดียวเบาๆ เป็นการบอกให้มันใจเย็นลงก่อน

มันจึงเชื่อฟังนางและไม่ขยับตัวเตรียมพร้อมจู่โจมอีก

"ดังนั้นท่านก็คือขโมย" โมอีเหรินกล่าวสรุป

"เจ้าพูดบ้าอะไร! กล้าเปรียบข้ากับคนชั้นต่ำพวกนั้น?"

"ความประพฤติเช่นนี้ของท่านก็เป็นเหมือนคนชั้นต่ำ เหมือนกับโจรผู้ร้ายที่ชอบดักปล้นกลางทางมิใช่หรือ" โมอีเหรินเอ่ยด้วยน้ำเสียงใสซื่อ และเฉลียวฉลาดราวลูกศิษย์ที่รักกำลังตอบคำถามอาจารย์กระนั้น

ยามที่ไฟโทสะก่อตัวเตรียมจะระเบิดออกมา แต่ฝ่ายตรงข้ามกลับไม่มีท่าที่เดือดร้อนแม้สักนิด ข้ายังเอ่ยด้วยน้ำเสียงใสซื่อ ไฟโทสะนี้จะพ่นออกมาได้อย่างไร

ทว่าโมอีเหรินเอ่ยด้วยน้ำเสียงเฉลียวฉลาดเช่นนี้ โยจึงทำให้คนยิงฟังยิ่งโมโห!

ชั่วขณะที่มู่หรงรู่ยฉีโกรธจนพูดไม่ออก ฉินจิ้งอวิวันที่ฟังอยู่ด้านข้างกลับหัวเราะพรอดออกมา

"ดี! เจ้าพูดได้ดีมาก!"

นางไม่เคยพบเห็นจริงๆ ว่าจะมีใครยั่วโทสะมู่หรงรู่ยฉีเช่นนี้ได้!

"ฉินจิ้งอวิ!" มู่หรงรู่ยฉีหันหน้าไปทันที "ท่านคิดว่าท่านดีกว่าข้าสักเพียงใด หากข้าเป็นโจร เช่นนั้นท่านก็เป็นเหมือนข้า!"

"เดิมทีหากคู่ปรับของข้าคือท่าน ข้าก็คิดจะขโมยเช่นกัน แต่ตอนนี้ข้าเปลี่ยนใจแล้ว ถ้าจะใช้วิธีเดียวกับท่าน นั่นเป็นการลดระดับหลักการของข้า" ฉินจิ้งอวิเอ่ยอย่างมีมาด จากนั้นนางก็ไม่มองดวงหน้างดงามที่โกรธจนดำคล้ำของมู่หรงรู่ยฉี แต่กลับหันไปทางโมอีเหรินทันที

"แม่นาง เช่นนั้นพวกเราแลกเปลี่ยนกัน บอกมาเถิดว่าข้าต้อง

ทำอย่างไรเจ้าถึงจะยอมมอบแรदनอเดียวให้ข้า"

"แรदनอเดียวเป็นอิสระ หากมันยอมเชื่อฟังท่าน ข้าก็ไม่มีความเห็นอะไร"

ฉินจ้งอวินขมวดคิ้ว "เจ้ากำลังล้อเล่นหรือ"

"เปล่า ข้าพูดจริง" โมอีเหรินแสดงสีหน้าเคร่งขรึม

"ในสถานการณ์ที่ไม่ได้ทำพันธสัญญาด้วย สัตว์วิเศษจะเชื่อฟังมนุษย์ได้อย่างไรเล่า"

"แม้จะสื่อสารกันไม่ได้ ทว่าสัตว์วิเศษส่วนใหญ่จะไม่เข้าใจมติคนอื่นสังเดช นอกจากท่านบุกรุกเข้ามาในอาณาเขตของมันหรือท่านจะขโมยของมันเท่านั้น" โมอีเหรินเอ่ยพลางลูบตัวแรदनอเดียว ข้ามันยังนอนหมอบตัวอยู่ข้างกายนางอย่างว่าง่าย ให้นางลูบตามสบาย

ภาพฉากนี้ทำให้คนทั้งสองต่างยิ่งประหลาดใจ

"แต่ยามนี้เป็นมันที่ขโมยของของเราไปนะ" ฉินจ้งอวินเอ่ย

"ฟังจากที่พวกท่านกล่าวเมื่อครู่ ข้อแรก ของสิ่งนี้ไม่ใช่ของพวกท่าน พวกท่านเพียงเห็นเข้าเท่านั้น ข้อสอง ตอนนั้นแรदनอเดียวอยู่ในใกล้ของสิ่งนั้นที่สุด ดังนั้นมันจึงคาบไปได้ ของสิ่งนี้ย่อมสมควรจะตกเป็นของแรदनอเดียว"

กล่าวตามหลักการเช่นนี้ไม่ผิด ฉินจ้งอวินและมู่หรงรู่ยฉิมืออาจโต้แย้งได้ไปชั่วขณะ

"ไม่ว่าเจ้าจะพูดเช่นไร ข้าต้องเอาแรदनอเดียวตัวนี้มาให้ได้ หากมันไม่ยอมมอบของสิ่งนั้น เช่นนั้นข้าก็จะตีจนมันยอมคายออกมา" มู่หรงรู่ยฉิเอ่ยอย่างเด็ดขาด

ดินแดนเทพยุทธ์เขตชูการฝึกยุทธ์ ยกย่องผู้เลิศล้ำไม่ว่าจะพบพาน
การโต้เถียงเช่นไร ล้วนใช้พลังแก่นแท้มาตัดสินแพ้ชนะได้

กำปั้นแข็งก็คือหลักการ

โมอีเหรินถูก 'หลักการ' ของดินแดนแห่งนี้ยั่วอีกแล้ว!

ทุกคนไม่ชอบพูดมากความ ถนัดลงมือ!

สถานการณ์เช่นนี้ไม่สอดคล้องกับความเคยชินแต่เก่าก่อน 'แบบมี
อารยธรรม' ของนางเลยจริงๆ อยู่ที่นี้พูดหลักการไม่ได้เลย มีเพียงผู้เลิศล้ำ
เท่านั้นถึงจะมี 'หลักการ'

ตอนซื้อตัวเรือก็เป็นเช่นนี้

ตอนไปสืบข่าวที่สมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษก็เป็นเช่นนี้

ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ด่านบนทะเลสาบเสี่ยวชิงก็เป็นเช่นนี้

ตอนนี้อยู่ที่นี้ก็ยังเป็นเช่นนี้อีก แม้โมอีเหรินจะรู้แบบแผนของนักยุทธ์
แต่ไม่ได้หมายความว่านางจะเคยชินกับการกระทำเยี่ยงนี้ ทว่าสัตว์เทพ
สองตัวนี้ตื่นเต้นยิ่งนัก

'อีเหริน เอาชนะนางเลย!'/ 'ท่านแม่ เอาชนะนางเลย!'

เขี้ยวเงินและเสี่ยวทุนตะโกนเข้าไปในความคิดของโมอีเหรินพร้อมกัน
พวกมันชื่นชอบการแก้ไขปัญหาด้วยวิธีการเช่นนี้เสียเหลือเกิน!

โมอีเหรินสูดหายใจเข้า "เช่นนั้นก็ลงมือ!" นางมองพวกเขา มือหนึ่ง
ตบปลอบแรदनอเดียวเบาๆ ให้มันเย็นขึ้น "พวกท่านจะมาหนึ่งต่อหนึ่ง
หรือลงมือพร้อมกัน"

"แคว้นมือเจ้า ข้าคนเดียวก็อพแล้ว" มู่หรงรุ่มฉิมองไปทางโมอีเหริน
อย่างมั่นใจในตนเองยิ่งนัก

"มันก็รวมอยู่ด้วยหรือ" ฉินจิ้งอวีนชี้ไปที่แรदनอเดี่ยวพลางถามอีกประโยค

หากแรदनอเดี่ยวเป็นของนางจริง ฉินจิ้งอวีนไม่มีความมั่นใจที่จะต่อกรกับสัตว์วิเศษระดับแปดเลย นางก็คงต้องให้ฉินจิ้งเยี่ยช่วยออกโรง

"ข้าจะสู้เพียงคนเดียว" โม่อี้เหรินตบแรदनอเดี่ยวเบาๆ ส่งสัญญาณให้มันรอชมอยู่ด้านข้างก็พอ

"เช่นนั้นข้าก็ไม่เอาเปรียบเจ้า ข้าจะสู้เพียงคนเดียวเช่นกัน" ฉินจิ้งอวีนเอ่ย

"พวกท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากข้าชนะพวกนางทั้งสอง พวกท่านทั้งสี่คนต้องจากไปทันที แล้วไม่อาจกลับมาหาเรื่องแรदनอเดี่ยวได้อีก" โม่อี้เหรินแลมองบุรุษสองคนที่ไม่พูดไม่จามาโดยตลอด

พวกเขาทั้งสองจึงจะเป็นคู่ปรับที่รับมือได้ยากอย่างแท้จริง

"ข้าเห็นด้วย" ฉินจิ้งเยี่ยเอ่ยก่อน เขาไม่รังแกสตรียู่แล้ว

"ข้าก็เห็นด้วย" มู่หรงฉางเพิ่งครุ่นคิดแล้วก็พยักหน้า

"เช่นนั้น เชิญ" โม่อี้เหรินส่งสัญญาณให้แรदनอเดี่ยวถอยไปเล็กน้อย จากนั้นมองดูพวกนางทั้งสองพลางหรีต้ายิ้ม

นี่เป็นครั้งแรกที่โม่อี้เหรินได้เป็นตัวเอกต่อสู้กับผู้อื่น! นางรู้สึกตั้งตารอคอยอยู่บ้าง...ตอนต่อสู้กับพวกหัวหน้าสมาคม ไปหลี่จิงหิงเป็นตัวเอก นางเป็นเพียงตัวประกอบ ดังนั้นครั้งนั้นจึงไม่นับ

มู่หรงรู่ฉีเห็นสีหน้านางผ่อนคลายเป็นเช่นนี้ก็ร้องฮึในใจ ตัดสินใจว่าจะสั่งสอนโม่อี้เหรินเสียบ้าง หลังจากสบตากับฉินจิ้งอวีนแวบหนึ่งแล้ว นางก็ลงมือก่อน

"เสียวลิวแปลงกาย!" มู่หรงรู่ยฉีพึมพำเสียงทุ้มต่ำ ร่ายคาถา สัตวิเศษ ปูหกกำมสีแดงเข้มเปลี่ยนร่างเป็นลำแสงสายหนึ่ง จากนั้นก็ ฟุ้งมาหา มู่หรงรู่ยฉี

ลำแสงนั้นแทบหายไปนพริบตา ขณะเดียวกันในมือ มู่หรงรู่ยฉี ก็ปรากฏกรรไกรที่มีด้ามจับสีแดง ความยาวราวสามนิ้ว กว้างราวสองนิ้ว ปูหกกำมสีแดงเข้มกลายเป็นอาวุธ ที่แท้ก็คือกรรไกรนี้เอง ทว่าตัวกรรไกรกลับมีหกแฉกแบ่งเป็นคู่ เหมาะสมกับชื่อ 'หกกำม' ยิ่งนัก โมอีเหรินหนึ่งตากระตุกเล็กน้อย ลักษณะอาวุธชนิดนี้มันช่าง...

"ระวังตัวไว้แล้วกัน!" มู่หรงรู่ยฉีใช้มือซ้ายจับด้ามกรรไกรที่ฟุ้งมา เบื้องหน้า ขณะนางเข้าไปใกล้โมอีเหริน มือขวาก็ปล่อยพลังอีกคราพลาง ร่ายคาถา

กรรไกรหกแฉกเล่มนั้นหลุดออกจากมือ มู่หรงรู่ยฉีในชั่วพริบตา และฟุ้งเข้าหาโมอีเหรินอย่างรวดเร็ว

กำมปูคืออาวุธที่แหลมคมที่สุดและโจมตีได้ว่องไวที่สุด ครั้นมันคว้าตัวเหยื่อได้ ไม่เห็นหยุดเลือดไม่เลิกรา!

ทว่าครั้งนี้มันยังไม่ทันได้เริ่มโจมตี เพราะขณะที่มันกำลังฟุ้งพรวด เข้าหาโมอีเหรินนั้น ขากรรไกรก็อ้าออก ในสถานการณ์ทั่วไปมันสามารถ คว้าตัวศัตรูได้อย่างแน่นอน ในช่วงขณะนั้นเอง...

ฉิบ!

ทว่าเมื่อกรรไกรขยับเข้าหากันคราหนึ่งกลับคว้าได้เพียงความว่างเปล่า ตัดได้เพียงเงาอันเลื่อนรางเท่านั้น

"เอ๊ะ?! คนล่ะ"

กรรไกรนั้นคว้าน้ำเหลว มู่หรงรู้ยี่จี้จึงประหลาดใจจะคนสงสัย ก่อนที่เอดด้านขวาของนางจะถูกเตะเข้าอย่างแรง ร่างนางกระโจนไปทางกรรไกรหกแฉกโดยไม่ทันตั้งตัว

"เสียวลีว!" มู่หรงรู้ยี่ตะโกนได้ทันเวลาพอดี ปูหกกำมสีแดงเข้มจึงเปลี่ยนเป็นร่างเดิม ตัวนางกระแทกลงมาบนร่างมัน มันเลยกลายเป็นตัวรับเคราะห์ ฟุ้งไปตามแรงเจ้านายของมันไกลหลายจั้ง

"เคลื่อนกายย้ายเงา?!"

สีหน้ามู่หรงฉางเฟิงเปลี่ยนเล็กน้อย เขาไม่เคยเห็นวิชานี้กับตาตนเองมาก่อน เพียงแต่เคยอ่านเจอในผลึกจารึก ดังนั้นจึงไม่กล้าบังใจเชื่อนัก นี่เป็นหนึ่งในตำนานของดินแดนเทพยุทธ์...เป็นวิชาที่หายสาบสูญไปแล้ว ซึ่งไม่ซังเฉินเป็นผู้คิดค้น

ผลึกจารึกคือสิ่งประดิษฐ์ของช่างหลอม ราคาสูงลิบลัว ใช้ในการบันทึกภาพโดยเฉพาะ ในบรรดาภาพผู้มีชื่อเสียงที่สะสมในคฤหาสน์ของเขา พอดีมีผลึกก้อนหนึ่งที่เกี่ยวกับกระบวนท่านี้ ดังนั้นเขาจึงนี่ก็ออก

ระหว่างที่มู่หรงฉางเฟิงกำลังแปลกใจจะคนสงสัย โมอีเฮอร์นก็ก้าวต่อไป เเงาร่างนางหายวับไปอีกครา

ฉินจิงอวิษฐ์รู้สึกเพียงภาพด้านหน้าพร่ามัว ทันใดนั้นโมอีเฮอร์นก็ปรากฏตัวเบื้องหน้านาง

คล้ายกับเป็นการเคลื่อนไหวอย่างแฉ่มช้า ขณะที่ฟองอากาศน้อยๆ ซึ่งเกิดจากการเคลื่อนไหวหายวับไป โมอีเฮอร์นก็ยิ้มน้อยๆ ยืนอยู่ด้านหน้านางใช้พลังฝ่ามือโจมตีทันทีโดยสัญชาตญาณ ทว่าโมอีเฮอร์นกลับหายตัวไปอีกครั่ง

ในช่วงเวลาต่อมาฉันจึงอินรู้สึกเพียงว่าทำยทอยเจ็บแปลบ จากนั้นร่างก็อ่อนปวกเปียกแล้วหมดสติไป

ในช่วงระยะเวลาหายใจเพียงไม่กี่ครั้ง ฉันจึงอินและมู่หรงรู่ฉีไม่ได้สัมผัสแม้เพียงชายกระโปรงของฝ่ายตรงข้าม พวกนางก็พ่ายแพ้เสียราบคาบแล้ว

สถานการณ์เช่นนี้ บรูษสองคนที่ยืนอยู่ด้านข้างพลันตะลึงงัน

"ข้าชนะแล้ว!" โมอีเหรินกลับไปยืนที่เดิมพร้อมกับเสียงหัวเราะแฉ่วเบา นางยิ้มน้อยๆ มองบรูษสองคนที่ยืนสังเกตการณ์อยู่

ขณะนี้มู่หรงรู่ฉีนั่งอยู่บนหลังปูหกกำมสีแดงเข้ม มือกุมเอวที่เจ็บ "ยังไม่จบเพียงเท่านี้หรอก!"

นางก็อยากจะทำใจดีโมอีเหริน แต่โมอีเหรินเคลื่อนไหวได้ตั้งใจจึงจี้จุดไปที่ทำยทอยของมู่หรงรู่ฉีเช่นกัน

มู่หรงรู่ฉีไม่ทันได้ร้องฮือสักแอะ ก็ล้มลงไปบนแผ่นหลังปูหกกำมสีแดงเข้มทันที

โมอีเหรินกลับสู่ตำแหน่งเดิมอีกครา "เช่นนี้น่าจะเป็นข้าชนะกระมัง!"

"ฮือๆ" แรदनอเดียวร้องขึ้นอย่างยินดี ครั้นมันถีบตัวก็มาถึงข้างกายนางโดยพลัน ก่อนจะก้มหัวต่ำออกดอ้ออนนางต่อ

โมอีเหรินยื่นมือไปลูบหัวมัน แรदनอเดียวมีสีหน้าเคลิบเคลิ้มทันที

มู่หรงฉางเฟิงและฉันจึงเอี่ยมมุปากกระตุกพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

ล้มลง = มิอาจตอบโต้ = ไม่มีความเห็น = พ่ายแพ้ : ยุติการแข่งขัน

เห็นชัดว่าเป็นเพียงแม่มองน้อยผู้หนึ่ง หน้าตาน่ารักจิ้มลิ้ม แต่นางกลับลงมือรวดเร็ว โหดเหี้ยมและแม่นยำยิ่ง ช่างมิอาจตัดสินคนจาก

ความงามมาได้จริงๆ!

นอกจากนี้ที่จริงแล้วแรตนอเดียวตัวนี้ไม่ใช่สตรีวิเศษระดับแปดที่ดูร้าย แต่คงเป็นสตรีเลี้ยงขนาดใหญ่กระมัง มันจึงออกอ่อนจนดูจะเกินไปอยู่บ้างจริงๆ

ขณะที่บุรุษทั้งสองนั่งอิงไปด้วยความประหลาดใจ โม่อีเหรินก็กำลังพิมพ์ำอยู่ในใจ ถ้านางรู้แต่แรกว่าแค่ตาบเดียวก็สลบ ก็ไม่ต้องลงมือเป็นครั้งที่สองหรอก

ยุ่งยากเสียจริง

"พวกท่านทั้งสอง..." เหตุใดจึงไม่พูดอะไรบ้างแล้ว

"แม่นางโม่ชนะ" มู่หรงฉางเพิงราวกับเพิงพื้นคืนสติ จึงรีบเอ่ยขึ้นทันที

"พวกเราแพ้แล้ว" ฉินจ้งเยี่ยให้ฉลามสี่ครามกลับเข้ามาในห้วงสตรีวิเศษของตนเอง จากนั้นก็เดินขึ้นหน้าไปอุ้มพี่สาวที่หมดสติ แล้วเอ่ยถามว่า "ข้ามีนามว่าฉินจ้งเยี่ย ขอทราบชื่อของแม่นางด้วย"

"ข้ามีนามว่าโม่อีเหริน" มองจากที่เขามีบุคลิกดีและมีมารยาท โม่อีเหรินจึงตอบคำ

โม่อีเหริน? ไยจึงรู้สึกว่ชื่อนี้...คุ่นหนัก

"ขอบคุณที่ยังยอมมือ" อย่างไรก็ตามก็เพียงทำให้พี่รองสลบไปเท่านั้น ไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร

"ไม่เป็นไร" โม่อีเหรินยกไหล่ยิ้มๆ

ฉินจ้งเยี่ยมองแรตนอเดียว ลังเลไปเล็กน้อย ทว่าสุดท้ายยังคงเอ่ยปากถาม "แม่นางโม่ ข้าขอทราบได้หรือไม่ว่าแม่นางและแรตนอเดียว

ไม่ได้ทำพันธสัญญากัน แต่เหตุใดมันจึงเชื่อฟังแม่มางได้"

ฉินจิ้งเยี๋ยเป็นถึงผู้ครองสัตว์วิเศษ เขารู้ดีว่าระหว่างมนุษย์และสัตว์วิเศษนั้นเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน จนกว่าจะมีพันธะต่อกัน

มนุษย์และสัตว์วิเศษอาศัยอยู่บนผืนแผ่นดินเดียวกันโดยที่ทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูต่อกันมาตลอด ทว่าครั้งสร้างพันธสัญญาแล้ว มนุษย์และสัตว์วิเศษจะกลับกลายเป็นสหายสนิท สัตว์วิเศษคอยอยู่เคียงข้างจงรักภักดีต่อผู้เป็นนายทั้งชีวิต ไม่มีวันทรยศ และถึงขนาดตายตามได้

ด้วยเหตุนี้เขาจึงยิ่งประหลาดใจ นางไม่ได้อำนาจพันธสัญญากับแรตนอเดียวแท้ๆ ไยนางจึงทำให้มันเชื่อฟังได้เช่นนี้

"เรื่องนี้... ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน" โมอีเหรินหันหน้าไปยิ้มกับแรตนอเดียว "ข้าเพียงแต่ชอบเล่นกับพวกมันเท่านั้น"

แน่นอนว่าเหตุผลสำคัญก็คือนางฟังภาษาสัตว์วิเศษออก ทว่าเรื่องนี้นางไม่จำเป็นต้องชี้แจงกับคนแปลกหน้าให้ชัดเจน

ฉินจิ้งเยี๋ยได้ยินเช่นนี้ก็พยักหน้ารับรู้และไม่เอ่ยถามอีก

"แม่มางโม วันนีรับภวนเจ้าแล้ว หากแม่มางมีเวลาว่าง สามารถไปสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษในเมืองชิงเจิงได้ ให้จิ้งเยี๋ยได้ทำหน้าที่เป็นเจ้าบ้านบ้าง ไว้พบกันโอกาสหน้า" พอฉินจิ้งเยี๋ยกล่าวจบ เขาก็ขู่มีสาวจากไป

สมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ? โมอีเหรินยิ้มอย่างสนใจออกมา

นางตัดสินใจแล้วว่าหากไม่มีเรื่องอะไร จะไม่มีทางไปยังสมาคมนั้นอีกเป็นอันขาด นอกเสียจากว่าจะมีท่านตาเหยียนหรือพี่เล็กอยู่ที่นั่นด้วย โดยเฉพาะไปเพื่อตามหาคนด้วยแล้ว

หากนางถูกปิดประตูมัลลอมอีก ไปหลี่จิงหงคงไม่ได้อยู่ข้างกายนาง
ได้ทุกครั้งไป

"แม่นางโม" มู่หรงฉางเฟิงเดินเข้ามาหานาง

"ท่านไม่พาพี่สาวท่านจากไปหรือ" โมอีเหรินมองเขาอย่างแปลกใจ

"ข้าไม่รีบ ข้าอยากอยู่คุยกับเจ้าก่อน" เขายิ้มบางๆ สดใสราวกับ
ดอกไม้แย้มกลีบ

โมอีเหรินแลมองเขา นางรู้สึกสนใจอยู่บ้าง หากยามนี้เขามีพัด
อยู่ในมือ จะต้องมีเสียงคลี่พัดดังมา ชับแน่นท่าทางอ่อนโยนและ
เป็นกันเอง แล้วยังเผยความสูงศักดิ์ในเวลาสั้นของเขาให้ยิ่งดูสง่างาม
หลักแหลมและตราตรึงใจยิ่งขึ้นเป็นแน่

รูปร่างหน้าตาเช่นนี้หากเดินไปภายนอก พบสตรีสิบนาง ต้องมี
สักแปดนางหน้าแดงหัวใจเต้นระรัว

ทว่าโมอีเหรินกลับเพียงรู้สึกหนาวสะท้านอยู่พักหนึ่งก่อนจะเอ่ยตอบ
"ข้ากับท่านไม่คุ้นเคยกัน ข้าไม่มีอะไรจะคุยด้วย"

นางฉูๆ มือ เนื้อตัวสั่นระริก ระวังความร้อไนใจที่อยากผงะถอยหลัง
เสียสามก้าวไว้แทบไม่ไหว

มู่หรงฉางเฟิงตีหน้าขมเล็กน้อย "คล้ายกับเจ้าไม่ค่อยชอบข้า"

"อืม ไม่ชอบ"

"เพราะเหตุใด"

"นางสังหรณ์" นางตอบได้ตรงไปตรงมาเช่นนี้ มู่หรงฉางเฟิงได้รับความ
กระทบกระเทือนทางจิตใจเล็กน้อยเสียแล้ว

ชีวิตที่ผ่านมายี่สิบเอ็ดปี นี่เป็นครั้งแรกที่มีสตรีปฏิเสธเขาซึ่งหน้า

เช่นนี้ และปฏิเสธอย่างไรเหตุผลด้วย ความรู้สึกเช่นนี้ช่าง...แปลกใหม่
ยิ่งนัก

"ข้าเพียงสนใจในตัวเจ้า"

"โดยปกติแล้วเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจาก 'ความสนใจ' มักไม่ใช่
เรื่องดี" นางเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง

"ข้าอยากเชิญเจ้าไปเป็นแขกที่คฤหาสน์ นั้นไม่ถือว่าเป็นเรื่องดีหรือ"

โมอีเหรินทำหน้าที่เอาใจจริงเอาจัง เสมือนท่าทางเด็กสาวแสร้งทำตัว
เป็นผู้ใหญ่ นำรักนำเอ็นดูเหลือเกินพลางตอบ "ไม่"

"มีคนเชิญไปเป็นแขก ดูแลเรื่องกินอยู่ทุกอย่างให้ ยังไม่ถือว่าเป็น
เป็นเรื่องดีหรือ"

"ไปบ้านคนอื่นก็ต้องมีของขวัญ ต้องรักษารธรรมเนียม ต้องทักทาย
ปราศรัยกับคนกลุ่มหนึ่งที่ไม่รู้จัก นั่นเป็นเรื่องดีตรงที่ได้กัน"

"แต่...นั่นคือพื้นฐานของการไปมาหาสู่"

"ข้าไม่ชอบ" นางส่ายหน้า ประโยคนั้นที่ท่านตาชี้แะนางยังจำได้แม่น
'ไม่มีของขวัญอะไรได้มาเปล่าๆ' "แล้วเชิญไปเป็นแขก ดูแลเรื่องกินอยู่
อะไรนั้นต้องไม่ใช่ประเด็นหลักแน่ ท่านเชิญข้าไปต้องมีเป้าหมายอื่น
พูดมาตรงๆ เลยจะดีกว่ากระมัง"

พอโมอีเหรินพูดถึงจุดนี้ก็ทำให้หมู่หญิงฉวางฟังรู้จักนางมากขึ้นเล็กน้อย
คนทั่วไปมักใช้วิธีพูดจาอ้อมค้อมและพูดจาตีสนิทเพื่อสร้าง
ความสัมพันธ์ ซึ่งไม่เหมาะจะใช้กับนางแน่

ไม่รู้ว่าควรจะกล่าวว่ นางไร้เดียงสาหรือชมว่านางเป็นคนเปิดเผยดี
ทว่านางไม่โหดเขลา ข้ายังไม่ใช้ไม่รู้จักความ เพียงแต่ชอบทำอะไรอย่าง

ตรงไปตรงมา

นิสัยของนางเช่นนี้ถูกใจเขายิ่งนัก

"เป้าหมายของข้าก็คือการได้รู้จักเจ้า ข้าสนใจในตัวเจ้า แล้วก็รู้สึกดีด้วย" มุ่ทรงฉางเฟิงยิ้มน้อยๆ อยากรู้จักตัวตนและฐานะของนางจริงๆ

นี่ถือว่าเป็น...การเปิดเผยความในใจหรือ

คนในดินแดนแห่งนี้ อันที่จริงคงไม่สงวนวาทาทำที่อย่างที่น่างคิดไว้ กระมัง ต่างกับคนในยุคโบราณที่นางรู้มา

"ทว่าข้าไม่สนใจในตัวท่านและไม่ได้รู้สึกดีด้วย ดังนั้นเชิญท่านตามสะดวกเถิด!"

อย่าคิดว่าบุรุษรูปงามมา 'สารภาพรัก' แล้วจะทำให้นางหลงใหลได้ จะดีจะเลวอย่างไรนางก็เป็นสตรีที่เคยใช้ชีวิตอยู่ในยุคศตวรรษที่สี่สิบเอ็ด ซึ่งเป็นยุคแห่งข้อมูลข่าวสาร หนุ่มหล่อสาวสวยนางย่อมเห็นมาไม่น้อย คู่ละครโรมานซ์มากี่มาก แม้จะไม่เคยออกแดด แต่ไม่ได้หมายความว่านางจะปฏิเสธไม่เป็น

"ไม่ใช่เชิญตามสะดวก ต้องทำความรู้จักกันให้มากจึงจะทำให้เจ้ารู้สึกดีกับข้ามากขึ้นต่างหากเล่า" จากนั้นนางก็กลับไปยังแคว้นมู่กับเขา

"ข้าไม่สนใจ" โมอีเหรินเตือนเขา "ยามนี้ท่านรีบพาพี่สาวท่านจากไปเสียจะดีกว่า"

"หืม?" มุ่ทรงฉางเฟิงหันไปมองพี่รอง

ไม่รู้ว่าแรदनอเดียวิ่งไปหาพี่รองของเขาตั้งแต่เมื่อไร เสียวลีวถูกแรदनอเดียยวบร้างกายอยู่ส่วนหนึ่ง แม้แต่พี่รองที่อยู่บนหลังก็โง่งง

ไปด้วย

แล้วดูท่าแรदनอเดียวล้ายกับ...กำลังหิว!

มู่หรงฉางเฟิงยังไม่ทันได้คิดอะไรตอกก็เคลื่อนตัวไปด้านนั้นทันที เขาบังคับให้แรदनอเดียวลอยไป พยายามแยกตัวมันและเสี้ยวลิ่วออกจากกัน

แรदनอเดียวก๊ไม่ก่อกวนอีก กลับไปยังข้างกายโม่อี่เหรินทันที ก่อนจะสันหัวดิกๆ อย่างเอาความดีความชอบจากนางทันใด มันปฏิบัติภารกิจสำเร็จอย่างราบรื่น บุรุษผู้นั้นจะเกาะเกาะโม่อี่เหรินไม่ได้อีก

มู่หรงฉางเฟิงนึกได้โดยพลันว่านางสามารถออกคำสั่งต่อแรदनอเดียวได้ตามใจ นางไม่ต้องอาศัยการทำพันธสัญญากับสัตว์วิเศษแล้วยังสามารถสื่อสารกับพวกมันได้...

เขายังไม่ทันเอ่ยถามอะไรเพิ่มเติม แรदनอเดียวก็คำรามใส่เขาและเสี้ยวลิ่วอย่างดุเดือด

"ฮือ..."

คลื่นเสียงทำให้เกิดคลื่นน้ำฟุ้งพรูอย่างรวดเร็วไปทางมู่หรงฉางเฟิง ซึ่งคลื่นเสียงนี้มีพลังมากพอที่จะทำให้เกิดคลื่นยักษ์ฟุ้งขึ้นสู่อากาศได้

มู่หรงฉางเฟิงจึงต้องคว้าตัวพีรอนที่สลบอยู่ล่าถอยแต่โดยดี เขาออกห่างจากโม่อี่เหรินมากขึ้นเรื่อยๆ

โม่อี่เหรินจึงช่วงชิงโอกาสนี้หมุนกายกลับรั้งพร้อมแรदनอเดียวทันใดนั้นก็เกิดการสั่นไหวจากดินโคลนที่ฝังอยู่ด้านล่าง

ตูม!

โครม!

"นี่คือ?" โมอีเฮรินนึกสงสัย เมื่อครู่พื้นด้านล่างที่นางยืนอยู่จู่ๆ
ดินโคลนก็ระเบิดขึ้นสู่ท้องฟ้า!

ปัง!

แรงกระแทกมหาศาลทำให้ดินโคลนและกระแสน้ำรวมตัวกัน
เกิดเป็นมวลน้ำขนาดมหึมาพุ่งมาจากใต้น้ำ!

อีกทั้งมวลน้ำเช่นนี้ไม่ได้มีเพียงลูกเดียว แต่กลับมีหลายลูก!

"รีบหลบเร็วเข้า!" โมอีเฮรินก้าวถอยพลางปกป้องแรदनอเดียว

"ฮือ! ฮือ!" ทว่าแรदनอเดียวไม่ยอม มันอยากปกป้องนาง

ปัง!

จู่ๆ เสียงปังก็ดังขึ้นอีกครั้ง

มวลน้ำพุ่งสูงขึ้นข้างกายโมอีเฮริน! แรदनอเดียวรีบพุ่งมาหานาง

โดยพลัน

"ฮือ..."

"อีเฮริน!"

แรदनอเดียวและเงาร่างสีม่วงคุ้มกันโมอีเฮรินพร้อมกัน...

23

แรงสั่นสะเทือนส่งมาจากใต้ดินลึกลงไปหลายร้อยหรืออาจจะหลายพันหมี ไม่เพียงก่อตัวเป็นมวลน้ำพุ่งสูงทั่วทั้งทะเลสาบเดี่ยวซึ่งเท่านั้น แม่น้ำสายย่อยของแม่น้ำเหิงเหอที่ซานเมืองซึ่งเจ็งก็สั่นสะเทือนถึงระดับผิวน้ำเช่นกัน น้ำจากแม่น้ำไหลทะลักเข้าท่วมสองฟากฝั่ง

ซ้ำบนพื้นดินยังกลายเป็นคลื่นกระเพื่อมรุนแรง คลื่นแล้วคลื่นเล่าสร้างความปั่นป่วนให้กับผู้คนในดินแดนเทพยุทธ์

"อ้าก!"

"ชะ... ช่วยด้วย"

"กรี๊ด..."

ทั่วทั้งเมืองซึ่งเจ็ง เสียงร้องขอความช่วยเหลือดังระงมสับสนต่อเนื่อง บนถนนสายที่ผู้คนพลุกพล่านและกว้างใหญ่ที่สุด หัวหน้าสามาคมทั้งสามต่างเร่งเดินทางกลับไปสู่สมาคมของตน พวกเขายังไม่ทันนั่งลงบนเก้าอี้

จู่ๆ ก็เกิดการสิ้นสะเทือนอย่างรุนแรง หัวหน้าสมาคมทั้งสามสลับออกมา
พร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

"ให้ตายเถอะ!"

ขณะนั้นพวกเขายังไม่ได้พักผ่อน ยังไม่ทันคิดอะไรมาก พลันสั่งการ
เจ้าหน้าที่ในสมาคมให้หลบภัยโดยเร็ว

หลังจากนั้นเป็นเวลาครึ่งก้านธูป* ในที่สุดการสิ้นสะเทือนก็ทุเลาลง
หัวหน้าสมาคมผู้ครองสัตตวิเศษเริ่มออกคำสั่งทันที

"ผู้อาวุโสจาง ท่านนำผู้ครองสัตตวิเศษบางส่วนที่ครอบครอง
สัตตวิเศษที่เดินบนพื้นดินได้ไปคิดหาวิธีปิดกวางที่ว่างละแวกนี้เพื่อให้คน
มารักษาตัว ส่วนผู้อาวุโสเจิน ท่านนำผู้ครองสัตตวิเศษที่ครอบครอง
สัตตวิเศษพวกที่บินได้ทั้งหมดไปช่วยเหลือผู้คนด้านนอก...แล้วก็ไปไปยัง
ที่ที่ผู้อาวุโสจางเตรียมไว้"

"ได้"

"ได้เลย"

"เถิงเออร์ เรื่องในสมาคมปล่อยให้เป็นที่เจ้านะ เจ้าจัดการ
ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บและสถานการณ์ในสมาคมให้เรียบร้อย"

"ขอรับอาจารย์" เชี่ยวเถิงอวินตอบคำ

"ข้าจะไปสมาคมหมอบไอสถสั๊กหน้อย" พุดจบเงาร่างของเชียวซิน
ก็จากไปทันใด

ด้านซือหม่าหลินไม่ต้องร่วมยุ่งวุ่นวายกับคนในสมาคม โดยเขา
อ้างว่าได้รับบาดเจ็บ เขาเป็นผู้อาวุโสจึงไม่มีใครกล้าว่าอะไรเขา

* หนึ่งก้านธูป เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่า
1 ชั่วโมง ครึ่งก้านธูปจึงเป็นเวลาราว 15 นาที

ชื่อหมาหลินอยู่ภายในห้องฝึกบำเพ็ญของตนเอง หลังจากที่เขายกก้อนหินสี่สารออกมาแล้วเอ่ยเพียงไม่กี่ประโยค เขาก็ส่งก้อนหินสี่สารนั้นออกไป

เพียงชั่วประเดี๋ยวเขาก็ได้รับก้อนหินสี่สารตอบกลับ ครั้นฟังข้อมูลเสร็จ เขาก็อดยิ้มกริ่มไม่ได้

อีกไม่นานศัตรูตัวฉกาจของเขากำลังจะอันตรายหายไปในที่ที่เขาวันโชว์แล้วจะไม่ได้กลับมาอีก

แน่นอนว่าคนผู้หนึ่งไปกับศัตรูตัวฉกาจ ซึ่งมีฝีมือ 'เป็นเลิศในทุกด้าน' และถูกขนานนามว่าเป็น 'นักยุทธินตำนาน' ก็จะเป็นเจกเช่นเดียวกัน!

ส่วนแม่นางน้อยผู้หนึ่ง พอไร้คนหนุนหลัง ชื่อหมาหลินมั่นใจเหลือเกินว่าเขาจะต้องจัดการนางได้อย่างแน่นอน!

ดังนั้นเขาจะไม่ปรานีกับคนที่เข้ามาขวางทางเขาเด็ดขาด ไม่ว่าใครหน้าไหนทั้งนั้น!

การเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงโดยฉับพลันเช่นนี้ทำให้ทุกคนแสดงสีหน้าหนักใจ

ผู้ที่มีฝีมือก็พยายามช่วยเหลือเคลื่อนย้ายคนอื่นที่ติดอยู่ด้านในให้ไปยังสถานที่โล่งกว้างหรือเดินไปสู่อากาศ

ภายใต้สถานการณ์ที่พื้นดินสั่นสะเทือนรุนแรง นอกเมืองปลอดภัยกว่าในเมือง ดังนั้นผู้คนที่อยู่ใกล้ประตูเมือง พอเห็นผู้คนพุ่งออกนอกเมืองก็วิ่งตามไปด้วย

เจ้าหน้าที่ในสมาคมผู้ครองสิทธิ์วิเศษทุกคน โดยเฉพาะคนที่

ครอบครองสัตว์พิเศษที่เป็นสัตว์ปีกหรือบินได้จะยุ่งอยู่กับการออกไปช่วยชีวิตผู้คน

สมาคมหมอโศกเตรียมยารักษาอาการบาดเจ็บ โดยให้ความร่วมมือกับสมาคมผู้ครองสัตว์พิเศษในการช่วยชีวิตผู้คนและรักษาผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ

คนจากสมาคมช่างหลอมเป็นสมาคมเดียวในเมืองซึ่งเจิงที่ไม่มีใครพุ่งออกไปด้านนอก พวกเขาอยู่ภายใต้สิ่งปลูกสร้างนี้ที่เป็นศูนย์รวมวัสดุหลอมประดิษฐ์นับไม่ถ้วน ซึ่งมาจากสติปัญญาและพลังของช่างหลอมหลายคนที่ยังสร้างขึ้นมาอย่างตั้งใจโดยเฉพาะ แผ่นดินใหญ่ทั่วแดนไม่มีที่ใดจะมีมันคงอย่างอาคารของสมาคมช่างหลอมแล้ว

ดังนั้นพวกเขาที่อยู่ด้านในก็พยายามขยับเข้าชิดกำแพง ป้องกันไม่ให้ตนเองโดนโตะเก้าอี้ที่เคลื่อนไปมาชนเข้า แล้วค่อยถือโอกาสช่วยเหลือผู้อื่นและพากลับมาดูแลในสมาคม...

บ้านเรือนเกือบครึ่งในเมืองซึ่งเจิงพังทลาย ทรัพย์สินและสิ่งของได้รับความเสียหายจนมิอาจประเมินค่าได้

สิ่งเดียวที่น่าปิติยินดีที่สุดคือเจ้าหน้าที่ที่บาดเจ็บล้มตายมีไม่มาก จากความช่วยเหลือและร่วมมือกันของสมาคมใหญ่ทั้งสาม อีกทั้งผ่านทางกรจัดเตรียมของเจ้าเมือง พวกเขาเคลื่อนย้ายชาวบ้านทั้งหมดที่สูญเสียชีวิตไปยังสถานที่อาศัยชั่วคราวนอกเมือง

ส่วนเมืองอื่นแม้จะไม่โศกคือน่าอย่างเมืองซึ่งเจิง ทว่าการบาดเจ็บล้มตายในเมืองอื่นส่วนใหญ่ไม่ร้ายแรงอย่างที่คิด เพียงแต่ทรัพย์สินสิ่งของเสียหายเป็นจำนวนมาก

แผ่นดินไหวครั้งนี้เกิดขึ้นอย่างฉับพลันและรุนแรง ดังนั้นชาวบ้าน

โดยทั่วไปยังคงกลัดกลุ้มใจกับปัญหาการใช้ชีวิต ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บก็พยายามรักษา ส่วนผู้ที่ไม่ได้รับบาดเจ็บก็คิดว่าจะนำทรัพย์สินเหล่านั้นกลับคืนมาอย่างไร

ทว่าจริงๆ แล้วสถานการณ์กลับไม่เรียบง่ายเช่นนั้น

สิ่งที่เชื่อพระวงศ์ของสองแคว้น ตระกูลมั่งคั่ง รวมถึงสำนักต่างๆ และสมาคมใหญ่ทั้งสามกังวลกลับเป็นปัญหาร้ายแรงกว่านี้

แผ่นดินไหวครั้งนี้ ก่อปรกับเกือบปีที่ผ่านมา มีสัตว์วิเศษไหลออกมาอย่างผิดปกติ ซ้ำยังมีเหตุการณ์ความผิดปกติของฟ้าดินที่เคยเกิดขึ้นในดินแดนเทพยุทธ์เมื่อหนึ่งปีก่อนเป็นตัวอย่าง ผู้ที่ละเอียดอ่อนกว่าหน่อย และล่วงรู้ประวัติศาสตร์ช่วง 'ยุคบรรพกาล' ก็พร้อมใจกันมองไปทางเหนือ โดยมีได้นัดหมาย...

ขณะเดียวกันภายในหุบเขาลึกลับแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้เทือกเขาวันโซ่วเหนือ พื้นดินสั่นสะเทือนไม่หยุดหย่อน รุนแรงเสียจนทำให้แม้แต่คนที่ยังยืนไม่อยู่

ความกดดันและพลังกำลังที่มีมาเป็นระลอกจากปาฏิหาริย์ทางเหนือ ไม่เพียงทำให้พื้นดินสั่นสะเทือน ขณะเดียวกันก็สร้างพายุโหมกระหน่ำบนพื้นดิน พัดพาก้อนหินดินทรายปลิวว่อน ส่งเสียงอู้...อู้...ดังเวียนวนรอบด้าน

ค่ายที่ตั้งอยู่ในละแวกปาฏิหาริย์ก็ถูกพลังนี้พัดพาเอาสิ่งของพังยับเยิน "แต่ละคนหาที่ยืนให้มัน ระวังอย่าให้โดนพัดไป!"

"อ้าก!"

"ระวัง!"

นี่คือเสียงความวุ่นวายในที่ตั้งค่าย

บางคนหาวิธียื่นให้มัน บางคนถูกพลังนี้กดจนหมอบลงไปกับพื้น
บางคนพลังยุทธ์อ่อนก็ถอยหลังไปยังด้านนอกเรื่อย ๆ

คนที่มีพลังยุทธ์สูงหน่อยรีบช่วยสหายที่เกือบจะถูกพัดปลิวไป

ท้ายที่สุดเพื่อไม่ให้ถูกพลังพัดพาจนตัวปลิวไป เกือบทุกคนจึง
หมอบลงกับพื้น

ส่วนอีกฝั่งหนึ่ง

คนจำนวนหนึ่งยื่นหันหน้าเข้าสู่ผืนป่า กระจายกันล้อมอยู่ทั้งสี่ด้าน
เป็นรูปวงกลม พวกเขาอาศัยวิชาต่อสู้ที่แต่ละคนฝึกฝนมา ส่งพลังยุทธ์
หรือพลังวิเศษในร่างกายไปยังเสาหินเบื้องหน้า

"ไม่ไหว ข้าไม่ไหวแล้ว..."

"ข้าเอง!"

คนที่อยู่ด้านหน้าหน้าซีดเผือด เอ๋ยด้วยน้ำเสียงอ่อนแรงประโยคหนึ่ง
คนที่รักษาตำแหน่งอยู่ด้านหลังรีบเข้ามาจับมือทันที

ก็เป็นเช่นนั้นี่สี่ตำแหน่งเปลี่ยนคนมาแล้วสองรอบ ขณะที่เปลี่ยนมา
ถึงคนที่สาม ในที่สุดเสาหินก็ปล่อยลำแสงสี่สีออกมา ประกอบด้วยสีเขียว
ขาว แดง ดำ พลังบังคับที่กระจายออกมาจากด้านในผืนป่าไปยังด้านนอก
นั้นหยุดลงกะทันหัน

หลายคนที่ยืนอยู่ด้านหน้าเสาหินค่อยถอนใจโล่งอก พวกเขาอ่อนแรง
จนเกือบจะล้มลงไปกับพื้น

เฟิงเหยียนเป็นคนแรกที่ปล่อยพลังวิเศษไปยังเสาหินต้นที่สองนับจาก

ทางขวา เขาสูญเสียพลังไปมาก หลังปล่อยพลังเสร็จ ร่างกายเขาก็เกือบ
ทนไม่ไหว

ขณะที่เฟิงเหยียนกำลังจะล้มลงนั้น มือข้างหนึ่งก็ยื่นออกมาจับ
โดยพลัน และพยุงเขาไว้อย่างมั่นคง

"ขอบคุณมาก...เงิน?"

พอเฟิงเหยียนถูกคนพยุงไว้ก็ตระหนักทันทีว่าจะต้องขอบคุณ
ผู้มาช่วยเหลือ ผลสุดท้ายพอเงยหน้ามอง คนผู้นั้นก็คือสหายรักที่
ไม่เห็นหน้าค่าตามาตั้งแต่เช้า ยามนี้ไม่รู้ว่าเขาเผล่ออกมาจากที่ใด

"ยังทนไหวหรือไม่" โมซังเงินมองเขาด้วยสีหน้านิ่งงันแวบหนึ่ง

"ยังไหว" เพียงแต่เฟิงเหยียนต้องการเก็บตัวฝึกพลังใหม่อีกครั้ง
จึงจะเพิ่มพลังพิเศษที่สูญเสียไปให้กลับคืนมาได้ แต่เขาไม่กล้าเอื้อนเอ่ย
ประโยคนี้ออกมา มิเช่นนั้นโมซังเงินต้องด่าเขาแน่

ปัญหาก็คือยามนี้ไม่มีเวลาจะให้เขาเก็บตัวฝึกวิชา ทำได้เพียง
พยายามฟื้นฟูร่างกาย

"กลับไปก่อนเถิด" โมซังเงินไม่พูดอะไรมาก เพียงแต่ไม่ถอนมือ
ที่พยุงเฟิงเหยียนไว้

เฟิงเหยียนอยู่กับคนอื่นอีกสิบเอ็ดคนที่ยื่นล้อมอยู่ทั้งสี่ด้าน นอกจาก
เฟิงเหยียนแล้ว คนอื่นๆ ก็พยุงซึ่งกันและกันกลับไปยังที่ตั้งค่าย

ทว่าครั้นเห็นที่ตั้งค่ายล้มระเนระนาด...พวกเขา ก็อยากจะล้มทั้งยืน
เช่นกัน

สิบสองคนนี้เฟิงถ่ายทอดพลังพิเศษในร่างกายออกไป แต่ละคน
ร่างกายอ่อนแอและอ่อนแรงยิ่ง ยามนี้ปรารถนาเพียงขอให้มียุทธสถานที่

พักผ่อนเต็มที่ แต่ที่ตั้งค่ายชั่วคราวของพวกเขากลับล้มคว่ำ ไม่มีสักแห่ง
ที่อยู่ในสภาพดี...

เอ๊ะ! ไม่ใช่สิ มีอยู่เรือนหนึ่งยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์

ท่ามกลางกระโจมและเรือนไม้ที่ล้มไม่เป็นท่า มีเพียงกระท่อมไม้ไผ่
ที่ยังอยู่ในสภาพดีทั้งหลังราวกับ 'กระเรียนในฝูงไก่'*

การสิ้นสะเทือนรุนแรงเช่นนั้น แม้แต่เรือนไม้ที่เสริมความแข็งแรง
เป็นพิเศษและต้นไม้เก่าแก่โดยรอบยังถูกสิ้นสะเทือนจนหักครึ่ง ทว่า
กระท่อมไม้ไผ่หลังนั้นกลับไม่มีอะไรร่วงหล่นแม้กระทั่งหลังคา ช่างยอดเยี่ยม
เสียจริง!

ที่พักใครสร้างได้ดีเยี่ยมเช่นนี้... ช้าก่อน กระท่อมไม้ไผ่?

นั่นไม่ใช่กระท่อมไม้ไผ่ของใครอื่น แต่เป็นที่ที่ใครบางคนสร้างขึ้นเอง
ใครบางคนนั้นที่เหมือนภูเขาน้ำแข็ง ชอบไปไหนมาไหนคนเดียว อีกทั้ง
ยังไม่ยอมอยู่ร่วมกับคนอื่น เขาอยู่อาศัยเพียงผู้เดียวโดยเลือกสถานที่
สร้างกระท่อมไม้ไผ่ซึ่งอยู่ห่างจากที่ตั้งค่ายของพวกเขาราวสิบกว่าจั้ง

ยามนี้กระท่อมไม้ไผ่นั้นยังอยู่ในสภาพดีเพียงหลังเดียว เมื่อ
เปรียบเทียบกับทางนี้ซึ่งอยู่ในสภาพอนาถ ช่างต่างกันราวฟ้ากับดิน
โดยแท้

นอกจากเพิ่งเหยียนแล้ว อีกสิบเอ็ดคนมองด้วยความอิจฉาอยู่
พักหนึ่ง

หากนั่นเป็นกระท่อมของพวกเขา ยามนี้พวกเขาก็เข้าไปนอนพักผ่อน
ได้แล้ว

* กระเรียนในฝูงไก่ เป็นสำนวน หมายถึงคนที่มีบุคลิกและความสามารถโดดเด่นเหนือกว่าผู้อื่น

"ผู้อาวุโสเฟิง พวกท่านกลับมาแล้ว"

"พ่อบ้านเจียน ทุกคนคงไม่เป็นไรหรอกมัง" เฟิงเหยียนเอ่ยถาม เพราะการสิ้นสะเทือนหยุดลง ดังนั้นทุกคนจึงลุกขึ้นจากพื้น จากนั้นเริ่มจัดแจงที่พัก คิดหาวิธีตั้งกระโจมขึ้นมาอีกครา

"ไม่เป็นไร ผู้อาวุโสทั้งหลายรอสักครู่ พอตั้งกระโจมเสร็จก็จะได้พักผ่อนกันก่อน" พ่อบ้านเจียนรีบเอ่ย

ผู้คนที่รวมตัวกันอยู่ที่นั่นล้วนเป็นบุคคลสำคัญที่มีชื่อเสียงในดินแดนเทพยุทธ์

นอกจากผู้อาวุโสจากสมาคมใหญ่ทั้งสามแล้ว ยังมีสามตระกูลใหญ่ ผู้อาวุโสจากสองสำนักใหญ่ และตัวแทนจากเชื้อพระวงศ์สองแคว้น ทุกคนในที่นี้ล้วนไม่สามารถล่วงเกินผู้ใดได้เลย

สมาคมนักล่าส่งพ่อบ้านเจียนมาโดยเฉพาะให้คอยจัดการเรื่อง จิปาถะและดูแลเรื่องความเป็นอยู่

ผู้อาวุโสแต่ละท่านผ่านการสูญเสียพลังพิเศษและพลังยุทธ์มาแล้ว ล้วนเหนื่อยล้าและอ่อนแรง ต้องการการพักผ่อนให้ร่างกายฟื้นคืนทันที ทว่าการสิ้นสะเทือนเมื่อครู่รุนแรงยิ่งนัก ทำให้ยามนี้ไม่มีที่พักสักที่หนึ่ง ที่สามารถใช้งานได้...

สำหรับกระโจมไม้ไผ่หลังนั้นที่ยังอยู่ในสภาพดี ใครก็ไม่กล้าหมายปองมันทั้งนั้น

ทว่าโชคดีที่การตั้งกระโจมใหม่ไม่ลำบากนัก เพียงประเดี๋ยวก็ตั้งใหม่ได้สิบเอ็ดกระโจม สิ่งของภายในก็จัดแจงเสียใหม่หมด

จากนั้นพ่อบ้านเจียนก็จัดการให้ผู้อาวุโสสิบเอ็ดคนพักผ่อนทันที

ส่วนเพิงเหยียนถูกโมซังเงินพากลบกระท่อมไม้ไผ่ไป

ครั้นเข้าไปในกระท่อมไม้ไผ่โมซังเงินก็ให้เพิงเหยียนกินยาลูกกลอนเม็ดหนึ่ง จากนั้นก็ไล่เขาไปนั่งสมาธิปรับลมปราณบนตั่ง

กระทั่งเพิงเหยียนนั่งสมาธิเสร็จ เวลาผ่านไปหนึ่งชั่วยามพอดี เขาในยามนี้ดูมีชีวิตชีวา ยิ่งนัก มองไม่ออกสักนิดว่าหนึ่งชั่วยามก่อนหน้านี้มีสภาพอ่อนเพลียจนแทบยืนไม่อยู่

ครั้นเขาลืมตาขึ้น โมซังเงินก็วางตำราในมือลงแล้วเดินมาจับชีพจรเขา

อืม ดีมาก ร่างกายฟื้นคืนแล้ว

"ร่างกายเข้าฟื้นคืนแล้วกระมัง" เพิงเหยียนเอ่ย ผลของยาวิเศษนี้ยอดเยี่ยมจริงๆ

หลังจากกินยาลูกกลอนลงไป ขอเพียงปรับลมปราณเพียงเล็กน้อยฤทธิ์ยาจะกระจายภายในร่างกายได้อย่างง่ายดาย พลังวิเศษที่สูญเสียไปของราชาสัตว์วิเศษระดับสอง ยาลูกกลอนหนึ่งเม็ดก็สามารถฟื้นคืนพลังได้ทั้งหมดแล้ว

สำหรับ 'ยาลูกกลอนฟื้นพลัง' ซึ่งมีสรรพคุณช่วยฟื้นฟูพลังวิเศษชนิดนั้นถือเป็นไอศกรระดับสูงที่มีคุณภาพดีที่สุดในหอโอสถ สามารถช่วยเขาฟื้นคืนพลังวิเศษได้สองในสามส่วนก็ถือว่ายอดเยี่ยมแล้ว

ก่อนเขาจะมาที่นี่ เขากำลังกึ่งซื้อไอศกรสองขวดมาจากพี่ชาย โดยเฉพาะเพื่อเตรียมไว้ แต่ผลสุดท้ายกลับไม่ได้ใช้เลย

เริ่มจากครั้งแรกที่เขาสูญเสียพลังวิเศษ เงินก็เอายาวิเศษชนิดนี้

ให้เขากิน ครึ่งปีที่ผ่านมาเขากินไปแล้วราวสี่สิบเม็ด ยาลูกกลอนชนิดนี้ไม่เพียงมีประสิทธิผลในการช่วยให้ร่างกายเขาฟื้นคืนได้อย่างดีเยี่ยม มันยังไม่ทำให้เขาสูญเสียวิชาที่ฝึกมาด้วย พลังวิเศษภายในร่างกายกลับยิ่งนานวันยิ่งบริสุทธิ์ขึ้นและมีแนวโน้มจะบรรลุระดับสามแล้ว

สถานการณ์เช่นนี้เรียกว่า 'ทำลายเพื่อสร้างขึ้นมาใหม่'

หลังจากใช้พลังวิเศษของตนเองจนหมดแล้วค่อยๆ ฝึกกลับมาใหม่ หากใช้อย่างถูกวิธีก็จะสามารถใช้โอกาสนี้ทำให้เส้นลมปราณในร่างกายรับพลังวิเศษได้ดียิ่งขึ้น แม้ไม่อาจช่วยยกระดับการฝึกวิชาได้ แต่ก็สามารถทำให้ตนเองเลื่อนระดับได้เร็วยิ่งขึ้นและราบรื่นขึ้นในวันข้างหน้า

นี่คือสภาพการณ์ที่เฟิงเหยียนคิดไม่ถึงจริงๆ

ฤทธิ์ยาลูกกลอนพื้นพลังสามารถซ่อมแซมพลังวิเศษได้อย่างรวดเร็ว ในระยะเวลาอันสั้น

ทว่ายาลูกกลอนพื้นพลังไม่มีผลต่อการทำลายสิ่งเก่าและสร้างสิ่งใหม่ เพราะไม่มียาลูกกลอนพื้นพลังใดที่กินเพียงเม็ดเดียวแล้วจะซ่อมแซมพลังวิเศษของราชาสัตว์วิเศษได้ทั้งหมด

ทว่ายาลูกกลอนเม็ดนี้กลับทำได้!

เฟิงเหยียนประหลาดใจในยาลูกกลอนชนิดนี้ยิ่งนัก ดังนั้นเขาจึงถามคำถามเดียวกันเป็นครั้งที่สี่สิบสอง

"เงิน โอสถนี้มันคืออะไรกันแน่"

สี่สิบเอ็ดครั้งก่อนไม่ซังเงินล้วนทำเหม็นเฉย

"ยาลูกกลอนเสริมพลัง"

จู่ๆ ครั้งนี้ไม่ซังเงินกลับตอบอย่างอารมณ์ดี

"ยาลูกกลอนเสริมพลัง?" *ไม่เคยได้ยินมาก่อน...*

"ไปยกอาหารเย็นมา" *ไม่ซึ้งเงินเอ่ยอีกประโยค จากนั้นก็กลับไปยังที่นั่งเดิมของตน หยิบตำราที่วางลงเมื่อครู่มาอ่านต่อ*

เฟิงเหยียนรู้สึกอ่อนใจโดยพลัน เขายังอยากถามให้ชัดเจน ทว่าผลสุดท้ายกลับถูกสั่งให้ไปยกอาหารเย็น!

เขาเป็นถึงผู้อาวุโสสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ เฟิงเหยียน ผู้อาวุโสเฟิงนะ! แม้เฟิงเหยียนกำลังตะโกนร่ำร้องอยู่ในใจ ทว่าเขาก็ยังออกไปยกอาหารอย่างว่าง่าย

มีคำกล่าวว่า 'กินของผู้อื่นปากต้องหวาน รับของผู้อื่นมือต้องสั้น'

แต่เขาไม่เพียงกิน 'ยาลูกกลอนเสริมพลัง' ยังหยิบ 'ยาลูกกลอนเสริมพลัง' มาด้วย ดังนั้นไม่เพียงปากต้องหวาน ยิ่งไม่กล้าปฏิเสธคำสั่งของอีกฝ่าย

โชคดีที่เฟิงเหยียนออกคำสั่งเล็กน้อย พ่อบ้านเจียนก็จะเตรียมอาหารเย็นสองชุดนำมาส่งให้ มิเช่นนั้นเขาคงต้องลงมือทำอาหารเองเสียแล้ว

หากเป็นถึงผู้อาวุโสมาดมน้ำแกงผัดอาหารอะไรนั้นต่อหน้าธารกำนัล แค่คิดก็รู้สึก...อับอายขายหน้าแล้ว

ไม่ว่าเขาจะถูกพ่อครัว แต่...เขาเป็นผู้ครองสัตว์วิเศษไม่ใช่พ่อครัวนะ! พ่อเขาร้องตะโกนในใจเสร็จ พ่อบ้านเจียนก็ให้คนส่งอาหารมาให้พอดี เฟิงเหยียนจึงยกเข้าไปในกระท่อมไม้ไผ่

ส่วนเหตุใดจึงไม่ให้คนอื่นยกเข้ามาให้นั้น...เหตุผลง่ายนิดเดียว เพราะเงินเป็นคนรักสันโดษ นอกจากเฟิงเหยียนแล้ว ห้ามไม่ให้ใคร

เหยียบย่างเข้ามาในกระท่อมไม้ไผ่ภายในรัศมีห้าจั่งโดยเด็ดขาด

ใครไม่กลัวตายก็ลองก้าวเยื้องย่างเข้ามาสิ...จากนั้นก็เตรียมให้
โมซังเงินต้อนรับ 'แบบพิเศษ' รับรองว่าจะไม่มีทางลี้มไปชั่วชีวิตเป็นแน่
ทว่าจนถึงขณะนี้ก็ยังไม่มีใครใจกล้าบ้าบิ่นเช่นนั้น

แม้แต่ยอดฝีมือระดับผู้อาวุโส พอเห็นเขาต่างล้วนล่าถอยไปเอง
นับประสาอะไรกับคนอื่น

'โมซังเงิน' สามพยางค์นี้ไม่ได้รังแกได้ง่ายๆ นะ!

เฟิงเหยียนยกอาหารเย็นเข้ามา ข้าวสวยพร้อมกับข้าวสามอย่าง
น้ำแกงหนึ่งอย่าง ในหุบเขารกร้างเช่นนี้ นี่นับว่าอุดมสมบูรณ์มากทีเดียว
ทว่าโมซังเงินกลับกินพอเป็นพิธีเพียงไม่กี่คำเท่านั้น เฟิงเหยียน
มองกับข้าวที่เหลืออยู่อย่างปวดใจยิ่ง

"เงิน ท่านเลือกกินกินไปแล้วกรรมัง"

กินข้าวสองคำ กับข้าวสามอย่างกินอย่างละคำ น้ำแกงไม่แตะเลย
สักคำ

"ไม่อร่อย"

"นี่เป็นอาหารที่อร่อยที่สุดของที่นี่แล้วนะ" เฟิงเหยียนกินอย่าง
เอร็ดอร่อย

"ไม่อร่อย" โมซังเงินเอ่ยเพียงสองคำนี้

เฟิงเหยียนจนคำพูด

พอเฟิงเหยียนกินของตนเองเสร็จ ก็ค่อยกินของโมซังเงินที่กิน
ไม่หมดต่อ

"จะต้องเป็นอิหรินน้อยที่ตามใจท่านจนเคยตัวแน่ๆ" เฟิงเหยียนเฟิง

พิมพ์าก็เห็นโม้ซั่งเงินหยิบเซ่งเสี่ยวหลงเปาอันหอมหวานออกมากิน

"ซ้าก็ออยากกิน!" เฟิงเหยียนแย่งมาทันที จากนั้นยัดเข้าปาก
อรัย!

มิน่าละเงินถึงไม่ยอมกินกับข้าวพวกนั้นเลย อีเหรินน้อยดูแลเขา
และรสปากของเขาได้ดีจริงๆ!

ทว่าพอคิดถึงอีเหรินน้อย เฟิงเหยียนก็อดคิดไม่ได้ว่าไม่ซั่งเงิน
ออกจากเกาะโม้เสวียนมาครึ่งปีกว่าแล้ว นั้นหมายความว่าผ่านวันเกิด
สิบห้าปีของอีเหรินน้อยมาแล้ว เงินก็ไม่ได้กลับไป ยามนี้อีเหรินน้อย
น่าจะมาถึงดินแดนเทพยุทธ์แล้วกระมัง!

"ไม่รู้ว่าดอนนี้อีเหรินน้อยอยู่ที่ใด"

อีเหรินน้อยใช้ชีวิตอยู่บนเกาะโม้เสวียนมาตลอด นางไม่เคยเดิน
เที่ยวเตร็ดเตร่คนเดียวข้างนอก ไม่เคยติดต่อกับคนแปลกหน้า ไม่คุ้นเคย
กับทั้งคนและสถานที่ คนเลวบนแผ่นดินใหญ่มีมากมาย อีเหรินน้อย
งดงาม ใสซื่อ น่ารักไว้แต่ยงสาเช่นนั้น เสี่ยงจะโดนคนล่อลวงเอาจริงๆ...

"นางดูแลตัวเองได้" พอโม้ซั่งเงินกินเสี่ยวหลงเปาเสร็จ เขาก็
อ่านตำราพลาเงยตอบ ดูท่าไม่กังวลสักนิด

"ท่านวางใจเช่นนั้นได้จริงหรือ" เฟิงเหยียนไม่เชื่อหรือกว่าเขาจะ
ไม่เป็นห่วงกังวลใดๆ

แม้เงินจะไม่ค่อยแสดงความรู้สึกมาโดยตลอด ทว่าเพียงดูจากที่
เงินรักสันโดษ ไปไหนมาไหนเองคนเดียว แต่ในปีนั้นเขากลับทำลาย
กฎเกณฑ์ทั้งหมดและพาอีเหรินน้อยที่อายุยังไม่ถึงสิบขวบกลับไปดูแลที่
เกาะโม้เสวียน จากนั้นก็ทำอย่างที่เขาเคย 'ประกาศ' ไว้ก่อนหน้านี้ เลี้ยงดู

นางด้วยตนเอง ทั้งยังอนุญาตให้นางวิ่งไปวิ่งมาได้ทั่วเกาะ อย่างไรก็ตาม 'เมื่อรักเรือนย่อมรักอีกาบนหลังคาเรือน'* โมซังเงินจึงชี้แนะการฝึกวิชาให้สองพี่น้องสกุลขู่บ้างนานๆ ครั้ง ทำยที่สุดกอบปรักกับที่เข่า 'ประกาศ' ก่อนหน้านั้น...จนถึงขณะนี้เพิ่งเขียนจึงชี้ขาดได้เลยว่าเงินรักหลานสาวเพียงคนเดียวคนนี้อย่างนัก

"อีเหรินอาจจะไร้เดียงสา แต่นางไม่โง่"

โมซังเงินชะงักจากการอ่านตำราชั่วคราว ทันใดนั้นก็พลิกตำราอย่างสบายใจ

แม้ไม่มีพยานและการตัดสินใดๆ ทว่าฝีมือการหลอมไอศถของอีเหรินน้อยในเวลานี้ไม่ด้อยไปกว่าเขา ถึงขนาดมีบางอย่างดีเลิศยิ่งกว่าเขาเสียอีก

แค่ยาลูกกลอนและยาผงที่ใช้ป้องกันตัวและเล่นงานผู้อื่น ยามที่นางว่าง ไม่มีอะไรทำ ก็ไม่รู้ว่านางหลอมไว้เท่าใดแล้ว มันมากเสียจน...พอเขาเปิดห่อของที่ไม่อีเหรินมอบให้เขาก่อนเดินทาง เขาหยิบกระเป่าพิเศษที่ใช้บรรจุขวดยาโดยเฉพาะออกมาจากห่อ ขวดยาภายในนั้นก็จำนวนมาก เสียจนทำให้เขาอดเกาศีรษะไม่ได้

ยารักษาอาการบาดเจ็บหรือยาวิเศษอะไรนั้นยังไม่ต้องพูดถึง ยังมีแม้กระทั่งผงตัวชา ผงคันคะเยอ ผงเปลี่ยนสี ผงขนร่วง ผงเหม็น... ยาแทบทุกชนิดที่ใช้เล่นงานและทำร้ายคนมีตั้งยี่สิบสามสิบขวด ยาพิษก็มีจำนวนไม่น้อยหน้ากัน มีแม้กระทั่งยาพิษที่ได้จากซากศพ โมซังเงินมองดูจนพุดไม่ออกจริงๆ ทั้งอารมณ์ดีและนึกขำ

* เมื่อรักเรือนย่อมรักอีกาบนหลังคาเรือน เป็นสำนวน หมายถึงเมื่อรักใคร่สักคนย่อมรักไปถึงคนหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับคนคนนั้นด้วย

เขาต้องการให้นาง 'ตั้งใจหลอมโอสถ' ไม่ใช่ให้นาง 'หลอมยา
แกลิ่งคน' เช่นนี้นะ!

ทว่าโชคดีที่โมอีเหรินหลอมยาผงพิสดารเหล่านี้ไว้ ส่งผลให้เพิ่ม
'พลังป้องกัน' กระทั่งอ้อมไม้ไฟของเขาได้ไม่น้อย

อีกทั้งเขาเชื่อว่าโมอีเหรินรู้จักใช้ยาผงเหล่านี้มากกว่าเขา

นอกจากนี้โมอีเหรินยังฝึกฝนเคล็ดวิชาฮุ่นตุน นางชำนาญและรู้ซึ่ง
ใน 'เพลงกระบี่เงาമായา' และ 'บาทาเงาമായา' ด้วย โมซึ่งเงินกล้าพูด
ได้เลยว่าในดินแดนเทพยุทธ์ คนที่จะเอาชนะโมอีเหรินได้มีไม่มากนัก

โมซึ่งเงินไม่ค่อยห่วงนางเรื่องความปลอดภัยและอันตรายเพราะ
ตระหนักในความสามารถของนางดี

หากมีอะไรที่เขาไม่วางใจจริงๆ ก็คงเป็นห่วงว่านางจะตกหลุมพราง
คนอื่นมากกว่า

จิตใจมนุษย์ยากแท้หยั่งถึงยิ่งนัก

"หากนางไปถึงเมืองซึ่งเชิงจริง ก็ให้ฉีเออร์ไปหานางเร็วหน่อย
จะดีกว่า" แม้เพียงเหยียนจะรู้ถึงฝีมือของโมอีเหรินบ้าง แต่ในเมื่อนางเป็น
เด็กสาว เขาก็เป็นห่วงมากกว่าโมซึ่งเงินเล็กน้อย

"ท่านไม่ต้องกังวลมากหรอก ปล่อยให้ท่านมีประสบการณ์คนเดียว
ก็นับว่าเป็นเรื่องดี" โมซึ่งเงินคิดไปคิดมากก็ตระหนักว่าอันที่จริงไม่จำเป็นต้อง
ต้องเป็นห่วงนางมากนักหรอก

เขาเลี้ยงโมอีเหรินมากับมือ นางเฉลียวฉลาดยิ่ง บวกกับเสน่ห์
เฉพาะตัวที่ทำให้สัตวีวิเศษรักใคร่นางอย่างมาก ทำให้เขามั่นใจในตัวนาง

"แม้นางจะต้องการประสบการณ์และการเติบโตใหญ่ แต่ว่าภายใน

สมาคม...ไม่ค่อยสงบเท่าไร แม้มีหัวหน้าสมาคมอยู่ แต่ก็ยังมีบางคนที่พอเห็นอิหรินน้อยหยิบป้ายคำสั่งออกมา อาจไม่ไว้หน้านางได้" เฟิงเหยียนยังคงเป็นกังวลเล็กน้อย พอกล่าวมาถึงจุดนี้ เขาก็ถอนใจเสียดหนึ่ง

เขามีชีวิตมาจนอายุปุ่นนี้ ย่อมต้องเข้าใจหลักการที่ว่า 'คนที่เก่งกาจมีผู้คนหาเรื่องอิจฉา' ทว่าด้วยสาเหตุอันแปลกประหลาดนี้จึงทำให้เขาถูกหาเรื่องทั้งข้างหน้าและลับหลัง ช่างน่ารำคาญใจดีแท้

เมื่อกล่าวถึงบุญคุณความแค้นระหว่างเขาและซือหม่าหลิน เฟิงเหยียนเองก็นึกแปลกใจ

เขาและซือหม่าหลินอายุเท่ากัน เข้าสมาคมในปีเดียวกัน เป็นผู้อาวุโสปีเดียวกัน พวกเขาถือว่าเป็นผู้อาวุโสในสมาคมที่อายุน้อยที่สุดสองคน ทว่าพลังแก่นแท้และลำดับชั้นของเขากลับอยู่เหนือกว่าซือหม่าหลิน แม้แต่สัตว์วิเศษที่ทำพันธสัญญาด้วยก็สูงกว่า การประลองแต่ละครั้ง เฟิงเหยียนก็เอาชนะซือหม่าหลินอย่างง่ายดาย ดังนั้นซือหม่าหลินที่ถือดีว่าตนเองมีพรสวรรค์สูงส่งเหนือผู้อื่นก็เริ่มสังสมความริษยาและความเกลียดชังต่างๆ นานากับเขาไว้

หลังจากเฟิงเหยียนรู้สาเหตุที่ตนเองถูกอีกฝ่ายหาเรื่องอยู่บ่อยๆ ก็ไม่รู้อะไรจะทำอย่างไรจริงๆ

หรือว่าเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหา เฟิงเหยียนก็ต้องแสดงความปรารถนาดีหรือยอมแพ้ซือหม่าหลินเสียเอง

แน่นอนว่านั่นเป็นไปได้

ทว่าเพื่อความปรองดองในสมาคม เฟิงเหยียนตั้งใจหลบเลี่ยงซือหม่าหลินตลอด คิดเสียว่าเขาเป็นงูพิษร้าย อยู่ห่างไว้เป็นดี

ใครจะรู้ว่าชื่อหมาหลินไม่รับน้ำใจนี้แม้แต่น้อย ทั้งที่เขตซึ่งทั้งสองคนประจำอยู่ที่อยู่ห่างจากกันราวกับคนหนึ่งอยู่ทางตะวันออก อีกคนหนึ่งอยู่ทางตะวันตก แต่ไม่ว่าจะเป็นเรื่องส่วนรวมหรือส่วนตัว เขาก็ยังหาเรื่องเฟิงเหยียนทั้งเปิดเผยและลับหลังได้ไม่ว่าเฟิงเหยียนจะทำอะไร เขาก็จะต้องแทรกแซง เฟิงเหยียนอยากประจำอยู่ที่ใด เขาก็จะแย่งชิง ถึงขนาดกระทบกระทั่งจนถึงคนที่เป็นสหายของเขา

หนึ่งในนั้นคือศิษย์รักของเฟิงเหยียนที่ได้รับความทุกข์ยากมากที่สุด โชคดีที่พี่เลี้ยงแก่นแท้ของฉู่เซวียนฉีเป็นที่ประจักษ์ชัด ชื่อหมาหลินถึงจะไม่รักษาหน้าอย่างไรก็ไม่อาจรังแกเด็กอย่างเปิดเผยได้ มิเช่นนั้นหัวหน้าสมาคมคงทนมองต่อไปไม่ไหว ดังนั้นต่อมาฉู่เซวียนฉีจึงสามารถฝึกวิชาในสมาคมได้อย่างสบายใจ

ตอนแรกเฟิงเหยียนเป็นผู้อาวุโสประจำอยู่ที่เมืองชิงเจิง ยามนี้ออกมาปฏิบัติภารกิจเพื่อสมาคม เช่นนั้นเมืองชิงเจิงก็ต้องมีคนมาดูแลแทนเฟิงเหยียนคิดไม่ถึงว่าหัวหน้าสมาคมจะส่งชื่อหมาหลินมาที่นี่

ตอนนั้นพอเขาทราบข่าวนี้ ก็รู้สึกว่่าสมองของหัวหน้าสมาคมต้องมีปัญหาแน่ เขาจึงขอร้องให้เปลี่ยนคนทันที

ทว่าอย่างไรเสียสาเหตุก็เป็นเพราะการประลองผู้ครองสัตว์วิเศษและนักยุทธยุทธ์ที่กำลังจะจัดขึ้นในเมืองชิงเจิง แต่ละสมาคม แต่ละตระกูล และแต่ละสำนักก็จะส่งคนมาเข้าร่วม ในเวลาเช่นนี้สิ่งที่น่ากังวลใจที่สุดก็คือถ้าหากเกิดปัญหาอะไรขึ้นแล้วไม่สามารถประนีประนอมได้จะทำเช่นไร

เพราะสมาคมหมอโอสถและสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษมีความสัมพันธ์

ที่ไม่เลว ดังนั้นจึงไม่ต้องกังวลมากนัก แต่สมาคมช่างหลอมคือร้านดันทุรัง มาตลอด หัวหน้าสมาคมช่างหลอมก็ประพติตนหนียังใส่ เขาอยากให้ สมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษร่วมมือด้วยทุกเรื่องอย่างว่าง่าย จึงกลายเป็น ปัญหาอยู่บ้าง

ที่ว่าชื่อหมาหลินมีพี่ชายคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้อาวุโสในสมาคมช่างหลอม สมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษจึงพึ่งพาความสัมพันธ์นี้ ทำให้เจรจากันได้ง่ายขึ้น ดังนั้นเฟิงเหียนจึงทำได้เพียงยอมรับการตัดสินใจของหัวหน้า สมาคม

แต่ยามนี้ครุ่นคิดดู หากไม่อิเหรินไปสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษในเวลาี่ โอกาสที่นางจะประสบปัญหานั้นมีเกือบจะร้อยส่วนกระมัง! เฟิงเหียน จึงเป็นกังวลยิ่งนัก

"อิเหรินรับมือได้"

"เงิน ท่านก็ยงวางใจอยู่ได้นะ" เฟิงเหียนจิตใจถูกกระทบกระเทือน ด้วยท่าทางสบายอกสบายใจของเขา

เหตุใดเขาจึงเป็นดังคำกล่าวที่ว่าฮ่องเต้ไม่รับขันที่ريب*!

เหลวไหลนะ เขาไม่อยากเป็นขันที่ของเงินสักหน่อย...ไม่ใช่ๆ ต้อง บอกว่าเขาไม่ได้เป็นขันที่ต่างหาก!

"เอาเวลาที่ท่านห่วงกังวลเรื่องอิเหรินน้อยมาเป็นห่วงตัวท่านเอง ก่อนเกิด" ไม่ซึ้งเงินเอ่ยพลางพลิกตำราไปอีกหน้าหนึ่งแล้วอ่านต่อไป ไม่ได้เงยหน้าขึ้นมาแม้แต่หน่อย

"ซ่า?" เฟิงเหียนทำหน้างุนงง เขาก็อยู่ที่นี้ปฏิบัติภารกิจของสมาคม

* คำพังเพย 'ฮ่องเต้ไม่รับขันที่ريب' หมายถึงร้อนใจคิดหาหนทางแทนผู้อื่นทั้งที่เจ้าตัวไม่รับร้อนแต่อย่างใด

มีอะไรให้ต้องกังวลกัน

"วิธีของพวกท่านคือการแก้ไขตามอาการ ไม่ได้แก้ไขที่ต้นเหตุ ดังนั้นคงประคองได้นานที่สุดแค่สองเดือนกระมัง"

"หา?" เฟิงเหยียนตะลึงงัน มีอาจตอบสนองได้ทันท่วงที่อยู่บ้าง
ทว่าไม่ซึ้งเงินจะไม่พูดอีกเป็นครั้งที่สอง

เขาพูดรอบหนึ่งก็ถือว่าทำตามหลักมิตรภาพของสหายรักที่สุดแล้ว
ส่วนจะฟังหรือไม่ฟังก็เป็นเรื่องของแต่ละบุคคล

ทว่าไม่ซึ้งเงินที่ถือหางอยู่ฝั่งเฟิงเหยียนไม่มีทางเลือกปล่อยให้เฟิงเหยียน
ตายแน่นอน มิเช่นนั้นเขาก็คงจะไม่ออกจากเกาะเป็นการเฉพาะเพื่อมา
อยู่ที่นี้เป็นเพื่อนเฟิงเหยียนหรอก

ส่วนคนอื่นล้วนไม่อยู่ในความสนใจของไม่ซึ้งเงิน
ผ่านมารุ่นหนึ่งเฟิงเหยียนถึงค่อยได้สติ

"สองเดือน?" เร็วเช่นนี้?!

"นี่คือการประเมินเหตุการณ์ที่ดีที่สุด"

"แล้วอย่างแยที่ สุดละ"

"สามวัน"

"..."

ความหมายก็คือวันนี้ที่พวกเขาสิบสองคนสูญเสียพลังยุทธ์และ
พลังวิเศษจนแทบหมดสิ้นนั้น ผลสุดท้ายกลับรักษาไว้ได้เพียงสามวัน?

เฟิงเหยียนทำหน้าที่ตั้งทันใด

นี่เป็นเพราะพลังยุทธ์และพลังวิเศษของพวกเขาอ่อนเกินไป หรือมี
บางคนไม่พยายามถึงที่สุดกัน

หากไม่สามารถควบคุมที่นี่ได้ เช่นนั้นทั่วดินแดนเทพยุทธ์...

"เงิน แม้แต่ท่านก็ไม่มีวิธีหรือ" เมื่อเฟิงเหยียนนึกถึงผลลัพธ์เช่นนั้น ก็แสดงสีหน้าเศร้าสลดออกมา

"ข้าจะไม่เข้าไปแทรกแซงเด็ดขาด"

เฟิงเหยียนสีหน้าสดชื่นแววตาเป็นประกายในทันใด เขากล่าวเช่นนั้น นั่นก็หมายความว่ายังมีทางออก!

"ท่านไม่ต้องเข้ามาแทรกแซง แคบอกวิธีนั้นกับข้า ข้าจัดการต่อเอง"

"ท่านน่าจะรู้ว่าใครเป็นคนวางค่ายกลนี้ ใครผูกคนนั้นก็ต้องเป็นคนแก้" โมซังเดินเอ่ยเสียงเรียบ

"เงิน วิธีนี้ของท่านมีหรือไม่มีก็ค่าเท่ากันกระมัง" เฟิงเหยียนมองเขา อย่างคับแค้นใจที่ทำให้ตนเองตีใจเก้อ

ตระกูลที่หายสาบสูญไปหลายพันปี 'ไม่รู้ว่าจะควรไปตามหาที่ใด จะหาเจอภายในระยะเวลาอันสั้นได้อย่างไร

คนส่วนใหญ่อาจไม่รู้ ทว่าคนที่ไปถึงผู้อาวุโส...หรือควรกล่าวว่า นักยุทธ์ที่เลื่อนระดับถึงขั้นฟ้าหรือคนที่กลายเป็นผู้บัญชาสัตว์วิเศษ อย่างไม่เสียก็คงเคยได้ยินได้ฟังมาบ้าง

ประวัติศาสตร์อันยาวนาน ผู้คนส่วนใหญ่คงหลงลืมไปแล้ว ตระกูลหนึ่ง...ตระกูลเฟิงที่หายสาบสูญไปจากดินแดนเทพยุทธ์

เมื่อหลายพันปีก่อน สัตว์วิเศษและมนุษย์เคยก่อสงครามใหญ่ เพื่อความอยู่รอด

ครานั้น 'เผ่าตระกูลเฟิงสายที่หนึ่ง' เป็นผู้นำฝ่ายมนุษย์ เมื่อเห็น ทั้งสองฝ่ายบาดเจ็บล้มตายมากขึ้นเรื่อยๆ สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต

บนแผ่นดินใหญ่ได้รับผลกระทบรุนแรง หากสงครามยังคงยืดเยื้อต่อไป
ทั่วดินแดนเทพยุทธ์ก็อาจไม่มีชีวิตใดหลงเหลืออยู่

เพื่อให้ทั้งสองฝ่ายดำรงชีวิตได้ต่อไป ประมุขตระกูลเฟิงจึงตัดสินใจ
สร้างค่ายกลผนึกไว้ เพื่อให้มนุษย์มีพื้นที่ใช้ชีวิตอยู่ต่อไปได้

น่าเสียดายที่ตระกูลเฟิงยอมสละชีวิต ยอมสูญเสียพลังและของล้ำค่า
มากมายเพื่อสร้างผนึกนี้ รักษาชีวิตมนุษย์ไว้ทั้งหมด ทว่ามนุษย์เหล่านั้น
กลับทรยศตระกูลเฟิง

มนุษย์เหล่านั้นเพื่อยึดเอาวิธีฝึกวิชาของเผ่าตระกูลเฟิงสายที่หนึ่งมา
ทำให้เผ่าตระกูลเฟิงสายที่หนึ่งบาดเจ็บล้มตายอย่างน่าอนาถ ดังนั้น
พวกเขาจึงล่าถอยออกจากแผ่นดินใหญ่ไป

หลายพันปีนับจากนั้น เผ่าตระกูลเฟิงสายที่หนึ่งก็ไม่เคยปรากฏตัว
อีกเลย

ตอนที่เฟิงเหยียนได้รับรู้ถึงประวัติศาสตร์ช่วงนี้ เขาก็ทอดถอนใจ
อยู่อย่างนั้น ขณะเดียวกันก็เคารพเผ่าตระกูลเฟิงสายที่หนึ่งจากใจจริง

การเสียสละเช่นนั้นกลับได้มาซึ่งความทรยศ ตระกูลเฟิงจะไม่ผิดหวัง
ได้อย่างไร

ตระกูลเฟิงออกจากแผ่นดินใหญ่ หลบเลี่ยงจากโลกภายนอก นี่ยัง
นับว่าดี หากตระกูลเฟิงเลือกที่จะแก้แค้น ก็ไม่รู้ว่าเหล่าผู้เลศล้าในดินแดน
เทพยุทธ์จะด้านทานไหวหรือจะนึกเสียใจทีหลังหรือไม่

หากไม่ได้เกิดเหตุการณ์ในต่อนั้นขึ้น ผู้เลศล้าในดินแดนเทพยุทธ์
ในวันนี้อาจจะไม่หยุดอยู่แค่ชั้นราชันยุทธ์และชั้นราชาสต์วิเศษแน่

เมื่อไรหนทางฝึกวิชาที่ดี ถึงพรสวรรค์จะสูงส่งเพียงไรก็ย่อมถูกจำกัด

"ดังนั้นท่านควรไต่ตรองให้มากเถิด พอถึงเวลาที่ไม่อาจควบคุมได้ พวกท่านจะถอยออกอย่างไร"

นี่คือคำแนะนำที่มีมโนธรรมที่สุดของโมซังเงิน

"เงิน ท่าน..." ไม่อาจช่วยได้จริงๆ หรือ

"เข้ามาที่นี่เพียงเพื่อความปลอดภัยของท่านเท่านั้น"

ความเป็นตายในดินแดนเทพยุทธ์ไม่เกี่ยวข้องกับเขาเลย โมซังเงิน ไม่มีทางเปลี่ยนใจมาแทรกแซงในเรื่องนี้ เฟิงเหยียนก็ไม่จำเป็นต้องพูดโน้มน้าวอีก

อีกอย่าง ค่ายกลนี้สร้างมาจากเลือดเนื้อผู้คนเผ่าตระกูลเฟิง สายที่หนึ่ง การจะปล่อยให้ค่ายกลนี้หมดพลังหรือจะรักษาการโคจรของมันต่อไป มีเพียงแต่ประมุขตระกูลเฟิงเท่านั้นที่จะตัดสินใจได้

"ท่านช่วยข้าก็ไม่ได้?"

"ไม่ได้"

"เพราะเหตุใด"

โมซังเงินเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง แล้วเอ่ยเพียงว่า "กฎของตระกูล"

"กฎ...ของตระกูล?!" เฟิงเหยียนเกือบสำลึกล้ำลายตนเอง "ท่านมีกฎของตระกูลตั้งแต่เมื่อไร"

"มีอยู่แล้ว"

"หลายสิบปีก่อน ไยไม่เคยได้ยินท่านพูดถึง"

"ท่านจะให้ข้าอยู่ดี ๆ ก็ต้องกฎของตระกูลให้ท่านฟังหรือ"

"..." เฟิงเหยียนอับจนคำพูดไปทันใด

พวกเขารู้จักกันมาหลายสิบปี ไม่เคยได้ยินว่าเงินมีคนในตระกูล

ยิ่งไม่ต้องพูดถึงกฎของตระกูลเลย จู่ๆ ยามนี้กลับโผล่ออกมา จะโทษที่เขาประหลาดใจได้หรือ

"แต่ก่อนข้าไม่เคยได้ยินท่านพูดว่าท่านมีตระกูล" ฐู่จ๊กกันมาหลายสิบปี เงินถึงกับปิดบังเขาในเรื่องนี้ ทำให้เขาปวดใจยิ่งนัก

"ข้าออกจากตระกูลตั้งแต่อายุสิบห้าปี แล้วข้าก็ไม่เคยกลับไปอีกเลย ไม่มีอะไรน่าพูดถึงหรอก" ไม่ซึ้งเงินไม่คิดว่ามีอะไรควรพูดถึงจริงๆ

โชคดีที่เฟิงเหยียนเข้าใจนิสัยเย็นชาและพูดน้อยของเขาดี จึงไม่คิดจะกล่าวโทษเขาอีก แต่อย่างไรการตั้งกฎตระกูลเช่นนี้น่าแปลกยิ่งนัก

"กฎของตระกูลท่านว่าไว้อย่างไรบ้าง"

"หากเป็นลูกหลานตระกูลข้า ห้ามยุ่งเรื่องแผ่นดินใหญ่"

"แค่นี้?"

"อืม"

เฟิงเหยียนจนคำพูดอีกครา

"...แล้วเหตุผลล่ะ"

"เพื่อปกป้องตนเอง"

คำตอบของไม่ซึ้งเงินสั้นกระชับเกินไป เฟิงเหยียนพยายามใช้ความสามารถในการนึกภาพตามและการพิจารณาอธิบายคำตอบบั้นในหัว

เพื่อปกป้องตระกูลของตน ดังนั้นจึงไม่ยุ่งเรื่องแผ่นดินใหญ่?

ทว่าพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของดินแดนเทพยุทธ์ หากเกิดวิกฤตในดินแดนนี้ พวกเขาจะมีอันตราย ในเวลาเช่นนี้เฝ้ารักษากฎของตระกูลไว้อีก

เฟิงเหยียนไม่เข้าใจจริงๆ ตระกูลอะไรดีอ้วนเพียงนี้ ไม่รู้จัก
พลิกแพลงเอาเสียเลย

"เงิน ท่าน..."

"ท่านไม่ต้องพูดอีก ข้าตัดสินใจแล้วจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง"

เฟิงเหยียนกลัดกลุ้ม "หรือว่าจะไม่มีข้อยกเว้น"

"มี"

"คืออะไร"

"ไม่บอกท่านหรอก"

น้ำเสียงเย็นเยียบของโมซึ่งเงินทำให้เฟิงเหยียนอยากกัดเขานัก

"แต่ข้าเตือนท่านได้นะ นอกจากท่านจะความหาประชุมตระกูลเฟิง
ให้เจอ มิเช่นนั้นปัญหาอันหนักอึ้งนี้ก็ไร้ทางแก้แล้ว"

เฟิงเหยียนกัดฟันกรอด

คำเตือนนี้มีก็เหมือนไม่มี หากการตามหาคนจากตระกูลที่นายสาบสูญ
ไปหลายพันปีง่ายนัก พวกเขา也不需要สู้ยิบตาที่นี่แล้ว

"พอได้แล้ว ท่านเก็บขามและตะเกียบไปก่อน จากนั้นก็กลับมา
ปรับลมปราณต่อ" โมซึ่งเงินเอ่ยต่อไปโดยไม่หันมามองเฟิงเหยียนที่
กำลังกัดฟันกรอด

ทันใดนั้นเฟิงเหยียนก็รู้สึกคันกำปั้น อยากเล่นงานใครบางคนยิ่งนัก

แต่เมื่อใคร่ครวญว่าถ้าเขาชกออกไปแล้ว อาจจะไม่ใช่เขาที่เล่นงาน
ใครบางคน แต่อาจกลับกลายเป็นถูกใครบางคนทอดทิ้ง... เขาจึงอดทน
อดกลั้นไว้

เมื่อเฟิงเหยียนเก็บขามและตะเกียบแล้ว ยังจะต้องไปตรวจดู

การฟื้นฟูพลังของคนอื่นว่าเป็นอย่างไรบ้าง จากนั้นก็รีบกลับมาปรับ
ลมปราณต่อ

พูดให้ตายอย่างไร เฟิงเหยียนก็ทำได้แค่อคิด ไม่กล้าทยศต่อวาจา
ของโมซังเงิน

แต่เขาแปลกใจนัก ตระกูลของเงินเป็นตระกูลเช่นไรกัน
ตระกูลนี้ต้องไม่ธรรมดาแน่...เพราะเงินเป็นคนแปลกพิลึก ตระกูล
ทั่วไปจะให้กำเนิดคนเช่นนี้ได้หรือ

เฟิงเหยียนได้แต่นึกตำหนิอยู่ในใจแล้วก็กลับมากังวลอีก
ที่ว่าหากค่ายกลนี้ทนอยู่ได้ไม่นานจริงๆ ผู้อาวุโสจากหอชื่อมิ่ง
จะไม่รู้เขี้ยวหรือ และหากพวกหอชื่อมิ่งรู้ เหตุใดจึงส่งพวกเขามาแล้ว
ไม่บอกความจริงแก่พวกเขา

พอนึกถึงจุดนี้ เฟิงเหยียนก็รู้สึกถึงกลางร้าย
อย่างไรเสียก็ควรแจ้งเหตุการณ์ที่นี้ให้หัวหน้าสมาคมและพี่ใหญ่
ทราบก่อน สำหรับหอชื่อมิ่งทางนั้น ควรสืบดูเหตุการณ์ไปก่อน ส่วนทางนี้
...เขาทำได้เพียงพยายามให้ถึงที่สุด

เพราะเฟิงเหยียนกังวลมากไป จึงละเลยการตักเตือนเล็กน้อย
ในวาจาของโมซังเงินไป

ผนี่จำเป็นต้องพึ่งตระกูลเฟิงเท่านั้น ด้วยกฎของตระกูลทำให้เขา
ไม่อาจแทรกแซงได้ ตระกูลอะไรเข้มงวดเสียจนเป็นคนบนแผ่นดินใหญ่
แท้ๆ แต่กลับไม่อาจแทรกแซงเรื่องของแผ่นดินใหญ่ได้

คำตอบก็ชัดเจนอยู่แล้ว!

ความวุ่นวายภายหลังเหตุการณ์แผ่นดินไหวค่อยๆ สงบลงหลัง
ย่างเข้าสู่ยามราตรี

ทั่วดินแดนเทพยุทธ์เงียบสงัด

ยามนี้บนท้องฟ้าทางเหนือจู่ๆ ก็มีเงาเลื่อนรางสีขาวยื่นพาดผ่าน
ทว่าเพียงกะพริบตาก็หายวับไป รวดเร็วจนทำให้คนรู้สึกราวกับตาพร่า
ไปเองกระนั้น

หลังจากที่เงาเลื่อนรางสายนั้นเคลื่อนตัวอย่างรวดเร็วมาพันลี้
ในที่สุดก็ร่อนลงบนหลังคาสีขาวโพลน

ภายใต้ท้องฟ้ายามรัตติกาล เงาเลื่อนรางสีขาวยื่นราวไม่มีตัวตน
อยู่จริง เดี่ยวฉลุบเดี่ยวโผล่ สว่างครึ่ง มีดมัวครึ่ง

แม้ไม่อาจมองเห็นหน้าตาอย่างชัดเจน แต่คล้ายกับรู้ว่านั่นคือ
บุรุษเพศ ร่างที่เห็นเลื่อนรางไม่ชัดเจนนั้นเป็นพลังที่ได้รับมาจากร่างผู้เลิศล้ำ
ไม่ชำรุดเสียหายแต่อย่างใด ตรงกันข้ามกลับดูองอาจห้าวหาญยิ่งขึ้น!

ขณะที่เงาร่างสีขาวยื่นร่อนลงบนหลังคา บุรุษชุดขาวที่อยู่ด้านใน
ก็เปิดประตูเดินออกมา และพลันกระโจนทะยานไปบนหลังคาเช่นกัน

เงาร่างทั้งสอง ร่างหนึ่งชัดเจน อีกร่างหนึ่งเลื่อนราง ร่างหนึ่งสีขาวยื่น
แวววับ อีกร่างหนึ่งสีขาวนวล

พวกเขาเ็นอยู่บนหลังคาคณะด้าน คนหนึ่งอยู่ด้านตะวันออก
อีกคนหนึ่งอยู่ด้านตะวันตก สองคนประจันหน้ากัน

บุรุษสวมอาภรณ์สีขาวยื่นมองบุรุษฝั่งตรงข้ามด้วยสีหน้าเคร่งขรึมยิ่ง
พลางเอ่ย "ท่านผิดสัญญา"

"เช่นนั้นหรือ" น้ำเสียงของบุรุษที่สวมชุดสีขาวยื่นไม่ใส่ใจสักนิด

คล้ายตอบอย่างไม่เอี๋หระ

"ตอนนี้ยังเร็วไป" น้ำเสียงของบุรุษชุดขาวฟังแล้วคล้ายเก็บกด
อย่างมาก...ราวกับต้องอัดอั้นเปลวเพลิงในใจเอาไว้

"อย่างนั้นหรือ" บุรุษชุดสีขาวเงินเอ่ยมาเพียงประโยคนี้ประโยคเดียว

"ข้ายังตามหา 'นาง' ไม่พบ"

"นั่นเป็นเรื่องของท่าน" บุรุษชุดสีขาวเงินกล่าวด้วยน้ำเสียงราวกับ
ไม่ใส่ใจสักนิดเช่นเดิม

"สองฝ่ายร่วมมือกัน ท่านอย่าทำเกินไปนะ"

"หากท่านไม่ร่วมมือด้วย ข้าก็ไม่มีปัญหา"

"ท่าน! ยามนี้ท่านทำเช่นนี้ ไม่กลัวหรือว่าจะทำให้คนที่ท่านอยาก
ตามหา นั้นได้รับบาดเจ็บ หากท่านดึงดูความสนใจของยอดฝีมือบน
แผ่นดินใหญ่ ท่านก็เลิกคิดที่จะเหยียบย่างบนแผ่นดินใหญ่ได้เลย"

"เรื่องที่ข้าอยากทำ ท่านขัดขวางได้หรือ" บุรุษชุดสีขาวเงินหัวเราะ
พลางเอ่ย

บุรุษชุดขาวนิ่งงันไปเล็กน้อย ก่อนจะกล่าวตอบได้ "ใช่ ข้าไม่สามารถ
แต่ถ้าข้าตั้งใจจะขัดขวางท่านแล้วละก็ ท่านก็ไม่อาจมาเหยียบที่นี่ได้
แน่นอน"

"มนุุษย์ ท่านกำลังข่มขู่ข้าหรือ" บุรุษชุดสีขาวเงินยังแผ่เสียงหัวเราะ
ในน้ำเสียงที่เอื้อนเอ่ยมากขึ้น

อย่างนี้กว่าเพราะการฉายเงาแบ่งภาคที่นี้จะทำให้บุรุษชุดขาวคิดฝัน
ทำตัวทัดเทียมกับเขาได้ แม้ว่าพลังแก่นแท้ของบุรุษชุดขาวเงินจะลดลง
ครึ่งหนึ่ง เขาก็ยังคงทำลายเมืองนี้ได้อย่างง่ายดายอยู่ดี!

รวมถึงสามารถคว้าชีวิตบุรุษชุดขาวได้ด้วย!

หรือแม้แต่อีกคนหนึ่งที่ชอบอยู่ในที่ลับนั้น!

"ข้ามิบังอาจ เพียงแต่หวังว่าท่านจะมีความจริงใจอยู่บ้าง ในเมื่อพวกเราสองฝ่ายร่วมมือกัน" ครั้นบุรุษชุดขาวนี้ก็ถึงฐานะและพลังแก่นแท้ของฝ่ายตรงข้ามจึงเอ่ยด้วยเสียงที่อ่อนลง "หากท่านไม่ตามหาคนตระกูลนั้นก็จะมีทางฝึกวิชาต่อสู้อย่างสูงส่งกว่านี้ได้ เรื่องนี้ข้าเชื่อว่าท่านต้องเข้าใจ"

"เรื่องหนทางการฝึกวิชาต่อสู้อ ท่านรับรองหรือว่าส่วนที่เป็นของสัตว์วิเศษจะสามารถนำออกมาได้ง่ายๆ" บุรุษชุดขาวเงินถามอย่างราบเรียบ น้ำเสียงราวกับไม่สนใจใยดีเท่าใด

"แน่นอน" นี่คือน้ำเสียงที่พวกเขาร่วมมือกัน

"ข้าไม่เชื่อท่านหรอก จงนำสิ่งของที่พอจะยืนยันคำของท่านออกมาเถอะ"

"สิ่งยืนยันอะไร"

"ท่านให้ความสำคัญกับอะไรมากที่สุดล่ะ"

บุรุษชุดขาวชะงักชั่วคราวแล้วเอ่ยตอบ "ชีวิต"

"เช่นนั้นก็ใช้ชีวิตของท่านเป็นสิ่งยืนยันแล้วกัน!" บุรุษชุดสีขาเงินเอ่ยจบก็พิมพ์ภาษาประหลาดออกมาทันที จากนั้นวงแสงสีเงินวาววับก็ปรากฏบนศีรษะของบุรุษชุดขาว ก่อนจะโปรยปรายลงสู่ด้านล่าง

แสงสีเงินร่วงลงมาแล้วหายวับไปทันที บุรุษชุดขาวตกตะลึงชั่วคราว ไม่มีโอกาสแม้แต่จะหลบเลี่ยง ทว่าเขาไม่ได้รู้สึกว่าจะเกิดความผิดปกติใดๆ กับตนเอง

"คำสาปผูกใจ" บุรุษชุดสีขาเงินคล้ายกำลังทำเรื่องสนุกอยู่ เขาอารมณ์ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

"คำสาปผูกใจ?" บุษขุดขาวดีหน้าขริ้ม

บุษขุดสีขาวเงินเอ่ยต่อเขาอย่างหวังดี "ขอเพียงท่านทำสิ่งที่สัญญาไว้ให้สำเร็จ คำสาปก็จะหายไปเอง มิเช่นนั้นท่านจะมีประสบการณ์ถึงความรู้สึกที่หัวใจถูกบีบรัดทุกวัน พอผ่านไปสี่สิบเก้าวัน คำสาปนั้นจะผูกมัดหัวใจท่านจนแหลกสลายและถึงแก่ความตายในที่สุด"

บุษขุดขาวหน้าถอดสีทันใด เขาเพียงแต่แสดงสีหน้าโกรธซึ่งถือว่าไม่กล้าเอื้อนเอ่ยวาจาใดๆ สร้างความบันเทิงใจให้กับบุษขุดสีขาวเงินยิ่งนัก

ดังนั้นเขาจึงหมุนกายจากไปอย่างอารมณ์ดี แต่ก่อนจะจากไปยังหันมาเอ่ยอีกประโยคหนึ่งด้วย 'ความหวังดี'

"เห็นแก่ที่วันนี้ท่านทำให้ข้าอารมณ์ดี ข้าจะเพิ่มเวลาให้ท่านอีกหนึ่งเดือนแล้วกัน"

พอพูดจบ เกรว้างสีขาวเงินพลันเหลือบมองไปทางที่ลับแวบหนึ่ง จากนั้นก็ทำเหมือนกับตอนมา เกรว้างของเขาวาดผ่านท้องฟ้าราวกับดาวตก เพียงพริบตาเดียวก็หายวับไปไร้เงา

ความโกรธซึ่งบนใบหน้าบุษขุดขาวจางหายไป เขามองไปยังทิศทางที่เกรว้างสีขาวเงินอันตรธานหายไปพลางเรียกเสียงแผ่วเบา "เงามังกร"

บุษขุดขาวชุดดำทั้งร่างปรากฏตัวข้างกายเขาท่ามกลางความว่างเปล่าทันที

เมื่อครู่ที่บุษขุดขาวเงินเหลือบมองนั้น แสดงให้เห็นว่าเขาผู้ตั้งนานแล้วว่าบุษขุดดำหลบอยู่ในที่ลับ

การเหลือบมองแวบนั้นแฝงไปด้วยความเหนือกว่าและการข่มขู่

ทำให้บุรุษชุดดำรู้สึกหนาวสะท้าน ยากจะเกิดความคิดต่อต้านใดๆ ได้

"คำสาปผูกใจเป็นของจริงหรือไม่"

"จริง"

"ท่านแก้ได้หรือไม่"

"แก้ไม่ได้"

"ท่านแก้ไม่ได้?"

"พลังและสายเลือดของข้าบริสุทธิ์ไม่เท่าเขา วิธีที่จะแก้คำสาปผูกใจ มีเพียงสองทาง วิธีแรกคือเขาแก้ให้ท่าน วิธีที่สองคือฆ่าเขา" บุรุษชุดดำเอ่ย

บุรุษชุดขาวพึมพำ "นี่... ข้าทำได้เพียงทำตามที่เขาออกไปก่อนหรือ"

"แต่ว่ามีเรื่องหนึ่งที่ท่านวางใจได้ คำสาปผูกใจจะไม่เกิดผลใดๆ กับท่านทั้งนั้นภายในเวลาหนึ่งเดือน มันจะไม่มีผลร้ายกับท่าน ไม่เป็นอุปสรรคใดๆ ต่อร่างกายและพลังของท่าน" เงามังกรบอกเขาด้วยความหวังดี

อย่างนั้นหรือ เช่นนั้นก็ปล่อยไปก่อนแล้วกัน

แต่มันเป็นความรู้สึกแย่งนักที่โดนผู้อื่นกุมชีวิตไว้ ดังนั้นบัญชีนี้เขาจะต้องเอาคืนให้จงได้

บุรุษชุดขาวถามต่ออีกว่า "พลังแก่นแท้ของหนุ่มมอดผีมือทั้งสิบเป็นเช่นไร"

"พวกเขาอายุยังน้อย แต่กลับมีพลังแก่นแท้เช่นนี้ได้ มิเสียแรงจริงๆ ที่ถูกขนานนามว่าเป็นหนึ่งใน 'หนุ่มมอดผีมือ' " ดวงหน้าเงามังกรที่ค่อนข้างแก่มีดปรากฏรอยยิ้มแปลกๆ "มีสามคนในนั้นที่ควรค่าแก่การสนใจเป็นพิเศษ สัตว์วิเศษของหนึ่งในนั้นสร้างความประหลาดใจ

ให้กับข้าเล็กน้อย"

"ว่ามาสิ"

"มุ่งหวังเฟิง ฉู่เซวียนอั้ง ฉู่เซวียนฉี และสุนัขอเวจี"

"สุนัขอเวจี?! เป็นของใคร"

"เป็นสัตว์วิเศษของฉู่เซวียนฉี"

เขาเป็นศิษย์รักเพียงผู้เดียวของผู้อาวุโสเฟิงเหยียนในสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ เป็นบุตรชายคนที่สามของตระกูลนักยุทธศาสตร์ซึ่งเป็นตระกูลมั่งคั่งที่แท้ ฉู่เซวียนฉีก็ทำพันธสัญญากับสัตว์เทพที่ได้รับการยอมรับมานานแล้วใช้เวลาเพียงสิบสองปี ฉู่เซวียนฉีถึงเปลี่ยนจากคนไม่เอาไหนกลายเป็นผู้บัญชาสัตว์วิเศษระดับสี่ได้

"ฉู่เซวียนฉีโดนพิษของข้า" เงามังกรกล่าวเสริมอีกประโยค

พอบุรุษชุดขาวได้ฟังก็ยิ้มอย่างพึงพอใจ

สุนัขอเวจีคือสัตว์เทพ พลังเปลวเพลิงของมันน่าทึ่งยิ่งนัก หากเติบโตขึ้น แม้แต่เงามังกรคงยังต้องหลบอันตรายนี้

คู่ปรับพลังมหาศาลคู่ควรแก่ที่เงามังกรรอดคอยยิ่งนัก ทว่าเมื่อมีการคุกคามถึงชีวิตก็ต้องจัดการให้เร็วที่สุดตั้งแต่ยังอยู่ในเปล... ดังนั้นเงามังกรจึงวางยาฉู่เซวียนฉีและสุนัขอเวจีเอาไว้ก่อน

ใครก็ตามเมื่อโดนพิษของเงามังกร โดยพื้นฐานแล้วก็เกือบก้าวเข้าโลงอย่างไม่ต้องสงสัย

"แล้วอีกสองคนล่ะ"

"ฉู่เซวียนอั้งช่วยชีวิตฉู่เซวียนฉีไว้ พลังยุทธ์และเพลงกระบี่ของเขา... เลิศล้ำยิ่งนัก"

เงามังกรสามารถกำจัดนักยุทธ์ชั้นฟ้าอย่างง่ายดายโดยไม่ต้องใช้ถึงร้อยกระบวนท่า แค่เพียงใช้พิษและความแข็งแกร่งของร่างกายเขา ว่าคูเซียวินอั้งกลับสามารถประมือกับเขาได้อย่างไม่มีใครแพ้ใครชนะ

ที่น่าแปลกก็คือคูเซียวินอั้งใช้เคล็ดวิชากระบี่เทียนฉู่แท้ๆ ทว่าเขาเคยศึกษาเคล็ดวิชากระบี่ชุดนี้เช่นกัน ซึ่งไม่มีพลังรุนแรงเพียงนั้น ทว่ากระบวนท่าที่คูเซียวินอั้งใช้เห็นชัดว่ามีความคล้ายคลึงกัน แต่กลับสำแดงพลังและความสามารถออกมาในระดับที่ต่างกันลิบลับ

พลังแก่นแท้ของเคล็ดวิชากระบี่ที่คูเซียวินอั้งปล่อยออกมานั้นเหนือกว่าเพลงกระบี่ทั่วไปบนแผ่นดินใหญ่ในเวลานี้ มิเสียดังที่คูเซียวินอั้งเป็นหัวหน้าของหนุ่มยอด้มีมือทั้งสิบ

"นอกจากนี้วรยุทธ์ของมู่หรงฉางเพิ่งคล้ายมาจาก 'เกาะหุน'" เงามังกรเอ่ยต่อทันทีโดยไม่รอให้บุรุษชุดขาวได้ถาม

"เกาะหุน?! เป็นไปไม่ได้" วิชาวรยุทธ์ของเกาะหุนไม่เคยแพร่ออกสู่ภายนอก

"เป็นไปได้หรือไม่ ท่านต้องสืบค้นเองแล้ว" เงามังกรไม่สนใจเรื่องพวกนี้ เขาสนใจการตามหาคู่ปรับมากกว่า "ประมุขน้อยท่านนั้นจะมายังดินแดนเทพยุทธ์เมื่อไร"

"น่าจะถึงแล้ว วางใจ ความปรารถนาของท่านมีโอกาสกลายเป็นจริงแน่" บุรุษชุดขาวรู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่

"เช่นนั้นก็ดี" เงามังกรพยักหน้าก่อนจะหายวับไปทันที

บุรุษชุดขาวกลับเข้าเรือนด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

พี่น้องสกุลฉู่และมู่หรงฉางเพิ่งหรือ...

เกาะหนูไม่เคยเกี่ยวดวงทางการสมรสกับภายนอก วิชาารยุทธ์
ไม่มีทางเผยแพร่สู่ภายนอกแน่นอน แล้วเกาะนี้ก็ไม่มีส่วนอันลึกซึ้ง
กับอำนาจแต่ละฝ่ายในดินแดนเทพยุทธ์ เป็นไปได้อย่างไรที่จะมีส่วน
กับองค์ชายของแคว้นหนึ่ง

ว่าการซึ่ขาดของเงามังกรไม่ผิดพลาดแน่

มารดาของมู่หรงฉางเฟิง...คือสตรีชาวบ้านธรรมดาที่กษัตริย์แคว้นมู่
พากลับเข้าวัง หลังจากนั้นในพระราชวังแคว้นมู่ก็ไม่รับสนมชายอื่นอีก
ตั้งแต่นั้นก็นับเป็นสตรีเพียงผู้เดียวที่โปรดปรานที่สุด

นี่เกิดขึ้นราว...ยี่สิบสองยี่สิบสามปีก่อน

ยามนั้นเกาะหนูเคยลอบส่งคนมาค้นหาอะไรบางอย่างบนแผ่นดินใหญ่
แล้วหนึ่งปีให้หลังก็เรียกคนกลับทั้งหมด

หรือว่ามารดาของมู่หรงฉางเฟิงจะเป็นคนของเกาะหนู!

"ที่มาของสตรีที่กษัตริย์แคว้นมู่โปรดปรานนางนี้เป็นเพียงเรื่องบังเอิญ
หรือเกาะหนูวางแผนจะคิดบัญชี?" บรูษะซูดขาวหรือตาลง ก่อนจะเรียก
ผู้ใต้บังคับบัญชาไปตรวจสอบเรื่องนี้ที่แคว้นมู่ทันที ขณะเดียวกันก็ให้
คนคอยจับตาดูข่าวคราวของพี่น้องสกุลฉูเอาไว้

นอกจากนี้ก็ควรเพิ่มความเข้าใจให้กับเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ในเมือง
ซึ่งเฉิงบ้าง เรื่องแค่นี้ให้คนแอบไปจัดการก็พอ ควรจะทำให้ผู้คนบน
แผ่นดินใหญ่ 'ครึกครื้น' เสียบ้าง

ท่าว่าเรื่องที่ลึกลับที่สุดยังคงเป็นการตามหาตัวตน 'ดาวหงส์'...

จริงสิ!

เขาแหงนหน้ามองหอคอยสูงนอกหน้าต่างด้านขวา ู๊ๆ ก็คลี่ยิ้ม

เขาลืมไปได้ยังไงว่ามีคนที่ร้อนใจยิ่งกว่าเขาเสียอีก
เช่นนั้นก็ให้คนที่ร้อนใจตามหาแทนเขาเถิด!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6499->